

BOGOLJUB.

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE.

Izhaja začetkom vsakega mesca

Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Stane: za celo leto K 2^{.-}; za Nemčijo K 2⁵⁰;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3^{.-}.

Spisi in dopisi se pošiljajo uredništvu;
naročnina in darovi pa upravnistvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnega mesca.

Kakor hrepeni jelen po slodenčnici,
tako hrepeni moja duša po tebi, o Bog!

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen. 3661 ex 1911

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. L. Vilhar, urar.

Naše gospodinje!!! Zahtevajte vedno pri vseh trgovcih

Kolinsko kavino primes
v korist obmejnih Slovencev.

733

Denarni promet do 31. decembra 1911
čez 82 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. decembra 1911
čez 22 milijonov kron.

Ljudska posojilnica registrirana zadruga
z neomejeno zavezo

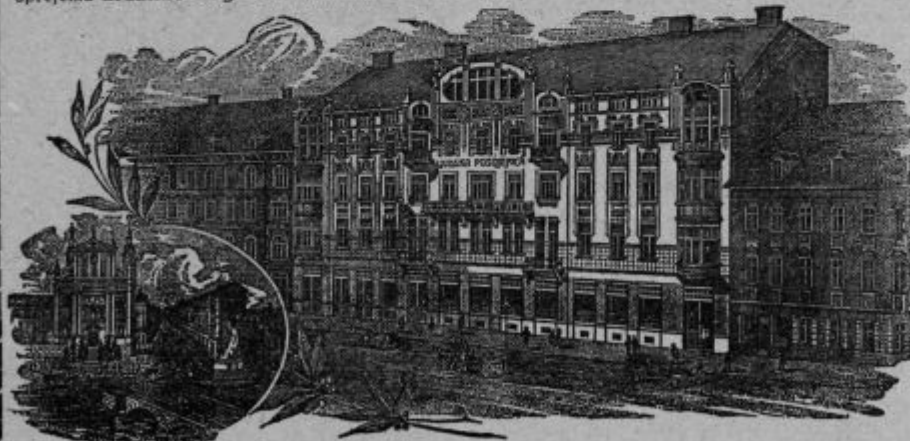
Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkviyo

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odst. kov brez

kekega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vložnih 100 kron čistih K 4.50 na leto.

Lastna glavni.
K 704.939.27

Za nalaganje po pošti so poštno-hranilne položnice na razpolaganje. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadružnikom posojila proti vknjižbi z in brez amortizacije, na osebni kredit (proti poroštvo) in zlasti vrednostnih papirjev. Menjice se najkulant. eskomptirajo.

MARIJIN TRG.

Fran Povše, komercialni svetnik, vodja, graščak, državni in deželni poslanec, predsednik. Josip Šiška, stolni kanonik, podpredsednik. Odborniki: Anton Belec, posestnik, podjetnik in trgovec v St. Vidu n Ljubljano. Dr. Josip Dermastia. Anton Kobi, posestnik in trgovec, Breg p B. Karol Kauschegg, veleposestnik v Ljubljani. Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani. Ivan Kregar, hišni pos. v Ljubljani. Fran Leskovic, hišni pos. in blagajnik „Ljudske posojilnice“. Ivan Pollak ml., tovarnar. Karol Pollak, tovarnar in pos. v Ljubljani. Gregor Šibar, župnik na Rudniku.

„SLOVENEK“, sobotna izdaja, stane 7 kron na leto.

Koledar in nameni apostolstva molitve.

I. Namen molitve od sv. Očeta odločen za veliki srpan: Katoliški izseljenci.

II. Posebni nameni za vsak dan:

1	Četrtek	Vezi sv. Petra ap.	Naši jetniki in vsi po krivem obtoženi Izpovedniki in izpovedenci Pravo češč. ostankov svetnikov in drugih sv. reči
2	Petek	Alfons Lig. (Porcijunkula)	
3	Sobota	Najdba sv. Štefana	
4	Nedelja	Dominik	Dominikanci Skrb za lepoto cerkva Hrepenenje po nebeškem veselju Duhovski in redovniški poklici Treska in hudega vremena, reši nas o Gospod! Šibe potresa, reši nas o Gospod! Služabniki sv. kat. cerkve
5	Ponedelj.	Marija Devica snežna	
6	Torek	Gospodova izpremenitev	
7	Sreda	Kajetan	
8	Četrtek	Cirijak, Larg in Smaragd	
9	Petek	Emigdij (Roman)	
10	Sobota	Lavrencij	
11	Nedelja	Suzana	Zmaga v skušnjavah Redovnice, posebno Klarisinje Bolniki v toplcah Duh pokore Božja pota bl. Device Marije Kuge in nalezljivih boleznih, reši nas o Gospod! Naši liberalci
12	Ponedelj.	Klara	
13	Torek	Radegunda	
14	Sreda	Evzebij	
15	Četrtek	Vnebovzetje bl. D. Marije	
16	Petek	Rok (Hijacint)	
17	Sobota	Liberat	
18	Nedelja	Joahim, oče Marije D.	Avstrijska cesarska hiša Kat. cerkev na Španskem in Portugalskem Cistercijani Vdove in sirote Strah pred grehom Častivci bl. Device Marije Naši Misijonarji v tujini
19	Ponedelj.	Ludovik	
20	Torek	Bernard	
21	Sreda	Ivana Frančiška	
22	Četrtek	Hipolit	
23	Petek	Filip Ben.	
24	Sobota	Jernej ap.	
25	Nedelja	Srce Marijino	Marijine družbe Ugodno vreme Ljudske šole Naši škofje in Avguštinci Oznanjevalci besede božje Slovenke v Ameriki Naši romarji; vsi v tem mesecu umrli
26	Ponedelj.	Cefirin pap.	
27	Torek	Jožef Kalas.	
28	Sreda	Avguštin	
29	Četrtek	Obglavljenje sv. Janeza Kr.	
30	Petek	Roza Lim.	
31	Sobota	Rajmund	

Odpustki mesca avg. 1912.

1. Četrtek, prvi v mescu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

2. Petek, prvi v mescu. Porcijunkula. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo v namen svetega očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj; c) tretjerednikom v cerkvah, kjer je ustanovljen 3. red. — Od včeraj, dne 1. avgusta, od 12. ure opoldne pa do polnoči dne 2. avgusta dobe v vseh farnih cerkvah vsi verniki popolni odpustek tolikokrat, kolikorkrat obišejo cerkev in tam molijo v namen svetega očeta. Odpustki se morejo darovati tudi dušam v vica. Spoved se lahko opravi že tri dni prej, 29. julija; sveto obhajilo pa se mora prejeti ali 1. avgusta ali pa 2. avgusta. Onim, ki hodijo k spovedi vsak teden ali na 14 dni; za porcijunkulo ni treba posebej hoditi k spovedi. Kjer je za porcijunkulski odpustek določena naslednja nedelja, ga danes ni mogoče dobiti, ampak od sobote 3. avgusta opoldne do

nedelje opolnoči, in se more tudi spoved opraviti že tri dni prej.

4. Nedelja, prva v mescu. Udom rožnivenške bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen svetega očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim svetim Rešnjim Telesom. Udom bratovščine presv. Srca Jezusovega popolni odpustek, če ga že niso dobili v petek. — V tistih farnih cerkvah, kjer je bila določena nedelja za porcijunkulski odpustek, se isti dobi od včeraj opoldne pa danes do polnoči. Pogoji kakor 2. avgusta.

7. Sreda. Sv. Kajetan. Popolni odpustek tistim, ki nosijo višnjevi škapulir.

12. Ponedeljek. Sv. Klara. Tretjerednikom popolni odpustek in vesoljna odveza.

15. Četrtek. Veliki Šmaren. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan t. m.; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; spovednik more mesto obiska v bratovski cerkvi določiti kako drugo dobro delo; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnivenške bratovščine v katerikoli cerkvi; e) udom škapulirske bratov-

Gospod, pri nas ostani!

Trinipetdeseto letno poročilo o delovanju bratovščine presvetega Rešnjega Telesa (za ljubljansko škofijo).

Najtolažljivejšim pojavom sedanje dobe se mora brez dvoma prištevati evharistično gibanje po vsem krščanskem svetu. Od Boga razsvetljeni pobožni možje so po vsem svetu vneli veliko gorečnost za češčenje presvetega Rešnjega Telesa. Evharistično gibanje je že doslej obrodilo najlepše sadove. Vzbudila se je prava evharistična pomlad. Povsodi se ustanavljajo bratovščine presvetega Rešnjega Telesa, povsodi cvete ponočno in podnevno češčenje presvetega Zakramenta, sveto obhajilo vedno bolj pogosto prejema tudi moški, ne samo ženske. Dobro misleči kristjani se vglabljujejo v veri in ljubezni do zakramenta ljubezni. Da, evharistično gibanje je postalo tako močno, da so se priredili po mnogih velikih mestih evharistični shodi in se povsodi izvršili z najsijajnejšim uspehom. Vsi ti pojavi so jako veseli za častivce presvetega Zakramenta, kajti so neka izredno slovesna prisega zvestobe do evharističnega Gospoda svetá in jasen dokaz, da le vera more združiti najraznovrstnejše narode vsega sveta, le vera je skupna vez, ki ne pozna razločka ne med jeziki, ne med najoddaljenejšimi okraji, ne med različnimi šegami, sploh nobenega razločka med ljudmi po svetu ne, ker vsi pri isti mizi zauživamo skupno hrano in se zbiramo okrog presvetega Srca kot ena družina. Veselimo se teh shodov, ker se po njih tudi pri mlačnih vzbuja versko življenje in poživlja za novo gorečnost in ljubezen do presvetega Zakramenta. Kmalu se bo tak shod vršil na Dunaju.

Brez dvoma bo tudi naša domovina pri tem izrednem shodu častno zastopana, in

vesel pojav je, da bo pokazala svoje versko prepričanje tudi s tem, da se bo kranjski deželni odbor pod načelstvom deželnega glavarja kot zastopnik vse dežele udeležil shoda.

Tudi bratovščino presvetega Rešnjega Telesa bodo zastopale odlične gospé, ki sodelujejo pri napravi cerkvene obleke.

Mnogo jih bo šlo na Dunaj, toda največji del častivcev presvetega Zakramenta se ne bo mogel udeležiti te izredno lepe slavnosti, kakršne naša Avstrija še ni videla.

Ne samo na Dunaju, po vseh farah naše Avstrije se bodo prirejale ta mesec slovesnosti v čast presvetemu Zakramentu, da se bodo vsi verniki mogli nekoliko v duhu udeležiti dunajskega shoda. Ko bi imeli oko angela, da bi gledali po vseh farah cele Avstrije, videli bi tisoč in tisoč odprtih tabernakeljnov in izpostavljenih monštranc s presvetim Rešnjim Telesom, videli stotisoče gorečih sveč, ki kakor goreči jeziki naznanjajo Jezusu živo vero in gorečo ljubezen; videli bi s cveticami okrašene tabernakeljne, in te cvetke s svojo vonjavo poveličujejo njega, ki je najlepši med cveticami. Ko bi mogli kot serafini pregledati vse pobožnosti v čast presvetemu Zakramentu, ki se bodo po vseh cerkvah vršile one dni, kako bi nas vse to veselilo, kako bi povzdignilo našega duha in vnelo naša srca k goreči pobožnosti. Ena sama farna cerkev bi se nam zdela pač majhna, pobožnost v njej nezatna v primeri z vsemi pobožnostmi cele Avstrije skupaj; videla bi se kakor mala gredica v velikem krasnem vrtu, kakor mala lučica pred tabernakeljnom v primeri s krasno razsvetljenimi cerkvami. In vendar bo

Gospodu najmanjša pobožnost v najrevnejši cerkvi prav tako dopadla, kakor vse slavnosti skupaj, kajti on gleda v srca, gleda na notranjo pobožnost, to on uvažuje, to poplačuje. Storimo torej, kolikor moremo, udeležimo se pobožnosti z najgorečnejšim srcem!

Priredile se bodo po vseh farah one dni posebne slovesnosti, katerih se hočemo z vso vnemo in ljubeznijo udeleževati. Molila se bo skupna ura, v kateri se združimo z vsemi pobožnimi molitvami obiskovavcev kongresa, potožili bomo pa Jezusu v presvetem Zakramentu vse srčne težave in mu prisegli obljubo zvestobe do konca svojega življenja. Obljubili bomo Jezusu v tej prelepi pobožnosti srčno vdanost in stanovitnost, zadostovali mu bomo za vso nečast, ki mu jo delajo neverni zaslepljenci v fari s svojim razuzdanim življenjem, z branjem brezbožnih listov, s svojo vnemarnostjo glede prejemanja svetih zakramentov, z nezmernostjo, sploh za vse tiste, ki dajejo dobrim vernim kristjanom pohujšanje s svojo brezbožnostjo.

Prosimi hočemo pa tudi Jezusa, naj ostane pri nas v presv. Zakramentu, pa tudi v naših srcih, kajti potrebujemo ga silno.

Sedanji čas je slep za nadnaravne reči, zamišljen je le preveč v posvetno, na dušne potrebe, na svoj poslednji namen čisto pozablja. Posvetnjakom grešno razuzdano življenje zagrinja oči, da ne vidijo ne smrti, ne kaj bo po smrti. Ne poznajo, ne vidijo svojega poslednjega cilja, izmišljujejo si vsak svojo vero in jo drugim vsiljujejo, nastala je med neverci taka zmešnjava, da ne vedo več ločiti, kaj je dobro, kaj hudo, ne ločijo več čednosti od strasti, živijo tje v en dan, »tipajo po steni kakor slepci«.

Kristus pa je naša luč. »Jaz sem luč sveta,« pravi on sam. »To je prava luč, ki razsvetljuje svet,« pravi sv. Janez. Jezus v presvetem Zakramentu je naša luč, zato prav prisrčno prosimo: »Gospod, ostani pri nas!« Ako si ti pri nas, bo svetlo v naših srcih, svetlo v naših očeh, videli in poznali bomo pot, ki pelje v večnost.

Gospod, ostani pri nas, te silno potrebujemo. Revni smo, žalostno je na svetu brez Jezusa, žalostno v posamezni duši, žalostno v človeški družbi. Duša brez Jezusa je zapuščena, nemirna, v taki duši ni veselja, ni miru. In kako je v človeški družbi brez Jezusa, nam kažejo nesrečni dogodki sedanjega časa. — Jezus pa je vir veselja, pravega, nekaljenega dušnega veselja. Človeško srce je nezadovoljno, nemirno, dokler ne počiva v Bogu. Le po Jezusu dobimo zopet izgubljeno srečo, izgubljeni mir in pravo zadovoljnost, le po njem moremo upati srečne večnosti.

Gospod, ostani pri nas, mi te silno potrebujemo, ker smo tako slabi! Želim dobro, pa vendar ne delam dobro; ne želim hudega, pa vendar delam hudo, tako toži o človeški slabosti še celo sv. Pavel. Le v Jezusu je naša luč. Vse zamorem v njem, ki me okrepčuje, pravi sv. Pavel, in vse njegovo življenje je temu priča. Z Jezusom so svetniki zmagali vse sovražnike. — Tudi mi imamo dandanes silno nasprotnikov; ako je Jezus z nami, se nam nič ni bati; vsi naši nasprotniki bodo padli v grob, a mi bomo s Kristusom živeli, četudi umrjemo.

Še iz enega vzroka prosimo Jezusa, naj ostane pri nas, in sicer radi tega, ker je brez njega smrt brez upanja, brez tolažbe, taka smrt je prestop v nesrečno večnost. Ako pa je Jezus z nami, tudi smrt nima več ostrega žela: »Blagor mrtvim, ki v Gospodu umró!« Ko bodo vsa ljudstva, vsi narodi, vsi jeziki pri slovesnem kongresu na Dunaju Jezusu zvestobo prisegali, prisegajmo mu jo tudi mi pred tabernakelnom svoje farne cerkve, prisegajmo mu, da nas nobena stvar, ne preganjanje, ne zaničevanje, ne obrekovanje, ne sramotenje, ne meč, ne smrt ne bo od njega ločila. Tak slovesen pojav ljubezni in vdanosti bo lep spominek na evharistično leto in bo donesel tudi nam nebeški blagoslov.

Da, nebeškega blagoslova si izprosimo! Naj Jezus dá mir naši domovini, naj jo varuje, blagoslovi; naj vzame v svoje varstvo vse družine cele fare; naj tolaži žalostne; naj betežnim podeli pomoč; naj sovražnike sv. cerkve spremeni v njene prijatelje; naj onim, ki so zgrešili pravo pot in žive kot sovražniki božji, razsvetli njihovo dušo, da se povrnejo nazaj v očetovo hišo! Naj reši vse duše cele fare, da ga bodo enkrat slavile, ne skuitega v presvetem Zakramentu, ampak odkritega v nebeškem veličanstvu.

* * *

Zahvaljujoč se najprej Jezusu v presvetem Zakramentu za obilni blagoslov preteklega leta, zahvaljujoč se vsem družabnikom za letne prispevke, vsem blagim gospem in gospodičnam, ki so bratovščini darovale delo svojih rok,¹ zahvaljujoč se vsem duhovnikom, ki so širili bratovščino, zanjo navduševali, vodili skupno molitev, gojili pogošto prejemanje sv. obhajila, pobirali in dopošiljali prispevke, sklepam letošnje poročilo o delova-

¹ Posebno zahvalo zaslužijo delavke v vevški papirnici, ki so napravile mnogo čipk za albe in koretlje, in one v Ljudskem domu, ki so vezle jako lep plašček za ciborij ter ga darovale Jezusu.

nju bratovščine in izročam vso bratovščino njemu, Kralju večnosti, čegar slavo bodo oznanjevali narodi pri slovesnem evharističnem kongresu.

S prispevki se je napravilo letos mnogo cerkvene oprave, in sicer: 70 kazul (mašnih plaščev), 14 pluvijalov, 14 velumov, 36 alb, 34 koreteljev, 16 burz, 50 raznih štol: obhajilnih, spovednih, pridigarških, 8 oltarnih prtov, 40 humeralov, 150 korporalov, 100 purifikatorijev, 10 plaščev za ciborij, 40 pasov, 10 dalmatik, 30 oblačil za ministrante in cerkvenike, 3 ciboriji, 3 kelihi; več starih cerkvenih oblačil se je popravilo. Vseh stroškov je imela bratovščina 14.570 K, dohodkov pa 16.200 K. Število članov je naraslo na 119.400.

Razdelila se je vsa oprava zastonj 144 cerkvam; ustreglo se je, kolikor je bilo moč, skoraj vsem. Farni voditelji bratovščine se prosijo, naj se oglase vsaj do srede aprila, ker radi pomanjkanja blaga se poznejšim pri najboljši volji ne more ustreči.

Goreči pospeševavci bratovščine, privabite k Jezusu one, katerim solnce že zahaja, da pred tabernakelnom prosijo: Gospod, ostani pri nas, mračni se! Pripeljite k Jezusu mladino, da sprejema Jezusa v svoja mlada srca, jih njemu posveti, da jih zapeljivi svet ne zvabi na svoja pota! Čim gorečnejše bo mladina čistila Jezusa v presvetem Zakramentu, tem pogostejše ga bo rada, z veseljem in z obilnim sadom prejela v svoja srca.

Ti pa, o mili Jezus v presvetem Zakramentu, blagoslovi vse prijatelje in dobrotnike, vse duhovne sobrate in pospeševavce vednega češčenja; blagoslovi vse ude bratovščine na priprošnje naše ljube Gospe presvetega Zakramenta!

Češčeno in hvaljeno naj vedno bo
presveto Rešnje Telo!

Obdarovane so bile letos nastopne cerkve in so dobile: Ajdovec, zeleno kazulo. Budanje, štiri stole. Bernik Sp., korporale, purifikatorije. Besnica, pasa. Boštanj, velum. Breznica, obleko za ministrante. Blagovica, tri prte. Bela peč, belo kazulo. Boh. Bistrica, rdečo kazulo. Čatež pri Zapl., beli dalmatiki. Črnuče, vijolčen pluvijal. Čemšenik, belo kazulo. Črni vrh nad Polh. Gr., belo kazulo. Črni Vrh na Idrijo, obleko za ministrante, purifikatorije. Čatež ob Savi, prt, plašč za ciborij, obhajilno štolo. Cerklje Gor., zeleno kazulo. Cerklje Dol., korporale, purifikatorije, burzo, obhajilni štoli. Čermošnjice, albo, korok, korporale, purifikatorije. Dole, lep koretelj. Do-

brova, pasa, purifikatorije. Dob, zeleno kazulo. Dol, belo kazulo, obleko za ministrante. Dobovec, črno kazulo. Dobropolje, zeleno kazulo, albo, koretelj. Dovje, purifikatorije, obleko za ministrante, spovedni, obhajilni štoli. Godovič, pregrinjalo na leco. Sv. Gora, črno kazulo. Grahovo, belo kazulo. Golo, črno kazulo. Gojzd, albo, koretelj, purifikatorije. Goriče, rdečo kazulo. Hrenovice, belo kazulo, burzo, spovedne in obhajilne stole, korporale, purifikatorije. Homec, zeleno kazulo. Hrastje, plašč za ciborij. Sv. Helena, lep koretelj. Ig, vezeno štolo, koretelj, purifikatorije, pasa. Ihan, albi, plašč za ciborij, obhajilno štolo. Idrija Sp., belo kazulo. Javor, črno kazulo. Javorje pri Šk. Loki, lepo črno, lepo belo štolo. Javorje pri Litiji, rdečo kazulo. Sv. Jakob ob Savi, rdečo kazulo. Sv. Jošt pri Vrhniku, burzo, obhajilno štolo. Krašna, velum, korporale, purifikatorije. Krka, prt. Komenda, belo kazulo. Kamna gorica, črn pluvijal. Sv. Križ pri Trziču, črno kazulo. Sv. Križ pri Litiji, vijolčen pluvijal. Sv. Križ nad Jes., lepo albo, lep koretelj. Kandija, belo kazulo, korporale, purifikatorije. Koprivnik Gor., kelih. Kropa, rdečo kazulo. Loški potok, albo, koretelja. Leše, vijolčno kazulo. Leskovec, belo kazulo. Logatec Sp., burzo, obhajilno štolo. Loka St., zeleno kazulo. Ljubno, belo kazulo, albo. Ledine, korporale, purifikatorije, humerale, burzo. Mavčiče, plašč za ciborij. Mošnje, bel pluvijal. Marijanum, zeleno kazulo. Motnik, plašč za ciborij, obhajilno štolo. Moravče, črno kazulo. Mirna, albo, purifikatorije, korporale. Nadanje Selo, albo, koretelja. Naklo, zeleno kazulo. Nova štifta, pluvijal, dalmatiki. Olševk, korporale, burzo. Osilnica, albo, koretelj, obhajilno štolo. Prem, kazulo. Predvor, rdeči dalmatiki. Prežganje, prt. Postojna, albo, koretelj. Preloka, obleko za cerkvenika, albo, koretelj, korporale, purifikatorije. Poljanica, prt, burzo. Podraga, korporale, purifikatorije, obhajilno in spovedno štolo. Peče, obleko za ministrante. Polica, zeleno kazulo. Raka, velum, banderce. Repnje, belo kazulo, obleko za ministrante. Radna, beli dalmatiki, albi. Št. Rupert, velum, banderce. Réteče pri Šk. Loki, plašč za ciborij, spovedni štoli. Rakovnik, dve albi. Ribno, belo kazulo, albo. Ribnica, zeleno kazulo in dalmatiki. Rakitna, brisače. Rova, velum. Stari trg pri Koč., pluvijal, burzo. Studeno, pridigarško štolo. Sostro, zeleno kazulo. Soteska, črn pluvijal, obleko za ministrante. Srednja vas, pregrinjala na oltar, obleko za ministrante. Selo pri Šumb., prt. Selca, zeleno kazulo. Sora, bel pluvijal. Slavina, burzi. Struge, zeleno kazulo. Svibno, prt. Smednik, albo, koretelj, korporale, purifikatorije. Stopiče, pridigarško in obhajilno štolo. Sorica, koretelj, korporale, burzo, štolo. Škofja Loka, zeleno kazulo. Škocijan pri Tur., črn pluvijal. Šempeter p. Nov. m., pluvijal. Šmar-

jeta, zeleno kazulo. Št. Jurij pri Šmar., belo kazulo. Škocijan pri Mokr., velum, albo, koretelj, korporale, burzo. Št. Jernej, velum. Špitalič, velum, koretlje za ministrante. Šenčur, albe. Šmartin pod šm. g., oblačilo za cerkvenika, pase. Tuhinj Zg., burzo, obhajilno štolo. Trata, belo kazulo. Tomišelj, albo, pasa, burzo. Sv. Trojica pri Mokr., rdečo kazulo. Ustje, oblačilo za štiri ministrante. Uršulinke v Ljubljani, pluvijal. Uršulinke v Mekinjah, albo, purifikatorije. Unec, zeleno kazulo. Spodnji Log, rdečo kazulo. Vreme, velum. Vrh, Sv. Trije Kralji, belo kazulo. Vodice, rdečo kazulo, koretelj, korporale. Velesovo, oblačilo za cerkvenika, purifikatorije. Vogle, oblačilo za cerkvenika. Vič, rdeči dalmatiki. Vače, obhajilni štoli. Št. Vid pri Vip., vijolčno kazulo. Višnja gora, belo kazulo. Vrhnika, koretlje. Vinica, rdečo kazulo, burzo. Zaplana, obleko za ministrante. Zagorje, plašč za ciborij, korporale, purifikatorije, pridgarsko štolo. Zavodi sv. Stanislava, 4 zelene kazule, 4 koretlje. Žužemberk, albo, koretelj, korporale, purifikatorije. Želimlje, vijolčen pluvijal. Žabnica, albo, purifikatorije.

* * *

Vedno vabimo k Jezusu, in prav je! Kdor sam sebi dobro želi, naj posluša to vabljenje, naj pride k tabernakeljnu — Jezus mu bo dal življenje. — Kaj imam v nebesih in kaj naj počnem na zemlji brez tebe, Bog mojega srca in moj delež vekomaj!

J. Flis, vodja bratovščine.

Evharistični kongres.

Deželni odbor kranjski je soglasno sklenil, da se dežela Kranjska tudi uradno udeleži mednarodnega evharističnega kongresa na Dunaju; v ta namen bo šlo na Dunaj posebno odposlanstvo z deželnim glavarjem na čelu.

Že meseca junija je bilo zagotovljeno, da bo med udeleženci evharistične procesije na Dunaju več kot 100.000 mož; razvrstili se bodo tako, da bo v eni vrsti korakalo 16 oseb; ta procesija bo dolga tri ure.

Cesar Franc Jožef je naznanil sv. očetu Piju X., da bo sprejel papeževega odposlanca kardinala Van Rossuma o priliki evharističnega kongresa kot svojega gosta na dvoru. — Cesar in člani cesarske hiše se ne bodo udeležili samo sv. maše pred dvorno palačo, ampak tudi pro-

cesije, in sicer bodo spremljali Najsvetejše od cerkve sv. Štefana v gala-vozovih. Raditega bodo vozili tudi sv. Rešnje Telo v nalašč v ta namen prirejenem slavnostnem vozu cesarice Marije Terezije. Dvorno spremstvo cesarjevo se bo udeležilo sprevoda deloma v vozovih, deloma na konjih. — Do 25. junija je priglasilo udeležbo 70 škofov. — Odseki za ureditev vnanjosti pri evharističnem kongresu zelo živahno delujejo. — Čuje se, da se bo skupnega sv. obhajila udeležilo zelo lepo število srednješolskih dijakov. Okrog 1000 dijakov se je prijavilo, da hočejo streči pri sv. mašah, ker bo takrat na Dunaju več tisoč duhovnikov. — Dunajska občina je dala na razpolago mnogo šolskih prostorov za prenočišča tujcem. Šolsko leto se bo pričelo na Dunaju namesto 15. šele 20. septembra. — Vojaško oskrbovališče je dalo na ponudbo mnogo kuhinjske priprave in 200 kuharjev, ker hoteli ne bodo mogli vsega oskrbeti. — Dunajski župan dr. Neumayer je izdal na meščanstvo navduševalen oklic, v katerem prosi, naj se Dunajčani do gostov velikodušno in ljubeznivo obnašajo ter naj jim bodo o priliki kongresa na roko. — Poskrbljeno je, da bodo tudi manj premožni mogli na Dunaj, ker cena za skupno prenočišče in skupno hrano za osebo ne bo presežala vsote 3 kron. — Kot spremljevalci papeževega odposlanca so od sv. očeta določeni sledeči dostojanstveniki: Msgr. Jakob Sinibaldi, kanonik in rektor portugalskega kolega v Rimu; baron Ernest Schönberg-Roth; knez Alojzij Lancellotti; msgr. J. Borković, rektor zavoda sv. Hijeronima. — Cesar in njegov dvor bo na posebno veličasten način navzoč pri procesiji in blagoslovu. Iz dvora se bo podal v cerkev sv. Štefana, kjer bo začetek evharističnega sprevoda. Od tu se bo podal po Rotenturmski ulici čez Ring na notranje dvorno dvorišče; tu izstopi iz gala-voza ter počaka z nadvojvodi na površini dvornih vrat sprevoda. Nato bo sv. maša ob pol eni. — Dunajska občina je darovala v namen evharističnega kongresa 50 tisoč kron. — Sodijo, da se bodo skupno udeležili evharistične proslave tudi krščanski državni poslanci, ki jih bo gotovo nad 200.

Slovenskih udeležencev bo, kakor kaže zdaj, nad 3000. Zadosti častno število! Natančno število povemo prihodnjč. — **P e v c e** in **p e v k e** opozarjamo vnovič, naj se priglase pismeno našemu pevovodju; naslov: g. Lovro Hafner, organist v št. Vidu nad Ljubljano. Vsak pevec naj vzame s seboj »Slava Jezusu« in oba zvezka »Cecilije«.

Zaradi njega.

Ker Njega nosim v srcu svojem,
je pot življenja mi bolj jasna,
in solnce sije bolj prijazno,
narava se mi zdi bolj krasna.

Ker Njega nosim v srcu svojem,
mi poje slavček melodije,
smehlja se cvetka mi na trati,
zeleni gaj mi vence vije.

Ker Njega nosim v srcu svojem,
livada lepše je odeta;
za Njega, ki mi v srcu biva,
že v jutru zarja krono spleta.

Ker Njega nosim v srcu svojem,
pozdravlja v noč me zvezd število:
zato izvablja širno stvarstvo
srebrnim strunam pesem milo.

Ker Njega nosim v srcu svojem,
je lažji križ na moji rami,
in trnje ni tako bodeče,
in manj ga čutim pod nogami.

Ker Njega nosim v srcu svojem,
od vseh strani me mir pozdravlja,
in tisoč sreč želi mi zemlja,
nebo me vedno blagoslavlja.

Ker Njega nosim v srcu svojem,
sem v solz dolini vendar srečna.
Ostani torej, Jezus, v meni,
da bo ta sreča stalna, večna!

M. Elizabeta.

Evharistični cveti.

(Dalje.)

Iz krimske vojske.

Zanimiva je sledeča dogodba izza krim-ske vojske leta 1855.

Neki vojak iz francoske armade je pisal dolgo pismo svojemu tovarišu, ki je bil prideljen posadki v Rimu. V pismu mu je živo opisoval žalosten položaj, v katerem so bili francoski vojaki na Krimu; tožil je, kako gospodari bolezen in koliko je že ubitih od sovražnih krogelj. Pismo je sklenil z nena-vadno prošnjo, da naj se tovariš sam pred-stavi papežu ter najme pri sv. očetu eno sveto mašo za ohranjenje francoske armade. Da bi rimski vojak izvršil prijateljevo željo, se je že naslednji dan napotil v Vatikan ter poprosil prvo stražo, naj ga popelje k sv. očetu. Ko mu je straža odvrnila, da je za sprejem pri sv. očetu treba posebnega dovo-ljenja, je trdil ta, da je to pač potreba za ime-nitno gospodo, ne pa za priprostega vojaka. Po daljšem prerekanju je vojak vendar do-segel, da so ga popeljali k papeževemu ko-morniku. Ker se ga ta ni mogel odkrižati, ga je naposled naznanil Piju IX. Zanimalo je papeža, kaj pač vojak želi od njega, zato je naročil, da naj takoj vojaka pripeljejo k njemu. Ko vojak pride v papeževo sobo, se vstopi kot sveča pokonci pred sv. očetom, pozdravi vojaško ter izpregovori z glasom, kakor bi kaj sporočal svojemu častniku: »Sveti oče! Tu imam pismo svojega kame-rada s Krima, ki se Vas tiče; prosim Vas,

berite ga ter mi povejte, kaj naj mu odgovo-rim.« Obenem pomoli z eno roko papežu pismo, z drugo roko mu ponudi miloščino za sv. mašo. Pij IX. prebere pismo ter ga vrne prosivcu rekoč: »Moj prijatelj, za jutri je moja sv. maša že oddana; toda pojutrišnjem bom z veseljem opravil sv. mašo za veliko franco-sko armado, tōda pod pogojem, da se je tī, moj sin, tudi udeležiš ter pri njej prejmeš sv. obhajilo. Denar pa kar obdržil!« »Dobro, sv. oče,« odvrne vojak, »takoj bom govoril z vojaškim duhovnikom, opravil bom dolgo spoved; pojutrišnjem ob določeni uri bom na svojem mestu.« Pozdravi vojaško, se zasuče ter zapusti sobo.

Na določeni dan je maševal Pij IX. za francosko armado; vojak je pobožno prejel sv. obhajilo iz papeževih rok. — Ta zgled pri-prostega vojaka osramoti marsikaterega ka-toličana, ki v svojih stiskah išče povsodi po-moči, ne pa ondi, kjer jo najlažje najde: pri sv. maši in pri obhajilni mizi. Teotim.

Sveta gorečnost.

Bil je velik semenj v francoskem mestu St. Lo. Množice so vrvele po trgu. Primeri se, da gre skozi gnječo duhovnik, nesoč sveto popotnico k bolniku. Toda ljudje niso pokle-kovali pred Najsvetejšim, kakor je to upra-vičena in dolžna navada. Nekateri morda v vrvenju duhovnika niso opazili.

Tu pride mimo o. Eudes, goreč oratorijanec (sedaj je prištet med blažene). Globoka žalost se ga polasti, ko vidi to brezbriznost v bližini Najvišjega; v sveti jezi zavpije na ves glas: »Na kolena, vi zemeljski črvički, v prah se ponižajte pred svojim Bogom!« In množica se je pokorila besedam svetega duhovnika, je pokleknila ter se ponižala, kakor se to spodobi, ako gre Bog mimo.

Toda sveti mož ni vplival le na priprsto ljudstvo s svojo vneto besedo, temveč tudi na višje sloje. Nekoč je maševal v Verzailu, v kraljevski palači. Kralj Ludovik XIV. je bil pri presveti daritvi zelo pobožno in spodbudno, kakor to zahteva svetost tega nebeškega opravila. Nekateri dvorniki pa so se obnašali zanikarno in pohujšljivo. Oče

Eudes opazi to. Pri darovanju se mirno obrne ter reče kralju: »Veličanstvo, Vi se ponižno klanjate kralju vseh kraljev; to mi je v spodbudo; toda žali me, da ti gospodje nečejo posnemati Vašega lepega zgleada!« — Prosto-dušna beseda sv. moža je zadela dvornike kot blisk. Vsi so uklonili kolena ter molili svojega Boga.

Posnemaj ta lepi zglede gorečnosti za Najsvetejši Zakrament. Ako kdaj opaziš, da se dela nečast Najsvetejšemu, ali v cerkvi, ali takrat, ko gre mašnik obhajati, potegni se neustrašeno za čast Najsvetejšega. Povrnili ti bo On, ki je dejal: »Kdor mene spozna pred ljudmi, tega bom tudi jaz spoznal pred svojim nebeškim Očetom.«

Teotim.

Odkar za tihimi zidovi...

Odkar za tihimi zidovi
uživam samostanski mir,
si ti, o Jezus, moje sreče
in mojega veselja vir.

Kako sem zadovoljen tukaj,
kako mi sveti kraj je drag,
kjer bivaš ti z menoj, in lahko
obiščem te trenotek vsak!

Po tebi včasi hrepenenje
miru ne dá mi v celici,
kot v panju cvetje po obronkih
spomladi ne čebelici.

Nevidna moč me vleče k tebi,
za nekaj sladkih hipov vsaj,
da zvem, kako me srčno ljubiš,
kako je ljubek tvoj smehljaj.

In ko se s tabo pogovarjam,
takrat mi duša zadrhti,
takrat zaslutim in občutim,
kako si dober, Jezus, ti...

Fr. M.

Marijino svetišče v Barbani, sloveča božja pot.*

V tihi laguni med starodavnim Gradežem in slovitim Oglejem, nedaleč od Trsta, leži mal, toda prijazen, z drevjem zaraščen otok Barbana. Dviga se iz morske gladine kakor ljubka zelenica sredi peščene puščave. S čolnom se iz Gradeža prepelješ tje v pičli uri; iz Trsta vozi parnik tje dve uri.

Na ta rajski košček zemlje prihajajo in odhajajo skozi celo leto od rane spomladi do pozne jeseni ladije in barčice z romarji od vseh strani in iz vseh slojev; preko morja pa odmevajo ubrane pesmi in glasne molitve. Komu pač veljajo ti poseti, te pesmi in mo-

litve? Kdo ne vé, da ž njimi slavé pobožni romarji barbansko Madono, ki vabi kakor magnet številna srca pred svoj milostipolni prestol že od davnih časov.

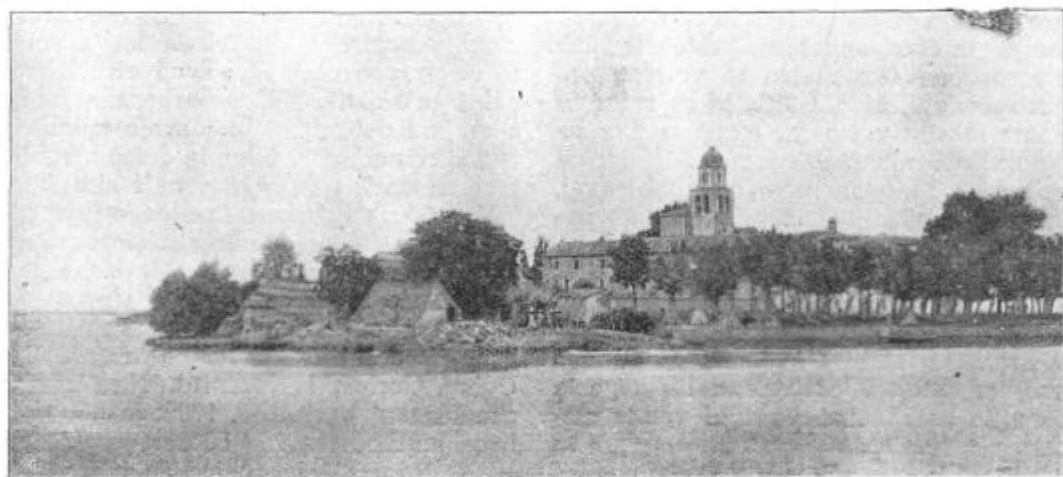
Zares, častitljivo je to svetišče Marijino že vsled svoje starosti; saj je prištevamo najstarejšim Marijinim božjim potom; odlikuje se pa tudi po obilnih milostih, ki jih je že toliko stoletij naklanjala dobrotna božja Mati onim, ki so jo hodili z zaupanjem tje častiti. Naj podam iz starih pisem in nekaterih novih popisov dragim »Bogoljubovim« čitateljem sledeče podatke o začetku in zgodovini barbanske Marijine božje poti, ki se opravičeno mora prištevati — vsaj deloma — med slovenske božje poti.

* Danica I. 1899.; II. Santuario di Barbana 1908 in dr.

74/8n

Na barbanskem otoku je obstojala že v prvih stoletjih po Kristusu bolnica oglejskega mesta; pogostokrat so pluli brodovi in čolni v njegov pristan. Nekega dne leta 582. je nepričakovano nastala silna nevihta; divjal je tako grozovit vihar, da so besni morski valovi preplavili bolnico in cel otok. Preplašeni tamošnji bivalci so bežali na čolne, da bi si oteli življenje. Kar ugledajo v svoje veliko začudenje sredi vihere izredno prikazen; morsk val je priplul kip Device Marije, ki se vjel v vejah košatega drevesa; nihče ni vedel, odkod je; ljudstvo je bilo silno veselo kipa, ki ga jim je, kakor so vsi sodili, poslala mogočna nebeška Kraljica sama kot dragocen dar iz nebes. Ko je morje odteklo, so bivalci postavili Marijin kip v kapelico, kamor so zahajali častit Marijo kot rešiteljico v najhujši sili.

like množice ljudstva so se udeležile tega praznovanja Marijinega. Od tedaj je vedno bolj naraščala barbanska božja pot. Od blizo in od daleč so hiteli verniki na otok častit dobrotljivo nebeško Mater ter so tam prejeli premnoge milosti in dobrote; izredna čuda so se godila na priprošnje Marijino; številni spominki v cerkvi govore zadosti glasno. V teku časa so sezidali z doneski vernikov samostan. V njem so se naselili benediktinski menihi, katere je poslala oglejska cerkev kot varuhe svetišča. Prvemu opatu je bilo ime Barbanus; po njem je dobil tudi otok ime: Barbana. Do l. 1480. so oskrbovali benediktinci barbansko božjo pot. Njim so sledili oo. frančiškani, ki so čuvali milostno podobo ter stregli romarjem blizo 300 let. Koncem leta 1768. je beneško starešinstvo, pod katero je spadal otok, zatrl samostan; postal je žrtev

Otok in svetišče Barbana.

Takrat je vladal v Ogleju patrijarh Elija (571—586), po narodnosti Grk. Slovel je kot previden, svet mož. Tudi on je sodil, da je ta dogodek s kipom Marijinim čudežen. Stari pisavci trdijo, da se je preblažena Devica večkrat prikazala pobožnemu patrijarhu ter z njim govorila; razodela mu je željo, da naj njej na čast sezida cerkev na otoku, ki si ga je sama izvolila; »tu,« tako je zagotavljala, »bodo dobivali pomoč v vseh zadevah tisti, ki me bodo na ta kraj hodili obiskavat in častit;« nekoč ga je zapustila z besedami: »Jaz ljubim tiste, ki mene ljubijo, in tisti, ki zgodaj k meni pridejo, me bodo našli.«

Pobožni patrijarh, hoteč ustreči želji nebeške Kraljice, je njej na čast zgradil cerkev ter je med velikimi slovesnostmi dal vanjo prenesti čudapolni kip preblažene Device; ve-

tedanjega povsodi vladajočega prekucijskega duha. Nato so prevzeli dušno pastirstvo svetni duhovniki, ki so bili odgovorni kot glavnemu predstojniku le goriškemu nadškofu. L. 1901. je kardinal-nadškof goriški dr. Jakob Missia blažega spomina izročil barbansko svetišče zopet sinovom sv. Frančiška iz dalmatinske provincije. Ti sedaj vneto delujejo v slavo Marijino; povečali so že samostan; tudi cerkev nameravajo prezidati in olupšati.

Starodavna, a prijazna in svetla cerkev ima eno ladijo, tri oltarje in raven strop, dolga je 22 m, široka 11 m; bila je sezidana med l. 1593—1612. Cerkevne stene so okinčane z različnimi slikami; četudi nimajo posebne umetniške vrednosti, so vendar kaj zanimive, posebno za zgodovinarja; znamenite so slike vseh gradeških patrijarhov v krono-

logiški vrsti. Preslikal je cerkev pobožni duhovnik in nadarjeni slikar-samouk Leonard Stagni, ki je služboval na otoku celih 38 let (od 1851 do 1889); ta mož je kar gorel za slavo barbanske Madone. Nad kamenitim velikim oltarjem se dviguje visoka, svetla kupa, ki je ozaljšana z raznimi okraski.

Pravi biser cerkve pa je starodavni, milostni kip, ki ga uzreš v velikem oltarju; je iz lipovega lesa ter meri 120 cm. »Krasni, nekoliko podolgači obraz je vzor ženske lepote; spominja te rimskih matron, kakršne so izdelovali najslavnejši mojstri. Na ustnicah bereš resnoba smehljaj, desnica je iztegnjena, kakor bi te vabila k sebi, leva roka sloni na Jezusovem ramenu. Kar ne moreš se nagledati tega umotvora in ko se naposled ločiš od njega, ti ne izgine več iz spomina.«

To je barbanska Madona, ki kraljuje tu na prestolu kakor zvezda na morju. K njej zahajajo romarji iz premnogih krajev, proseč jo pomoči. In žive, nepobitne priče Marijine dobrotljivosti na tem mestu so votivne podobe in spominki, berglje itd., ki se nahajajo v obilnem številu v cerkvi; stene so kar na gosto pokrite z njimi. Listine spričujejo, da je barbanska Madona pomagala ob kuži, koleri, pri živinskih boleznih, v smrtnih nevarnostih. Znamenite so kamenite votivne plošče, na katerih se cele občine zahvaljujejo Njej za razno pomoč. V znak hvaležnosti in zaupanja je goriški nadškof Andrej Goltmajer kronal z zlatimi kronami barbansko Madono ter Deteta Jezusa dne 15. avgusta 1863; vršile so se ob tej priliki velike slovesnosti.

Kot zanimivost naj še pristavim, da so barbansko Marijo že od davnih časov čistili kot Brezmadežno; to dokazuje napis iz leta 1583., na katerem stoji zapisano, da je bila takrat cerkev popravljena v čast »Brezmadežni«. Temu se ne čudimo; saj je znano zgodovinsko dejstvo, da je bližnja oglejska cerkev Marijino brezmadežno Spočetje že v 11. stoletju slovesno praznovala; in frančiškani, ki so dolgo časa varovali barbansko svetišče, so znani kot prvoborniki za to prelepo Marijino prednost.

Nedaleč od cerkve, na koncu drevoreda topolov, stoji osmooglata kapelica. Na tistem kraju je stalo drevo, na katerega vejah so našli Marijin kip — tako sporoča izročilo. Košček onega drevesa še hranijo. Sicer so pa les onega drevesa razkosali pobožni romarji ter ga raznesli na razne kraje.

Kip Marijin na velikem oltarju obdaja venec srebrnih src. Ta venec lepo znači iskreno ljubezen domačinov do »svoje Madone«. Le slišati bi moral, s kakim navdu-

šenjem in kako zaupljivo kliče tamošnje ljudstvo, od starčka do deteta: »Sancta Maria di Barbana, ora pro nobis!«, t. j. »Sveta Marija barbanska, prosi za nas!« Ob nedeljah, posebno pa ob Marijinih praznikih je kaj živahno v lagunah; čolni švigajo semintje, nesoč romarje iz bližine, iz sosednje Italije, Istre itd. Izredno krasen in ganljiv prizor pa nudi procesija v čolnih na prvo nedeljo v mescu juliju, ko sosednji Gradežani s svojo milostno podobo Marijino romajo v Barbano. Številni čolni, ki jih vodijo krepki mornarji, pokrivajo lagune. Krasno je ozaljšana barka, ki nosi gradeško Madono, duhovščino in gradeške veljake; z njenih jambor plapolata veliko število zastav. Navdušene pesmi Marijine odmevajo po morski gladini. Ko se čolni bližajo Barbani, jim pride nasproti tamošnja Madona. Kdor je bil pričujoč pri tej lepi procesiji, je ne izgubi več iz spomina.

Nad velikimi cerkvenimi vratmi stoji pomenljiv napis: »Fili tui de longe venient«; to se pravi po naše: »Tvoji otroci bodo od daleč prihajali«. Dà, o barbanska Marija, ti s svojimi dobrotami in s svojo milobo vabiš trume romarjev od blizu in daleč k sebi! Med temi romarji niso zadnji naši slovenski rojaki, katerih ljubezen do Marije je znana. V Barbano zahajajo sosebno Primorci, Goričani, pa tudi Kranjci in Korošci. Na Veliki Šmaren vsako leto se vrši v Barbani slovenski shod s slovensko pridigo. Tje zahajajo zaobljubljene procesije iz slovenskih krajev, n. pr. iz Udine, Gorice, Tarjaka itd. Na dan karmelske Matere božje leta 1908. je bilo pri barbanski Mariji zbranih 800 slovenskih romarjev. Prvo nedeljo v juliju leta 1909. jih je poromalo k njej nad 150 Slovencev iz Trsta in okolice.

Štirikrat sem užival srečo, da sem klečal pred barbansko Madono ter pred njenimi očmi opravil presveto daritev. Vselej so mi solze ginjenja zalivale oči. Prejel sem ondi izredne milosti. Zato sem napisal te vrstice v zahvalo barbanski Mariji — Kraljici morja.

Naj pristavim le eno opravičeno željo in prošnjo do svojih rojakov:

Dragi Slovenci! Radi romajte k dobrotljivi barbanski Mariji. V minulih časih jo je obiskavalo mnogo več Slovencev. Če se je v poslednjih letih število slovenskih romarjev tje nekoliko zmanjšalo, naj se zopet znatno pomnoži! Le potem bomo mogli, kakor doslej, tudi zanaprej prištevati lepo barbansko božjo pot med slovenske božje poti!

O barbanska Marija, prosi za naš mili slovenski rod!

Teotim.

K Mariji moram . . .

Na vzhódu vstaja zopet dan,
odpirajo se pota nova;
nebo ponuja blagoslova,
kristalov trosi na ravan.

I meni se odpira pot,
naprej mi zopet je hoditi,
do ciljev jasnih moram priti,
do ciljev preko temnih zmot.

Naprej! Še mi ne manjka sil,
za mano zemlja naj ostane,
kar je minljivo, me ne gane,
k Mariji moram — na svoj cilj!

Naprej, naprej! — Li dolgo še?
Bom li še dolgo tu v puščavi?
Je li moj dom še skrit v daljavi?
Kdaj srečno ga oko zazre?

Naprej, četudi leŕa mrak,
če v daljo skrivno pot se vije,
po nji le pridem do Marije,
in k nji — li peša naj korak?

M. Elizabeta.

Šola krščanske popolnosti.

Drugi tečaj.

13. Srčne strune.

V zadnjih štirih »Bogoljubih« smo lovili na globokem morju: nastavljali smo mreže inteligenci. Ali se je kaj vjelo, ne vemo; a četudi ne, to ne sme motiti »ribiča ljudi«, kakor imenuje Jezus (Mat. 4, 19) glasnike boŕže besede. Naša stvar je le, da nastavljam mreŕe; boŕŕa pa, da naŕzene rib vanje.

Danes pa vrŕemo mreŕe zopet bolj ob kraju. A glej sam, dragi bogoljub, da se vjameš. Nič bati, ne boš umrl v tej mreŕi kakor riba na suhem, prav nasprotno: prestavil se boš iz grenkega in slanega morja pozemeljskega veselja v morje nebeške luči in nebeških sladkosti, ki jih okuŕšajo velikokrat ŕe tukaj — popolne duŕe.

Ker smo s »trojimi odprtimi pismi« pretrŕgali nit naŕeŕga poduka, moramo danes zopet poiskati utrŕani konec, da obenj privedemo nit daljnjeŕa pripovedovanja.

O tem smo se dozda v drugem tečaju menili, kako treba urediti delovanje naŕih zunanjih in notranjih ŕutov, tipa, vida, sluha, okusa, vonja in fantazije, in pa kako treba izobraŕevati um in voljo, da nam bosta dobro sluŕila v doseŕo popolnosti. Vse te zmoŕnosti so obŕeznane in zato smo jim izpraŕali vest najprej. A poleg teh zmoŕnosti imamo v svoji ŕloveŕki naravi ŕe nekaj drugih preŕudnih lastnosti, ki se jih sploŕno nekoliko manj jasno zavedamo, ki pa jih moramo, ŕe hoŕemo popolnost doseŕi, dobro poznati in jih ŕe bolje imeti v svoji oblasti. Pravimo jim strasti; zakaj jih v tem spisu imenujemo srŕne strune, zvemo ŕe danes. Za en-

krat reŕemo le toliko, da so strasti glede krŕčanskega in popolneŕa ŕivljenja velikanske vaŕnosti: dobro urejene in po boŕŕi volji uglaŕene, so nam velik pripomoŕek popolnosti, ŕe imajo pa vajete v rokah same, potem pa

»ŕudno se nam ŕtrena meŕa,
voz nam le pod pot leti.«

potem ne bomo nikdar dospeli do popolnosti, paŕ pa prav lahko strmoglavili v — veŕni prepad.

Pri strasteh bo veŕini naŕih bravcev brŕkone vse malo nejasno, zato se moramo o njih enkrat nekoliko temeljiteje pomeniti.

ŕe beseda »strast« je nekako neznana. Zelo stara je in naŕi jezikoslovci trdijo, da se je naredila iz besede »stradati«, ki je pomenila v tistih starih ŕasih, ko sta ŕe sv. Ciril in Metod naŕe prade h krŕčanski veri spreobraŕala — med Hrvati pomeni isto ŕe zdaj — toliko kolikor »trpeti«. Strast pomeni torej neko trpljenje, neko trpnost. A kako to?

Da se razumemo, ti najprej povem, da modroslovci ŕe nad 2000 let ŕtejejo v ŕloveku enajst strasti, pet parov in pol, ki se imenujejo po vrŕti: ljubezen in sovraŕŕtvo, hrepenenje in zlobeŕnost (ki beŕi pred zlom, se mu ŕeli umakniti), up in obup, strah in drznost, potem jeza in nazadnje veselje in ŕalost. Kakor strune na citrah ali na harfi, tako so te strasti od neskonŕno modreŕga Stvarnika ustvarjene v srce vsakeŕa ŕloveka. Zakaj? Zato, da bi ŕlovek tega, kar je zanj dobro in

primerno, ne ljubil samo z duševno voljo, ampak tudi s srcem, po tem hrepenel, to upal, se tega veselil tudi s srcem. Zato, da bi človek ne samo v duši, ampak tudi s srcem sovražil zlo, da bi ga tudi srce gnalo proč od zla, da bi mu zlo tudi srce navdajalo s strahom, s pametno jezo, z žalostjo itd. Že iz tega spoznaš lahko, dragi bogoljub, da strasti v dozdej obrazloženem pomenu niso nič slabega, ampak zelo modra naredba neskončno modrega Stvarnika. In tako je Bog človeka ustvaril, da bi mu bile te-le strasti popolnoma pokorne, da bi se le tedaj vzbujale, kadar bi zahtevala pamet in velevala prosta volja. Telesnost pokorna duhu, duh pa Bogu: kakor lepo ubran akord, tak bi moral biti vsak človek po božji misli. Izvirni greh pa je vrgel upor v vsega človeka in od tedaj so tudi te srčne strune grozno razglašene, naše strasti prave upornice proti pameti in prosti volji, prave anarhistinje. Samo dvoje src je bilo, oziroma je še, v katerima so bile in so še te strasti popolnoma pokorne služabnice pameti in proste volje, namreč srce Jezusovo in pa Marijino srce. In kako se vzbujajo te strasti?

Vsak človek je po svoji telesnosti drugače ustvarjen. Kakor po zunanosti in po obrazu, tako smo si tudi sploh po telesnosti vsi neenaki: eden je zdravih in krepkih, drugi pa bolj slabotnih živcev, eden je vroče, drugi hladne krvi, eden nemirne, drugi lene, še tretji lahke krvi, pri enem so možgani bolj, pri drugem manj popolno razviti itd., itd., kajti vseh različnosti je brez števila. Vsakega človeka telesnost pa slepo teži ravno po tem, kar je zanj potrebno ali ugodno, vsak človek ima torej drugačna nagnjenja do tega, kar potrebuje in kar mu prija. In ker ima tudi vsak človek drugačno pamet, eden bolj okorno, drugi bistrejše — saj pravijo, da ima vsaka glava svojo misel, da ima vsak človek svoj prav, in posebno med dijaki se pogosto dogaja, da ima eden »glavo« za »jezike«, ne pa za računstvo, drugi pa ravno nasprotno, še drugi jo imajo za vse in še drugi za nobeno stvar, tako da morajo šolo na kol obesiti, — ker je torej tako, pa lahko razumemo, zakaj da imamo ljudje vsak svoja posebna nagnjenja, svoje posebne nazore o dobroti ali nedobroti stvari, svoje posebne zmožnosti in spretnosti, svoja posebna čustva, vsak drugačno srce.

Vsak pa ima v sebi tudi tisto zmožnost, ki ji pravimo fantazija ali domišljija, o kateri smo govorili že v lanskem letniku. In ta fantazija vé čisto natanko za vse, kaj je človeku prijetno in kaj neprijetno. In ta fantazija stopa pred strasti in jim z

medenimi besedami in v najbarvovitejših slikah predočuje, kako lepa, prijetna, okusna, sladka, osrečevalna je ta in ta stvar, ali kako težko doseči, kako odurna, gadna, grda in docela neprijetna je ona in ona. In čisto tako, kakor jim žvižga in poje in gostoli in drobenti fantazija, plešejo tudi strasti. Fantazija je pravzaprav igravka na te srčne strune, pod njenimi rokami zapojejo čisto tako, kakor jih ona ubere.

Te strasti občutimo najbolj v srcu. Saj že v vsakdanji govorici pravimo, da komu srce ljubezni gori, da se mu srce žalosti krči in včasih celo počí, da nam srce od obupa kopni, da se nam strahu stiska, pesem pravi, da »srce mi trga jad« (srčna bolečina), srce nas boli, v srcu nam tli iskra sovražstva, srce nam upanja hitreje bije, hrepenenja nam gine, veselja se nam širi in celo poskakuje, v srcu se nam jeza kuha, božja beseda nam seže do srca itd. Po resnici torej srčne strune!

Ali te strune znajo zadržati tudi s čudovito močjo. Strasti, po fantaziji vzbujene in vzbibane, se znajo polastiti vsega človeka s toliko objestno in gospodovalno silo, da človek od njih res silo trpi. In potem pravimo, da strast človeka žene, da ga prevzame, da ga razjeda, da mu pije kri in mozeg; nekatere mu poženejo kri v obraz, pri drugih ga barve izprehajajo, noga zastane od strahu, kolena se šibijo in tresejo, ljubezen, srčnost, obup, telesno moč in vztrajnost podvoje in potrojé, da, s tako silo se znajo vzbuditi, da človek ne vé več, kaj dela: od žalosti, obupa, veselja, ljubezni se lahko tudi znori, od veselja ali strahu je že marsikoga tudi kap zadela. V nekem trpnem stanju je torej človek, kadar v njem strasti delujejo, in posebno zato jim pravimo strasti, kar pomeni isto kakor trpnosti.

To in take so torej strasti. Slepo gredo in derejo za tistimi dobrinami, ki jih jim kaže fantazija, in z divjo močjo se upirajo zlu, ki ga jim v črnih barvah kaže in predočuje fantazija. Iz te resnice pa sledi za duhovno življenje imenitna resnica, namreč: Če s svojo prosto voljo prisilimo fantazijo, da predočuje strastem prave, posebno duhovne dobrine, Boga, nebesa, čednost, in da jim predočuje edino pravo zlo, namreč greh v vsej njegovi gadnosti in hudobiji, tedaj pa moremo vpreči strasti, da nam čez vse krepko pomagajo tudi pri našem duhovnem življenju, pri teženju po popolnosti.

Recimo, da preišljujemo o Mariji, njeni lepoti, njenih čednostih, njeni moči in oblasti, njenem bogastvu, njeni neizrečni materinski ljubezni do nas itd. Vse to preišljujemo s svojim umom, torej s čisto duhovno zmoglostjo; ali obenem nam pri tem pomaga tudi fantazija, ki si ob tem preišljevanju ustvari nekako čutno sliko o prelepi, predobri in premoščni prečisti Devici. Takoj se pa oglase ob tej sliki tudi naše strasti: ljubezen naša do Marije ne ostane samo v duši, ampak tudi naše srce se zavzame za Marijo, se navda upanja do nje, veselja, da imamo tako mater, hrepenenja, da bi jo enkrat gledali v nebesih itd. In taka ljubezen, če ljubimo z duhovno dušo in obenem tudi s čutnim srcem, tako veselje nad božjimi rečmi, da se veselimo z duhovno dušo in obenem tudi s čutnim srcem, taka ljubezen, tako veselje sta mnogo močnejša, kakor če ljubimo in se veselimo le z dušo, kakor če z dušo ne potegne tudi čutno srce. Ali vidiš, kolikega pomena morejo biti strasti, če jih znamo prav v strahu imeti?

Dočim so nebrzdane strasti kakor divje zveri, nam ukrotene služijo, da Boga in božje reči ljubimo z res močno ljubeznijo, da hodimo po potu popolnosti z odločno vztrajnostjo, da storimo z nezmagljivo srčnostjo mnogo za čast božjo in za zveličanje duš itd. Kakor ogenj vse pokonča in opustoši, če človek ž njim ne ravna po pameti, a nam izvrstno služi, če znamo ž njim prav delati, ravno tako strasti. In če bi Sava udarila čez bregove, gorje vam, pisane trate in žitorodna polja! A zdaj, ko jo bodo na Gorenjskem vpregli, da jim bo gonila velikanske stroje in proizvajala elektriko, bo velika in imenitna dobrotnica premnoгих. Tako je tudi s strastmi: gorje nam, če jim pustimo gospodariti; a če nam služijo, so nam močno in važno sredstvo v dosego popolnosti. Pravo peklensko godbo delajo, če jim taktira in nanje igra le fantazija brez pameti; a nebeško lepo igrajo, če njim in fantaziji dirigira s pomočjo božje milosti krepka prosta volja. A kako to doseči, o tem pa, dragi bogoljub, prihodnjč.

Dr. Ant. Zdešar.

Iz treh ameriškanskih pisem.

I.

... »Bogoljub« tudi še vedno prav z veseljem prebiram vselej, kadar imam čas za to. Samo toliko Vam omenim, da naj le še bolj svari pred Ameriko, posebno mladeničem in dekletom, ker tukaj je res nevarno za njih duše.

Ravno pred kratkim časom je bilo, ko sem govorila z nekim dekletom, ki je tukaj v Ameriki šele par let. Imela je veselje, da bi stopila tukaj v samostan, pa ker ji fantje niso dali miru, se je odločila za zakon skoraj zoper svojo voljo, kar pa gotovo ne more imeti sreče.

Pravila mi je tudi o nekem mladeniču, ki ga je poznala doma. Bil je eden najboljših v župniji. Vsako nedeljo je molil sv. Rešnje Telo po eno uro; komaj je tukaj dve leti, ga že ni mogoče v cerkev spraviti. Pravi, kaj bodo pa drugi rekli, če grem v cerkev! To mu pa ni mar, kaj da bo rekel Bog. To pišem zato, ker sem brala v »Bogoljubu«, kako da

se mladeniči spridijo tukaj v Ameriki, kar Vam žalibog moram le potrditi. Veliko je temu vzrok pomanjkanje gorečih duhovnikov in tudi redovnikov.

II.

... Bom Vam že še drugič povedal, kako se imamo Slovenci v središču Zedinjenih držav. Kar se tiče vere, že sedaj rečem: prav slabo. Nekateri Slovenci so sploh v sramoto našemu narodu. Kakor liberalci pri vas, tako socialisti tukaj. Prvi je Slovenec odpadnik in sovražnik Cerkev in njenih služabnikov. Žive kakor sovražniki križa Kristusovega!

III.

»Dve slovenski dekleti v Ameriki, kateri ste odpadli od katoliške vere, se priporočate vsem bravcem »Bogoljuba«, zlasti pa Marijinim družbam v pobožno molitev« ...

To pové menda dovolj! ...

Apostol Marijin.

(Jurij Belanžé.)

(Dalje.)

Gospod Belanže je pristrčno naročal svojim vojakom, naj jim Marija nadomestuje njihovo rodno mater in naj se sami čutijo kot njene sinove, pa naj ji delajo veselje.

Seveda je bil začetek jako skromen. Prve mesce je prihajalo v društvo okoli 20 vojakov, in sicer ob sredah zvečer. Molili so skupno rožni venec, duhovnik jim je napravil primeren, prav pristrčen govor, potem so zapeli par lepih Marijinih pesmi in se nato veselili in zadovoljni razšli. To je bil skromen začetek, a vendar so se začeli kmalu kazati lepi sadovi. Vsako soboto so začeli prihajati k spovedi, in sicer v vedno večjem številu.

Ono dvajsetorico je polagoma tako prešnil s svojim duhom, da jih je porabil za nadaljno delo med vojaki v vojašnici sami. Sam bi ne bil mogel tje niti zahajati, niti kaj posebnega doseči, po vojakih pa je tudi med te bogomrzne zidove zanesel kako zrnce dobrega. Tam je potem dalje klilo in raslo ter marsikaterega mladeniča rešilo, ki bi se bil sicer pogubil na grešnih potih.

Posebno je Belanže opominjal svoje vojake, naj veliko molijo za svoje zanikrne in zapeljane tovariše. Imel je navado reči: »Trebaja je češčenamarije sejati, ako hočemo vojake žeti.« — Mnoge je silno navdušil za lepo krščansko življenje in plodonosno delovanje med svojimi tovariši. Pokazali so se uspehi, ki se nam Slovencem, ker smo bolj hladne narave, zde nekaj nenavadnega. Na kratko jih nekaj navedemo:

L. 1887., ko še ni imelo društvo lastne kapele in je bilo pustne dni Najsvetejše izpostavljeno v cerkvi sv. Janeza Krstnika, so se vojaki odločili, da bodo opravljali pred Najsvetejšim vojaško stražo in mu izkazovali enake časti, kakor svojim vojaškim predstojnikom. Vsake pol ure so se menjavali pri častni straži ob oltarju.

Kmalu pa si je društvo oskrbelo lastno kapelico. Od zdaj je bila vnema vojakov še večja. Kadarkoli je kdo prišel v društveni dom, je najprej obiskal Gospoda hiše v kapelici, potem šele se je pokazal g. Belanžeu in svojim tovarišem v društveni sobi. To je bilo stalno pravilo za vse.

Vsako sredo večer so imeli vrli vojaki uro molitve pred Sv. R. Telesom. Častivci so se vedno bolj množili. Nevidna sila jih je vlekla k evharističnemu Bogu.

Prejem sv. zakramentov je bil vedno pogostnejši. Neko nedeljo je prišel neki vojak

opoldne, ko je prej celo noč stražil, popolnoma tešč in prosil za sv. obhajilo. Drugikrat zopet eden ob pol 8. zvečer, ker zjutraj in čez dan ni utegnil in ostal tešč do večera, samo da je mogel prejeti sv. obhajilo. Prvič mu je Belanže ustregel, zanaprej pa mu je to odsvetoval, da si ne bi vrli mladenič pokvaril zdravja.

V marcu l. 1890. je romal g. Belanže s svojimi vojaki na božjo pot v Montmartre (izgovori Monmartr), kjer je prekrasna cerkev presv. Srca Jezusovega. Tam so spodbudno lepo prejeli sv. zakramente. Tisti pa, ki so pristopili k »Zvezi Srca Jezusovega«, so glasno molili posvečenje in ga podpisali na oltarju vpričo izpostavljenega sv. Rešnjega Telesa. Ta prizor je vse navzoče ganil do solz.

Mnogi so silno veliko molili za spreobrnjenje pokvarjenih vojakov. Nekoč je eden zaupno priznal, da je preteklo noč na straži zmolil 24 rožnih vencev. — O poletnih večerih se jih je zbralo kakih 10 kje na kakem samotnem prostoru in so tam pod milim nebom zmolili 9 do 10 rožnih vencev.

Mnogi so se zlasti ob petkih postili ob samem kruhu in vodi, da bi tako izprosili spreobrnjenje kakega posebno izgubljenega tovariša-vojaka. — Mnogi so prejeli vsa leta svoje vojaške službe vsak dan sv. obhajilo. Če niso utegnili dopoldne, so čakali tešči do popoldne. — Kajne, nam se zdi to čudno in nenavadno? Želimo si, da bi bili tudi naši slovenski vojaki vsaj približno taki. Da bi vsaj k sv. maši hodili in vsaj vsake kvatre prejeli sv. zakramente! — Kar je mogoče na Francoskem, je brez dvoma mogoče tudi v Avstriji. — Vojaška suknja je častna, pa za marsikoga pogubna, ako pozabi na Boga in blage opomine skrbne matere.

Lepo življenje in neumorno prizadevanje te vrle vojaške čete ni ostalo brez vpliva v vojašnici. Veselo so pripovedovali, da se je že veliko na bolje obrnilo, da jih vsi vojaki vpoštevajo in da se sliši med njimi vedno manj kletve in grdega govorjenja.

Največ je pa vredno to, da so ti mladi ljudje vstrajali v dobrem, česar so se navadili pri vojakih, tudi doma, ko so doslužili vojaška leta. Belanže sam piše: »Veliko vojakov, ki so po svojem odhodu od armade ostali z menoj v pismeni zvezi, nadaljuje tudi doma svoje pobožne vaje in prejema vsak teden ali vsaj vsak mesec svete zakramente na veliko

začudenje cele fare, zlasti pa svojih sovrstnikov.«

Kak lep zgled je tudi pri nas, ako mlad doslužen vojak z moško zavestjo pristopa k mizi Gospodovi! To je živa pridiga za ljudi, posebno mlade, in vse drugače možato, kakor pa grdo pridušanje in kvantanje, ki se ga žal marsikateri naš fant navadi pri vojaki.

Kako žalostno, ako se mladenič pošten poslovi od svojih staršev, pa se od vojakov vrne domov ves pohujšan in pokvarjen!

Veliko dobro delo stori, kdor moli tudi za naše vojake, da bi zvesto služili ne samo cesarju, ampak tudi Bogu.

Gosp. Belanže je dosegel tako lepe uspehe, ker je veliko molil in se zatajeval. Sam jih je v svoji ponižnosti pripisoval seveda edino Materi božji. In je imel tudi prav: vse milosti in ves blagoslov dohaja po njenih rokah!

Ni mu pa bilo dosti, delovati samo za vojake v Arasu, želel je storiti kaj za vojake po vsej Francoski. Na njegovo prizadevanje se je ustanovila nadbratovščina »Naše ljube Gospe od armad«. Udje te bratovščine se zavežejo, moliti zlasti za vojake. In g. Belanže je porabil vsake počitnice v to, da je po raznih župnijah pridigal, kázal ljudem zapuščenost vojakov in jih navduševal, naj pristopijo k omenjeni bratovščini ter molijo za te tako zanemarjene ljudi.

Potom te bratovščine je hotel zbrati nekako »molitveno križarsko vojsko«, ki bi se ne z mečem, ampak z rožnim vencem borila za duše vojakov. V ta namen je pisal na vse strani Francoske na stotine in tisoče pisem na razne samostane in duhovščino, proseč vse, naj molijo za vojake in širijo omenjeno bratovščino. Ker ni utegnil sam toliko pisem napisati, je sestavil posebne vzorce in prosil redovnice sv. Klare, da napravi vsaka nekaj sto prepisov. To prošnjo so mu tudi rade iz-

polnile. — Duhovnike pa je o božiču še posebej prosil, naj opravijo eno izmed svojih božičnih maš za vojake. Samo v araški škofiji se je na božič l. 1895, opravilo nad 1000 sv. maš za vojake.

Njegov škof je spoznal, da je Belanže kakor rojen za vojake. Da bi se mogel še bolj posvetiti samo delu zanje, ga je oprostil vodstva zavoda »Svetih angelov«, in imenoval za ravnatelja vojaških društev v celi svoji škofiji. — Vse svoje moči in ves svoj čas je posvetil od sedaj vojakom. Preobširno bi bilo vse posameznosti iz tega delovanja popisovati. Naj govore vojaki sami, kaj jim je bil ta vzorni duhovnik! Eden mu piše: »Ljubi oče! To ime Vam daje hvaležno srce vojaka, ki ste ga tako ljubeznivo sprejeli. Vi ste res pravi oče vseh vojakov. Vi ste s svojimi spodbujevalnimi besedami in lepim zgledom napravili iz mene boljsega človeka.«

Drugi mu zopet piše z doma, ko je že doslužil vojaščino: »Pogosto se z otožnostjo spominjam lepih ur, ki smo jih skupaj preživeli. Kako ginljivo je bilo vse: vojaško obhajilo, večerne pobožnosti, procesije, molitev pred Najsvetejšim, skupni rožni venec pri nogah Matere dobrega sveta. Kdor bi bil vse to videl in znal v srcih brati, bi bil moral priznati, da je naš dušni pastir najboljši in največji med vsemi Francozi.«

Takih in podobnih pisem, polnih prisrčne hvale in ljubezni, je prejel na stotine. Kdo bi vse omenjal?! — Hvaležni vojaki so nesli glas o njem po vsej Francoski in z ginjenim srcem govorili o njem tudi svojim otrokom. Resnične so besede sv. pisma, ki pravi o modrem in pobožnem možu: »Njegov spomin ne bo izginil in po njegovem imenu se bo od roda do roda povpraševalo. Njegovo modrost bodo narodi pripovedovali in njegovo hvalo bo srenja oznanovala.« (Sirah 29, 13. 14.)

(Dalje.)

Pazite na dijaška stanovanja!

Iz Novega mesta pišejo »Bogoljubu«:

Kmalu bo tri leta, odkar je bila tukaj ustanovljena dijaška marijanska kongregacija. Blagodejni uspehi družbe se že kažejo. Letos bo poslala osem navdušenih kongreganistov na visoke šole; dva sta si izbrala svetni stan, šest pa duhovski. — V teku teh treh let je dobila močno podlago ter se razvila v krepko, neustrašeno falango nasproti razširjevalcem svobodne misli na tukajšnji gimnaziji. Da si bo kongregacija pridobila še kolikor mogoče veliko kandidatov, posebno fantov, prišedših

z dežele od dobrih krščanskih staršev, se je začela velika pozornost polagati po zgledu nemških organizacij na poštena in obenem tudi ne predraga stanovanja. Skušnja uči, da dijaki, osobito prvošolci, pa tudi iz drugih zavodov pridejo ali nevedé — ali po želji svojih staršev, ker je ceneje — ali celo po naročilu druge za to najete osebe na stanovanje, kjer stanuje eden ali tudi več prijateljev svobodne misli. In kaj se zgodi? Začnejo ga nagovarjati h izstopu iz družbe, norčevati, nagajati na vse mogoče načine, da tudi blatiti družbo

z najpodlejšim zabavljanjem, samo da bi mu naslikali družbo v popolnoma drugačni sliki kakor je v resnici ter zbudili mržnjo in stud nad družbo. Tako se je zgodilo, kakor nam je znano, letos nič manj kakor v šestih slučajih. Zato ne izbirajte starši sami stanovanja ali po drugih osebah, temveč obrnite se na vodstvo dijaške marijanske kongregacije v frančiškanskem samostanu, ki ima vsa dobra, več ali manj priporočljiva stanovanja kakor tudi njih cene v popolnem pregledu. — Zato starši, ki vam je na tem ležeče, da ne bodete zastoj potroševali denarja za vzdrževanje svojih otrok na gimnaziji, ki vam je pri srcu,

da se vaši otroci ohranijo trdni v verskem prepričanju po vašem zgledu, ki želite svoje otroke osrečiti časno in večno, ne preslišite tega opomina. Posebno naj se te dolžnosti apostolskega delovanja zavedajo sestre in bratje dijakov novomeške gimnazije. — Dne 11. avgusta priredijo abiturienti dijaške marijanske kongregacije igro »Spoštuj očeta« v slovo svojemu voditelju. Čisti dobiček je namenjen za ogromne stroške kongregacijske. Torej na svidenje! Natančneje poročilo v »Domoljubu«.

To bi bilo potrebno p o v s e h m e s t i h!
Obrnite se povsod do zanesljivih ljudi.

Slepčeva povest.

Priobčil P. P.

»Svojo povest naj vam pripovedujem; tako želite? Povest slepega moža — božve, ali vas bo zanimala ali ne? Pa naj bo!«

Tako se je vdal slepi mož mojemu prigrvarjanju in je nadaljeval:

Tisto pomlad sem se bil poročil s Terezo. A še tisto leto, nekaj mesecev po poroki, sem odšel v Ameriko. Veste gospod, revščina je slaba tovarišica. Gorje mu, kdor nima svoje strehe in mora biti svoj živ dan odvisen od dobre ali slabe volje ljudi. S Terezo sva mislila, da bo v zakonu zadostovala le ljubezen; a bilo je premalo. Ljubezen je res bila, toda uboštvo in odvisnost sta bila breme. In rekel sem: v Ameriko pojdem; dobim zaslužek, pišem po Terezo in v novi domovini si ustanoviva nov dom in novo srečo. — Šel sem.

Srečno sem dospel čez veliko »lužo« in naenkrat sem stal sam v tuji deželi, med tujimi ljudmi. Hudo se mi je godilo izprva; toda imel sem zdravo telo in trdne mišice in čutil sem v sebi moč, da dosežem, kar sem si namenil.

Dobil sem delo. Delal sem, trpel sem, varčeval sem in — verjemite — dolar k dolarju: naposled se je nabralo pecejšnje premoženje. Najel sem stanovanje in treba je bilo le še Tereze, da bi kuhala in čedila — in sam svoj gospod bom in bom imel še druge na hrani in stanovanju.

Pisal sem Terezi in rekel: »Pusti doma vse in pridi. Stari Blažon ima sina v tem kraju in namerava odpotovati zdoma. Ž njim pojdi. On vé za kraj, ker je že bil v Ameriki.«

In tako sem čakal, da pride Tereza in potem — mislil sem — potem bo moja sreča popolna.

Delal sem v tovarni pri veliki parni žagi.

Moje opravilo je bilo, da sem pomagal kurjaču pri parnem kotlu.

In bilo je v tistih dneh — računal sem, da mora imeti Tereza moje pismo že v rokah — v tistih dneh, ko sem stal ob kotlu in donal premož kurjaču. In kar naenkrat — dobro se spominjam — se je pobilsknilo pred očmi, počilo strahovito in neka strašna moč me je zgrabila in me vrgla nazaj kakor smet. Zašumelo je po glavi in zadnja misel, ki se je spominjam, je bila: kotel je počil . . . Potem je postala noč. Jaz sem se onesvestil —

Ko sem se zavedel, sem čutil grozne bolečine po vsem životu. Odprl sem oči, da bi videl, kje sem; toda bila je tema. Slišal sem človeške glasove in stopinje, a videl nisem žive duše . . . Moja roka je ležala na odeji; neka druga — mehka in gorka — je posegla po njej in poskušala, kako bije žila. Bil je zdravnik.

Skusil sem, da bi se dvignil. Ni šlo.

»Kje sem?« vprašam. Moj glas je bil razkav in slaboten, da sem se čudil sam sebi.

»Kje sem vendar? Kdo je tukaj?«

»Jaz sem, zdravnik,« je odgovoril nekdo.

»Ali sem v bolnišnici?«

»Da. Toda ostanite popolnoma mirni, prijatelj!«

»Ali je noč?«

»Da, noč je,« je bil odgovor.

»Pa zakaj ne prižgete luči?«

Nič odgovora. —

»Kaj se je zgodilo z menoj? Prosim vas, povejte mi. Spominjam se . . . Kako je že bilo? Počilo je strahovito in potem — kako je že bilo?«

»Bili ste ranjeni,« je pojasnil zdravnik. »kurjača pa je usmrtilo poleg vas. In vas so

pripeljali v bolnišnico; tega bo že kmalu mesec dni.«

Sedaj se mi je začelo nekaj dozdevati . . . V grozni negotovosti sem poprosil:

»Zdravnik, povejte mi in ničesar mi ne prikrivajte! Noč je, in zame bo noč za vedno . . . Jelite?«

Zopet isti odgovor: »Prijatelj bodite mirni in nikar se ne razburjajte.«

Dovolj. Vedel sem, da sem slep . . . Zaječal sem naglas:

»Noč! Noč za vedno!«

Ali veste, kaj je to pomenilo zame: slep za vedno? Kaj bom sedaj? Kaj bo z ženo Terezo, ki ji bo moja nesreča zagrenila vse njeno mlado življenje? O, da sem moral iti za denarjem po svetu; zakaj nisem ostal doma v ubožstvu in odvisnosti; bil bi imel vsaj zdrave ude! Ali pa, zakaj me ni rešila smrt in me ugrabila na mestu? Ko bi bila izvedela Tereza za mojo smrt, bi bila jokala, pač; a bi ji bilo vsaj prihranjeno neko breme za vse življenje. Tako pa —

Bil sem ves obupan in želel sem si le smrti, smrti . . .

Ne vem, koliko časa sem ležal v obupu in toposti. Nekega dne pa mi kar vstane neka čudna misel: Tereza, moja žena, ne sme izvedeti, kako je z menoj. Morda še ni odšla od doma. Ona ne sme semkaj. Zanj naj bom kakor da me ni na svetu. Ona naj me ima za mrtvega — za takega, ki nima do njega več nobenih zvez in nobenih dolžnosti . . .

Poklical sem strežnico in jo prosil:

»Sestral!«

»Tukaj sem.«

Glas njen je bil tih in mehak.

»Prosim sestra, ko bi mi pisali.«

»Z veseljem,« je odgovorila in prinesla pisalno pripravo.

»Pismo bi mi pisali.«

»In do koga?«

»Do nje — do Tereze, ki je bila moja žena . . .«

Vem, da se je čudila. Toda razložil sem ji, da imam v stari domovini Terezo, ki ne sme nikdar izvedeti za mojo nesrečo. Njej ne sme kaliti njene mladosti zavest, da je priklenjena na moža-slepca. Jaz sem zanj kakor mrtev. Ona naj ostane v domovini in naj živi v prepričanju, da je mrtev tisti, ki je bila poročena z njim . . .

»Kaj naj ji torej pišem?«

»Pišite ji, sestra, da sem mrtev.«

»Ampak,« je ugovarjala — »saj vendar niste mrtvi.«

»Nisem mrtev, toda z a n j o sem mrtev! Slišite: za Terezo sem mrtev . . . Pišite torej, da me je zadela nesreča pri parnem kotlu in

da sem mrtev. Nič naj ne hodi v Ameriko; denar bo dobila po pošti in potem naj vživa, kar sem si prihranil.«

Toda strežnica se je branila in je ugovarjala, češ ta novica jo bo potrla in ji napravila žalost, da ji večje ne bo mogla . . .

»Vem, da bo jokala in obupovala, ko bo prebrala pismo. Vem to, sestra. Toda vi pišite, da sem jo imel v spominu do zadnjega . . . In to jo bo tolažilo . . .«

»Toda« — je ugovarjala strežnica — »pomislite: Tereza je še mlada. In ko bo mislila, da je mrtev tisti, ki je bila poročena z njim — potem . . .«

»Vem, kaj mislite, sestra,« sem se nasmešnil, »toda ne skrbite. Poznam Terezo in vem, da na drugo možitev ne bo mislila . . .«

Strežnica je nekaj pomišljevala. Potem je rekla:

»Ali bi ne bilo bolje, da ženi poveste, kako je z vami. Ona vas ljubi. Njena ljubezen, ker je resnična, se vsled tega ne bo zmanjšala. Ona vam bo stregla na vse načine in presedela noč in dan ob vaši bolniški postelji —«

»Ne, ne! Vem, o dobro vem, da bi ona to storila. Ona bi se žrtvovala zame, a ravno tega jaz nočem. Smili se mi njena mladost . . . Jaz, kaj jaz! Jaz naj trpim in naj umrem na tujem. A ona! Ona naj se veseli življenja . . . Prosim vas sestra, pišite kakor sem rekel.«

Sedla je in slišal sem, kako je drsalo pero po popirju. Čez malo časa pa je spregovorila:

»Napisala sem. Ali naj vam preberem?«

»Prosim, preberite.«

In brala je:

»Uboga in nesrečna Tereza! Tvoj France — tvoj mož — je zate mrtev. Zadela ga je nesreča pri parnem kotlu in izgubil je pogled za vedno. To je nesreča, res. Toda on ni le slep, ampak on Tebe noče pustiti blizu, on je zate mrtev. In to je največja nesreča. Ko bi bil on zate živ, bi ga smela, dasi slepega, ljubiti in mu streči. V temo njegovega življenja bi sijala Tvoja zvesta ljubezen; zanj bi delala in skrbela, zanj bi se žrtvovala . . . in v tem bi bila sreča Tvojega življenja. Tako pa — on je zate mrtev — in Ti ne smeš biti deležna te sreče! O, da bi mogla vsaj umreti in —«

»Ženska!« sem zakričal kolikor so mi dale moči — kaj pišete tukaj? In ta glas . . . To je znan glas . . . To si ti — ti —«

Čutil sem, kako se je dvoje rok ovilo okrog mojega vratu. Terezino lice — s solzami namočeno — sem začutil ob svojem. Da, bila je Tereza, ki mi je šepetala:

»Jaz sem Tereza, Tvoja žena, ki hočeš, da bi bil ti zanj mrtev. A jaz sem prišla, da

bi s teboj živel in da bi s teboj srečna bila . . .«

To, gospod, je moja povest.

Vprašali boste, kako je prišlo, da se je Tereza tako nenadoma znašla v bolnišnici. Čisto priprosto. V tem, ko sem ležal v omotici — in to je trajalo par tednov — je bila dospela z Blažonom v Ameriko in me našla nezavestnega, borečega se s smrtjo. Ponudila se je sama za strežnico in čula ob moji postelji noč in dan ter tako dočakala, da se je moje zdravje obrnilo na bolje. Zdravnik se je izprva bal povedati, da ji bo pač rešil moža,

a da temu možu vida dati ne bo mogel. Toda, ko ji je povedal, — ali mislite, da jo je to spravilo v obup? Ne. Roke je povzdignila in zahvalila zdravnika, rekoč: »Da mi rešite le njega, dovolj je to!«

Dà, gospod, Tereza je blaga duša. Le pogledajte, prosim, ali se niso odprla vrata in ali ni postavila kozarca na mizo in zopet odšla po poslih? Ne vidim, a čutim vse! In tako mi streže noč in dan in vedno je vesela in vedno mi vé povedati toliko novega v razvedrilo. Dà, Tereza je biser! Bog bodi zahvaljen zanjo! — »Močna« žena! . . .

Čudovita pomoč.

Dolgo časa so me zelo bolele oči, da nisem mogla brez hudih bolečin enega očesa prav nič odpreti. Neizrečeno težko mi je bilo, ker nisem mogla izvrševati svojih dolžnosti. Rabiła sem zdravila po naročilu raznih v očesnih boleznih izvedenih zdravnikov, vendar se oko ni hotelo zlepa zboljšati.

V veliki stiski sem se s prav otroškim zupanjem v cerkvi sv. Lucije na Skaručini (podružnica vodiške fare na Gorenjskem) zatekla

k sv. Luciji nekega popoldne letošnje pomladi. Ko se drugo jutro zbudim, sem komaj čutila, da je bilo oko kdaj bolno. Mogla sem brati in pisati.

Presrečna radi velike milosti, ki mi jo je izprosila sv. Lucija, s hvaležnim srcem razglašam to čudovito pomoč in sem trdnega prepričanja, da mi bode ljubi Bog po priprošnji sv. Lucije ohranil zdrave oči, da bodem mogla v njegovo čast in v proslavo njegovih svetnikov izvrševati kot učiteljica svoj posel.

S. Lea Poženel, šolska sestra.

Moj preljubi Jezus pride.

Moj preljubi Jezus pride!
Žalost in bridkost prežene;
če skušnjava me obide,
nima več moči do mene.

Moj preljubi Jezus pride!
To tolažba je najslajša;
kadar solnce zopet vzide,
mi težave vse olajša.

Moj preljubi Jezus pride;
me tolažiti, krepčati,
mi prijatelj moj nebeški
in tovariš če postati.

Moj preljubi Jezus pride,
zemljo spremeni v nebesa.
Duša moja ž njim se združi
in ne čuti več telesa.

Moj preljubi Jezus pride!
Misel ta stori me srečno,
duša moja ž njim se snide,
se raduje rajsko, večno.

Moj preljubi Jezus pride;
on neskončni, Bog nebeški,
iz ljubezni se poniža
k revni stvarici človeški.

Moj preljubi Jezus pride!
Je radost čez vse radosti;
naj le pridejo težave,
naj le pridejo bridkosti!

Moj preljubi Jezus pride,
mi težave vse odzame;
če v slabosti omedlujem,
vzame križ na svoje rame.

Moj preljubi Jezus pride,
on le sam stori me srečno;
ž njim živeti, ž njim umreti,
ljubiti ga hočem večno.

Marija Alojzija.

Cerkveni razgled

Po svetu.

Cesar Franc Jožefova jubilejna cerkev. V Budimpešti bodo zidali novo cerkev, ki bo posvečena Devici Mariji, zaščitnici Ogrov, ter bo imela ime »Cesar Franc Jožefova jubilejna cerkev«. Za zidavo je zbranih že več darov: Ministrstvo za bogočastje je dalo 40.000 K; kardinal Vassary 10.000 K; nadvojvodinja Izabela 1000 K itd. Temeljni kamen bo še letos blagoslovljen.

Škof v Mostaru. Dne 18. junija je bil posvečen za škofa P. Alojzij Mišić, doslej bosenski frančiškanski provincijal. Posvečenje je izvršil v Rimu v cerkvi sv. Antona kardinal frančiškanskega reda Diomedes Falconio ob asistenci dveh frančiškanskih misijonskih škofov.

37.778 birmancev in birmank na Dunaju. Binkoštni dne je prejelo v dunajski stolni cerkvi sv. Štefana 37.778 oseb zakrament svete birme. Birmovali so sledeči škofje: Kardinal dr. Nagl (9265), pomožni škof dr. Pflüger (13.431), pomožni škof dr. Čoke (7120), armenski nadškof dr. Govrik (5463), pomožni škof dr. Kutrovac (2429 oseb).

Jeruzalem. Vodja avstrijskega gostišča v Jeruzalemu bo še ostal dosedanji rektor dr. Jakob André iz solnograške nadškofije. Potrjen je za dve leti.

Poklic. Najbogatejša Angležinja, 22letna hči vojvoda norfolškega, voditelja angleških katoličanov, je stopila v samostan kot redovnica.

Na Portugalskem se pojavlja zopet revolucija. Svobodomiselnici se pač ne morejo veseliti svojega tiranstva nad katoliško Cerkvijo, kajti v deželo so zasejali samo nesrečo in nezadovoljnost.

Blagoslovljenje novega beneškega zvonika so videli tudi sv. oče Pij X. Dne 20. junija so namreč v konzistorialni dvorani v Vatikanu priredili kinematografsko predstavo, pri kateri so bili navzoči tudi sv. oče, ki so posamezne slike opazovali z velikim zanimanjem.

Izreden sprejem. Sv. oče so sprejeli dne 24. junija okrog 300 sirot, ki so o priliki strašnega potresa v Siciliji in Kalabriji izgubile svoje starše in se sedaj po raznih zavodih vzgajajo ob podpori sv. očeta. Najmanjši sirotek je podal svojemu dobrotniku — papežu lep šopek, ena izmed deklic je pa umno in s poudarkom prebrala otroško-vdano pismo otrok na sv. očeta. Sv. oče so se ginjeni zahvalili otročičem in njih vzgojiteljem.

Šesti mednarodni marijanski kongres bo, kakor že naznanjeno, od 3. do 6. avgusta v mestu Trier.

General usmiljenih bratov. O priliki zadnjega glavnega zborovanja (generalni kapitel) reda usmiljenih bratov v Rimu je bil izvoljen kot general P. Avguštin Koch, doslej provincijal bavarske redovne province.

Proslava ukaza, ki ga je dal cesar Konstantin veliki leta 313., se bo praznovala bodoče leto zelo slovesno, zlasti v Rimu. Konstantin je bil namreč prvi rimski cesar, ki je po tristoletnem krvavem preganjanju dal povelje, da smejo kristjani očitno izpoznavati svojo vero in da se jim morajo vrniti cerkve in cerkvena posestva. Ta ukaz imenujejo zgodovinarji tolerančni edikt (ukaz strpnosti). Da bi se tisočšeststoletni spomin na ta dogodek slovesno proslavil, se je odbral v Rimu poseben odsek; sv. oče Pij X. so sporočili kardinalu Cassetta, da darujejo stavbišče za spominsko cerkev, ki naj se sezida, in da plačajo stroške za načrte in za vodstvo zidave.

Prihodnji konzistorij v Rimu, pri katerem bodo sv. oče podelili lani imenovanim kardinalom, med njimi tudi dunajskemu in olomuškemu kardinalu, kardinalski klobuk, bo pozno v jeseni ali pa na zimo.

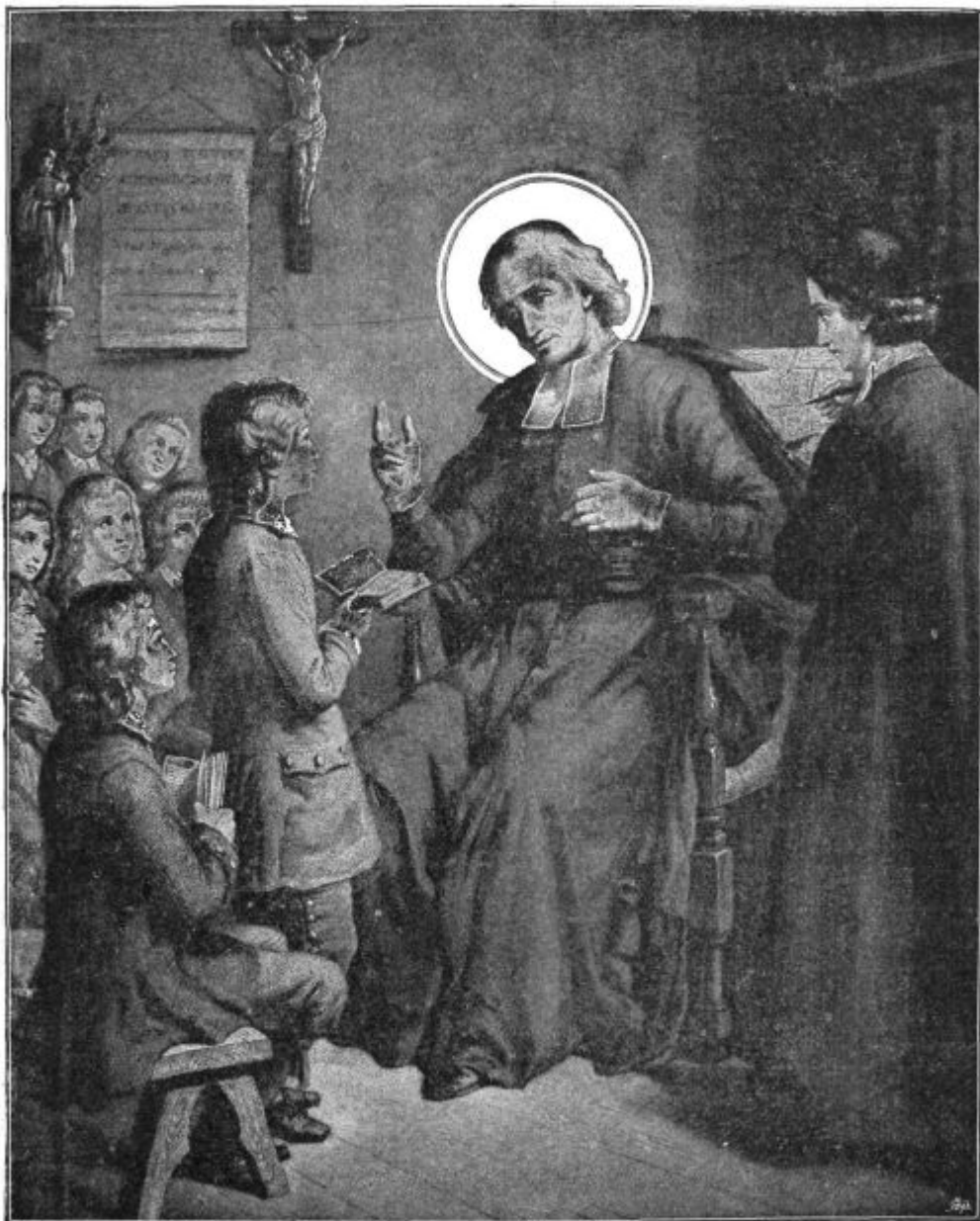
Nasilstvo turške vlade v Mali Aziji. Radi italijanskih napadov na Tripolis in na nekatere egejske otoke je sklenil turški ministrski svet izgnati vse odrasle Italijane iz turškega ozemlja; izvezeti so le redovi in otroci. Kljub temu so pa turški uradniki sklenili z nasiljem nastopiti proti Salezijancem v Smirni. Naložili so jim, da morajo od sirotišča v Smirni plačati 25.000 frankov (50 frankov za vsako sirofo). Salezijanci te vsote niso mogli in niso hoteli plačati, zato je pa vlada poslala v zavod toliko vojakov, kolikor je sirot v njem, da bi jih Salezijanci vzdrževali. Tako se je zgodilo tudi po drugih salezijanskih hišah, kjer so sprejeli otroke italijanskih izgnancev... Salezijanci so imeli svoj čas mnogo prestati, ko so jih italijanski framasoni preganjali in jim nprtili (pred štirimi leti) izmišljene krivde, da so jih mogli črniti in obrekovati pred svetom. Toda skrbni salezijanski vzgojitelji so na vse to pozabili ter velikodušno sprejeli otroke svojih so-rojakov pod streho; zdaj pa pride nadnje nova stiska, ko jim nalaga turško nasilje tolike izdatke! — Dobrota je sirota — ta rek se izpolnjuje tudi tukaj.

Po domovini.

Šolski bratje, sinovi sv. Jožefa Kalazancija, ki vodijo krščanske šole, so se nastanili na Kranjskem, in sicer na Hrušici pri Jesenicah. Tam so kupili eno izmed hiš, ki so jih rabili za stanovanja pri gradbi tunela skozi Karavanke. Imeli bodo ondi svoj »juvenat«, to je nekako semenišče za

sicer se piše v Gorenjo Avstrijo k jezuitom na Freinbergu pri Lincu, v Švico pa na Vorbereitungsschule für Priester und Missionäre in Wolhusen, Kl. Luzern, Schweiz.

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji: Podeljena je župnija Podkraj v vipavski dekaniji č. g. Martinu Pečarič, kaplanu na Krki; župnija

Sv. Jožef Kalazancij — oče »šolskih bratov«.

bodoče brate. Mladenci, ki bi hoteli vstopiti pri njih, naj se obrnejo tja gori. Bog blagoslovi njih delo pri mladini v naši domovini!

Tudi iz Gornje Avstrije in iz Švice nam pišejo, da sprejmejo dečke, ki bi se hoteli posvetiti duhovskemu oziroma misijonskemu stanu, in

Sv. Trojica nad Cerknico pa č. g. Ivanu Štrubelj, župnemu upravitelju istotam.

Odlikovanje. Za duhovnega svetnika je imenovan č. g. Mihael Barbo, župnik v Smedniku. Enaka čast je podeljena tudi poljanskemu župniku č. g. Jerneju Ramovš. — Povodom birmo-

vanja v Dobrepoljah je bil pa ondotni nadžupnik č. g. Andrej Ramoveš istotako imenovan za duhovnega svetnika. Častitamo!

Smrtna kosa. Dne 16. junija je umrl vrhniški dekan č. g. Lovro Gantar. Obolel je na binkoštni torek; vsled male rane na nogi se je izcimilo zastrupljenje krvi, kar je povzročilo smrt. Pokojni dekan je služboval kot župnik na Vrhnikih 15 let; prav toliko let je bil tudi v Črmošnjicah. Prva služba njegova je bila v Kočevju, kjer je bil nastavljen kot mestni kaplan. Naj počiva v miru!

Novomašniki v ljubljanski škofiji. Dne 15. julija so prejeli zakrament sv. mašniškega posvečenja naslednji gospodje bogoslovci: a) iz IV. letnika: Hafner Jernej iz Kroke; Lobe Janez iz Zagradca; Markič Jožef iz Naklega; Rovtar Anton iz Spodnje Idrije; Sedej Frančišek s Trate v poljanski dolini; Šimenc Jožef iz Dola; Zajc Karel iz Sodražice; b) iz III. letnika: Hiti Frančišek od Sv. Trojice nad Cerknico; Kete Ivan s Planine nad Vipavo; Martinčič Andrej iz št. Jurija pod Kumom; Pfajfar Ivan iz Selc; Potočnik Rudolf iz Železnikov; Širaj Jakob z Blok; Škerbec Matija iz Starega trga pri Ložu; Šusteršič Fran iz Horjulja.

V lavantinski škofiji bodo imeli nove svete maše sledeči gospodje: Blumer Iv., 4. avgusta pri Sv. Bolfenku v Slov. goricah; Čečko Anton, 28. julija na Frankolovem, pridiguje Jožef Potovšek, župnik, Vojnik; Lunder Viktor, 11. avgusta na Velikih Poljanah, pridiguje Fr. Dolinar, častni kanonik in dekan v Ribnici na Kranjskem; Zagoršak Franc, 4. avgusta na Polenšaku, pridiguje Jožef Janžekovič, župnik, Sv. Lenart v Slov. goricah; Zupanič Anton, 11. avgusta na Hajdinu. Sledeči gospodje iz III. letnika: Lukman Franc, 11. avgusta na Vranskem, pridiguje dr. Fr. Lukman, profesor bogoslovja v Mariboru; Oblak Ivan, 4. avgusta, Reteče pri Škofji Loki, pridiguje Fr. Sal. Finžgar, župnik v Sori, Kranjsko; Plevnik Anton, 4. avgusta v Črnomlju, pridiguje Fran Zupančič, župnik v Starem trgu pri Poljanah; Rezman Alojzij, 11. avgusta v Poljčanah, pridiguje Fr. Bohak, dekan v Slov. Bistrici; Toplak Franc, 11. avgusta pri Sv. Tomažu pri Ormožu, pridiguje Ostrž Fr., kaplan, Sv. Križ pri Ljutomeru; Vesenjak Pavel, 18. avgusta pri Sv. Marjeti v Moškanjcih, pridiguje Fr. Šegula, kaplan pri Sv. Magdalenii v Mariboru.

Primorsko. Novoposvečeni v mašnike so sledeči gg. goriškega centralnega bogoslovja, in sicer za goriško nadškofijo: bogoslovci iz četrtega letnika: čč. gg. Ballaben Angel iz Brume; Bregant Evgen iz Ločnika; Črnič Franc iz Sv. Križa; Dilena Rudolf iz Mariana; Pastoricchio Ivan iz Gradeža; Plet Nikodem iz Ajela; Sartori Henrik iz Gradiške; Zanolla Nikolaj iz Staranzana; Zorzenon Peter iz Romansa in iz tretjega letnika č. g. Ivan Falzari iz Mariana.

— Za tržaško škofijo čč. gg.: Lovisato Roman iz Trsta; Sfecich Ivan iz Momiana; Ujčić Ivan iz Pazina; Vascotto Jernej iz Isole; Žužek France od Sv. Gregorja na Dolenjskem. — Za poreško: čč. gg. Bressan Ivan iz Ajela; Minussi Agapit iz Ronkov. — Radi boleznim v pokojen je č. g. Miklavž Kocjančič, župnik v Ročah. Skoraj ni upanja, da bi ozdravel. — Sv. misijon je bil v Srpenici od 9. do 16. junija. Vodili so ga preč. gg. lazaristi iz Celja: Kitak, Birk in Zorko. Udeležba je bila velika — posebno proti koncu izredno velika. Sv. obhajilo je tudi veliko mož prejelo skozi celi tečen vsak dan. Sv. obhajil je bilo 2700. Sklepna procesija je bila tako velika, kakršne na Srpenici najbrže še ni bilo. — Zanimanje za evharistični shod na Dunaju je tudi na Goriškem veliko. Romalo se bo v dveh skupinah: slovenska in furlanska. — Na Grad pri Mirnem pridejo čč. gg. lazaristi. Kakor se sliši, so pogajanja med nadškofijo in društvom misijonarjev skoraj končana.

Stara Loka. Naš preč. gosp. dekan so ustanovili nočno molitveno uro pred Najsvetejšim, kjer se združi precejšnje število mož in tudi mladeničev v cerkvi, navadno od 8. do 9. ure zvečer. Nekateri mesce smo imeli po dve uri, in sicer oddaljenejši od 7. do 8. ure, bližnji pa od 8. do 9. Mesca julija pa smo imeli molitev v čast presv. Krvi Jezusovi od 9. do 10.

Djekše. Naša lepa slovenska župnija leži v prijaznih in rodovitnih gorah na Koroškem že ob jezikovni meji. Na nedeljo sv. Alojzija, 23. junija, smo imeli prav ganljivo cerkveno slovesnost. Čez 70 otrok je prejelo prvo sv. obhajilo, ki je s posebnim škofovim dovoljenjem veljalo kot velikonočno sv. obhajilo. Ostali šolski otroci, ki so že prej bili pri sv. obhajilu, so vsi ta dan prostovoljno pristopili k mizi Gospodovi. V veličastni procesiji so šli šolarji, čez 160, iz šole v lepo okrašeno cerkev. Med sv. mašo po nagovoru vlč. gosp. župnika Antona Benetek je bilo skupno sv. obhajilo ter po sv. maši slovesna posvetitev šolske mladine presv. Srcu Jezusovemu. Krepko in navdušeno so izgovarjali nežni mladi glasovi: »Tvoji smo, Tvoji hočemo ostati.« Naj bi ljubi Jezus uslišal naše prošnje in posebno mladino potegnil na svoje sveto Srce!

Književnost.

Zlata knjiga blaženega Ludovika Grinjona Monforsa o pravi pobožnosti do Marije pod naslovom »Marija kraljica src« je sedaj na razpolago. Blaženi Ludovik Grinjon Monforsi se je boril s posebno odločnostjo proti privrženem janzenizmu, one verske sekte, ki je učila prestrogo in prenapeto pobožnost, katero je sveta

cerkev zavrгла in ki je preslepila in pogubila mnogo duš. V tem boju je napisal nauk o pravi pobožnosti, o kateri naj se pouči vsak, kdor hoče svoje delo in molitve posebno posvetiti Bogu in Mariji in jim pridobiti posebno vrednost za posmrtno življenje. — Presrečne so duše, ki se znajo vtopiti v duha te pobožnosti, kajti iz najpopolnejšega češčenja do preusmiljene Device bodo zajemale vso tolažbo. Koliko nepopisne lepote se bo odpiralo njih očem ob premišljevanju njenih čednosti in koliko sadu jim bo obrodila Marijina priprošnja, ki bo za te srečne duše neusahljiv studenec vseh milosti. — Ta zlata, dolgo

Oltar v kongregacijski kapeli pri frančiškanih v Novem mestu.

zaželjena knjiga se dobi v gladki slovenski predstavi v obliki molitvenika in obsega ob koncu tudi mašne in druge vsakdanje molitve. Oblika je zelo priročna in majhna, da spraviš knjižico kljub njeni obsežnosti — okoli 300 strani — v vsak žep, ne da bi te količkaj ovirala. Papir in tisek je fin in za oči prijeten, cena nizka. Knjižica je izšla v zalogi »Katoliške Bukvarne« in velja z rdečo obrezo 1 K 60 vin., fin šagrin z zlato obrezo 2 K 40 vin. Istodobno je izšla tudi knjižica, ki izpopolnuje zgoraj označeni molitvenik in ima naslov:

Kratko navodilo za pravo pobožnost do Matere božje, kraljice src, po nauku bl. Ludovika Grinjona Montfortskega. Priredil dr. Anton Zdešar. Tudi ta knjižica se dobi v »Katoliški Bukvarni« ter stane broširana 30 vinarjev, deset izvodov in več po 25 vinarjev; v platnu 50 vin., deset izvodov in več po 40 vinarjev.

Lep molitvenik po zelo nizki ceni. Eden najlepših in najpopolnejših slovenskih molitvenikov je »Voditelj v srečno večnost«, spisal župnik A. Merkun. Priljubljenost, katero uživa ta molitvenik, ne izvira samo iz velike izbire najlepših molitev, ki so vse sestavljene že v smislu novega cerkvenega besedila, temveč se naslanja v prvi vrsti na zares lepe nauke oziroma premišljevanja, ki so pod skupnim naslovom »Poučni sestavki« zelo pregledno razvrščeni na prvih 90 straneh molitvenika. Cel molitvenik obsega okoli 250 strani ter ima zelo priročno obliko. Ker pripravlja »Katoliška Bukvarna« nov natis tega molitvenika, se je odločila, da ne bosta dve izdaji nankrat v prometu, sedanji izdaji — kolikor je je še na razpolago — ceno izredno znižati, tako da stane molitvenik z rdečo obrezo sedaj le 80 vin. in v fini vezavi z zlato obrezo in vatiranimi platnicami samo 1 K 30 vin. Za poštnino naj se vedno doda 10 vin. za izvod. Sama vezava je vredna več, nego znaša znižana cena za celotno knjigo. Navedena cena velja seveda le dotlej, dokler bo še kaj izvodov na razpolago. Kdor se hoče z znižano ceno okoristiti, naj molitvenik takoj naroči, kajti v zalogi je le še malo izvodov. Nova izdaja, ki bo seveda dražja, izide šele, ko bo ta izdaja razprodana.

Zgodovina katoliške Cerkve. Spisal dr. Anton Medved. (Cena vezani knjigi 3 K.) Zgodovina katoliške Cerkve, ki jo je spisal dr. Anton Medved, je prvo v slovenskem jeziku sestavljeno delo te vrste, ki se ne bo samo v naših srednjih šolah (VIII. razred) s pridom uporabljalo, marveč bo vsakemu izobražencu prav prišlo. Pisatelj je kot dober zgodovinar že davno znan, knjiga pa, ki jo imamo pred seboj, je v vsakem oziru vzorna. Dasi so posamezni odstavki kratki, so pa jedrnat in mikavno pisani; zgodovinske dobe se opisujejo objektivno, po najveljavnejših in najnovejših virih, vsi dogodki se predočujejo plastično, verske, kulturne, znanstvene in umetnostne razmere so živo orisane, posamezne osebe označene tako krepko, da se vtisnejo za vedno v spomin. Zlasti so dobro slikane cerkvene razmere med Slovenci; stare kakor srednjeveške in moderne razmere so vseskozi pogojene. Razun dijaka se bo tega dela lahko v največjo korist posluževal duhovnik, ki bo v tem delu nakratko, a precizno našel vedno zanesljivega materiala, kadar bo hotel opisovati rast, boje in zmage svete Cerkve tekom človeške

zgodovine. Enako bo služila knjiga laiku, predavatelju, govorniku itd., itd. — Naroči se v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani.

Mladini! Pogostno in vsakdanje sveto obhajilo. Spisal o. Julij Lintelo D. J. Založila »Katoliška Bukvarna«. Cena 30 vin., 20 izvodov in več po 25 vin.

V pristrčni in prepričevalni besedi govori knjižica o nagibih pogostnega sv. obhajila, pobija predsodke in pomisleke, podaja kratko, pa jako iskreno navodilo za pripravo za sv. obhajilo, kakor tudi za zahvalo in ima končno nekaj prav lepih beril v vzpodbudo. Boljšega pripomočka, priljubiti pogostno in vsakdanje sv. obhajilo mladini, kakor razumno in večkratno čitanje te knjižice, ne poznamo.

»MARIJI, KRALJICI SRC!

Pred dobrimi dvesto leti je poslal Bog človeštvu moža, ki je razsvitljen po Svetem Duhu učil vzvišeno skrivnost, kako se more duša po Mariji najtesneje združiti s Kristusom; s to nebeško skrivnostjo je delal med svetom prava čuda: trdovratni grešniki so se spreobračali, pobožni so hiteli na višek popolnosti . . .

Ta izredni mož — blaženi Grinjon Ludovik Montfortski — je živel na zemlji le nekaj desetletij; toda ovekovečil je svoj čudoviti nauk v nesmrtni razpravi »o pravi pobožnosti do Marije«. V tej razpravi je sv. misijonar na več mestih s preroškim duhom naznanjal, da se bo pobožnost do Marije na čudovit način razširila in poglobila: »Bog hoče, da njegovo sveto Mater ljudje bolj spoznavajo, bolj časte in ljubijo, kot doslej«.

Grinjonovi razpravi so nadeli pisatelj po vsej pravici naslov: »Zlata knjiga«. Kdor to knjigo bere s premislekom, ga obsveti nova luč. Silno hitro se je širila ta knjiga; prevedli so jo v razne jezike, tako n. pr. na angleški, nemški, arabski, flamski itd. Na stotisoče izvodov te zlate razprave je krožilo med raznimi narodi ter širilo prelepo in prekoristno Grinjonovo pravo pobožnost do Marije. Na podlagi tega Grinjonovega nauka so ustanovili bratovščino »Marije, kraljice src«, ki silno narašča po raznih delih sveta. Zares, Marija je postala po tej Grinjonovi pobožnosti v resnici roparica src, kakor jo nazivlje sv. Bernard. Sadovi so prekrasni.

Žal, da smo Slovenci s to lepo Grinjonovo pobožnostjo malo zakasneli. Solnograški marijanski kongres šele nas je nanjo opozoril. In »Bogoljub«, glasnik našega verskega življenja, je začel buditi slovenska srca ter jih vnemati za zlato Grinjonovo pobožnost. Njegov klic ni bil zastonj, hvala Bogu

in Mariji! Mnogo slovenskih src se je podalo v službo k nebeški Materi po Grinjonovem nauku; precejšno imen že šteje zapisnik bratovščine »Marije, kraljice src«. Le nekaj smo še hudo pogrešali: »Zlate knjige« v naši ljubi materinščini. In glej, v naše veliko veselje ste izšli zadnji čas kar hkrati v slovenskem jeziku dve knjižici: »Marija, kraljica src. Nauk blaženega Grinjona Montfortskega o pravi pobožnosti do Matere božje. Iz francoščine prevedla in izdala Marijina družba v ljubljanskem semenišču« ter »Kratko navodilo za pravo pobožnost do Matere božje, kraljice src, po nauku bl. Ludovika Grinjona Montfortskega. Priredil dr. Ant. Zdešar, duhovnik misijonske družbe.« Obe knjižici ste naprodaj v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani.

Verni Slovenci, sezite pridno po teh knjižicah! Prebirajte jih pazno, s premislekom; predno jih prebirate, se priporočajte razsvetljevacu Sv. Duhu! Srečni časi bodo napočili tudi za verne Slovence, ako bodo ti Grinjonovo pobožnost prav spoznali in pridno izvrševali. Naj zavlada nebeška Kraljica s svojim sladkim žezlom tudi nad slovenskimi srci, pa se bo vedno bolj med našim ljudstvom širilo in utrjevalo kraljestvo Kristusovo!

Pridružimo se radi besedam slovečega kardinala Vaughana: »Po moji sodbi ne more nihče koristnejšega dela započeti, kakor da širi to »zlato razpravo o Materi božji«; tako dolgo jo moramo oznanjevati in razlagati, dokler ne bodo ljudje svoje Matere prav spoznali, ljubili ter hiteli k njej, ki je srečna vrtarica nebes.«

O Marija, kraljica src, prosi za nas!

Tecitum.

Razno.

Kam drvi človeštvo brez Boga. Učeni prelat dr. Scheicher je nedavno zapisal to-le: »Ni pretirano, če trdim, da je danes človek sredi divjega gozda bolj varen, da bolj brezskrbno lahko zaspi, nego v velikih mestih, kjer se roparji v fraku in rokavicah sučejo po najbolj elegantnih salonih, kjer imaš v hotelu poleg sobice za soseda morda najbolj prebrisanega tatu in zvijačnega, ki išče in premišluje, kako bo najlažje prišel do svojega plena. — Kako je to prišlo? Politiki in diplomati so izluščili iz svojega delokroga deset božjih zapovedi in jih zavrgli. Danes se bolj ko kdaj uresničuje rek, da male tatove obešajo, velikim tatovom pa pripenjajo priznalne križce na prsa, ako so svojo tatvino in svoj rop znali zaviti in prikriti z vojaškim plaščem. (Misli na Italijane, ki so udrli v Tripolis itd.) S takim početjem se skrha čut pravičnosti, ki se popolnoma izgubi, kjer so zapovedi božje neznana stvar.«

Pogan o katoliški Cerkvi. Japonski profesor primerjevalnega bogoslovja na vseučilišču v Tokio, dr. Masaha, je potoval po Evropi, da se pouči o raznih krščanskih verskih ločinah. Vrnivši se v svojo domovino, je spisal poročilo, v katerem opozarja svoje rojake osobito na katoliško Cerkev. Posebno mu ugaja spoštovanje katoličanov, ki ga imajo do cerkvene in svetne gosposke; enako hvali skrb katoliške Cerkve za blagor in dobrobit ljudstva. Všeč so mu zlasti redovne hiše in redovno življenje. Obiskal je razne samostane ter občudoval npravno čistost, ponižnost in dobrovoljnost redovnikov. Povsod je našel obilno lepih lastnosti, zato priznava neprecenljive dobrote, ki jih širijo redovi v človeški družbi.

Redovi in kongregacije celega sveta: V 14 panog razdeljeni red benediktincev obsega 156 samostanov, 1603 cerkve in 142 kolegijev z 4450 menihi in 2007 redovnimi brati. Kartuzijanski red šteje 1000 menihov, ki so porazdeljeni v 25 samostanih. Dominikancev je 4476, ki so razdeljeni v 33 pokrajinah v 367 samostanih. Frančiškanov je 16.968 v 1487 samostanih. Razdeljeni so v 79 pokrajin. Kapucinov živi 10.056 v 574 samostanih. Karmelitov je 1900 v 163 samostanih. Jezuitov je 16.294 v 5 asistencah in v 23 pokrajinah. Lazaristov štejemo 3000 v 240 samostanih. Očetje Sv. Duha žive v 203 samostanih. Redemptoristov je 4000 v 215 samostanih. Afrikanški misijoni štejejo 3500 redovnikov. Dalje je še 500 misijonarjev »naše ljube Gospe v Afriki«. Končno je še 14.630 šolskih bratov v 1700 samostanih.

Božja sodba. Meseca februarja 1912 je delavec Ernest Križaj v Solkanu med preklinjanjem Boga in duhovščine vzel v roke sv. razpelo in podobi Kristusovi z nožem izvrtal oči. Še isti večer pa mu je stroj v mlinu odrezal prav isto roko, s katero je skrnil sveto razpelo. Ležal je nekaj časa v bolnišnici. Čakala ga je za njegov zločin tudi kazen posvetne pravice, ki pa ga ne more zadeti, ker so ga zadnjega marca na Pokopališki cesti našli ubitega. Bog se ne pusti zasramovati!

Urezal se je. Kdo? Zobozdravnik Rakus iz Solnoograda je pri nekem zborovanju svobodomiselcev v Inomostu (dne 16. okt. 1910) bral odprto pismo na papeža; v tem pismu je žalil sv. očeta, zato je državno pravdnštvo dvignilo tožbo zoper svobodomiselca Rakusa. Pri prvem sodišču je bil sicer oproščen z utemeljitvijo, da se v pismu žalil samo papež Jožef Sarto, ne pa papeštvo. Pri vzklicni obravnavi so pa sodniki bili teh misli, da gobezdavi zaničevalec poglavarja sv. Cerkve zasluži deset dni poostregega

zapora. Mož bo jedel ričet in gotovo tudi sklenil, da bo za bodoče svoj strupeni jezik bolj brzdal.

V molitev se priporočajo:

Neka Marijina hči v veliki nadlogi. — Že več let bolna žena v velikih težavah. — Neka članica Mar. družbe, da bi opravila dobro dolgo spoved in bila potem stanovitna do konca. — Več deklet neke duhovnije, da bi dobile gorečega dušnega pastirja, ki bi ustanovil M. D. — Neka Mar. hči, da bi se pri predstojnikih izkazala njena nedolžnost, inace pa da bi mogla potrpeti in se vdati v voljo božjo.

Zahvale.

M. Zupančič iz Ljubljane. — C. L. iz Ajdovščine. — M. Šibanc iz Frankolovega. — F. S. iz Ljubljane. — M. Mohorič iz Železnikov. — M. Strgar iz Volč za trikrat uslišano prošnjo. — Neka Marijina hči iz Gabrovice za zadobljeno zdravje, da je mogla stopiti v samostan. — Kat. Gornik iz Grabovca. — M. Urbas iz Grabovca. — Marija je pomagala. Iz Branice: Marijina hčerka M. Bat bolehala je že več nego dve leti tako, da je izgubila pred poldrugim letom popolnoma svoj glas, da je niti slišati ni bilo, kakor le prav blizo nje. Tudi zdravniki v Trstu in drugod odrekli so ji vsako upanje na ozdravljenje. — Bilo je letos v mesecu majniku, ko začne majniško pobožnost z neizrečenim zaupanjem v Marijo. Dasi vsa šibkotna in bolelna, prihaja kar največkrat v cerkev in k sv. obhajilu. Dne 16. majnika, na praznik vnebohoda Gospodovega, ko je bil tukaj ravno cerkveni shod, bila je tako slaba, da niti v cerkev ni mogla. Iskreno moli doma in je združena v molitvi s svojimi sestrami iz Mar. družbe. — Ravno pozvoni veliki zvon za povzdigovanje, ko začuti naenkrat neki glas, ki ji veli, da naj glasno izpregovori. Pri sosedu je bila za varhinjo doma tudi Mar. hčerka Marička Kompare. To torej pokliče glasno. Še enkrat, še glasneje. Prijateljica priteče, ne vé pa, kdo da jo kliče. In glejte, kako se začudi, ko sliši prej tako bolno Marijo glasno govoriti. Razjočeta se kot otroka. Nato pa hitita k sosedu R., da skupno naznanita veseli dogodek. Kdo si pa more šele misliti veselje matere-vdove, ko pride iz cerkve in sliši svojo neozdravljivo hčerko lepo, razločno govoriti. Marijina hčerka M. Bat govori danes popolnoma razločno in brez vsake težave in se počuti prav dobro. — Marija je pomagala; bodi ji tisočera zahvala! — F. S. š.

Ali poznate „Apostolnico“?

„Družbenik Marijin“ govori na strani 112 o „Apostolnici“. Ali pa poznate „Apostolnico“?

„Apostolnica“ je izkaznica (zaznamek) o apostolskem delu. Če je še ne poznate, imate tukaj natisnjeno.

Odvračaj od hudega!

1.	od slabe družčine	
2.	od socialno-demokratskih društev	
3.	od drugih protiverskih društev	
4.	od slabih časopisov	
5.	od protikatoliških shodov	
6.	od pohujšljivih iger	
7.	od nevarnih služb	
8.	od grešnega znanja	
9.	od nevarnega plesa	
10.	od grdega govorjenja	
11.	od opravljivega govorjenja	
12.	od grešnega petja	
13.	od preklinjevanja	
14.	od pijančevanja	
15.	od nedeljskega dela	
16.	od sovraštva	
17.	od preprirov v družbi	
18.		
19.		
20.		
21.		

Pridobivaj za dobro!

1.	za Marijino družbo	
2.	za češčenje sv. Rešnjega Telesa	
3.	za pogostno sv. obhajilo	
4.	za velikonočno sv. izpoved	
5.	za sv. mašo ob nedeljah	
6.	za krščanski nauk	
7.	za sv. mašo ob delavnikih	
8.	za mladeniška katoliška društva	
9.	za druga katoliška društva	
10.	za abstinenco	
11.	za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda	
12.	za Patronat Vincencijeve družbe	
13.	za previdenje bolnikov	
14.	za pomoč bolnikom	
15.	za poučevanje otrok v kršč. nauku	
16.	za Bogoljuba	
17.	za Domoljuba	
18.	za Zlato dobo	
19.	za udeležbo pri katoliških shodih	
20.		
21.		

Na zadnji strani je to-le navodilo:

Apostolsko delo je v vsaki Marijini družbi tako važno in potrebno, da bi brez tega dela Marijina družba ne bila vredna ne svojega lepega imena, ne svojega obstanka. Marijini otroci, ki zanemarjajo to glavno družbeno dolžnost, so kakor suha, nerodovitna drevesa na Marijinem vrtu! — To apostolsko delo v blagor bližnjega je treba izvrševati med člani Marijine družbe, v svoji domači hiši in kjerkoli se dobi priložnost, posebno pri stanovskih tovariših in tovari-

šicah. Vsak naj z vso vneto drugo odvrča od hudega in pridobiva za dobro, ne samo s pobožno molitvijo in z lepim zgledom, temveč tudi s poučevanjem, s svarjenjem, s prigovarjanjem in sploh z marljivim agitiranjem. Vse to pa naj se ne vrši drzno, nadležno in žaljivo, ampak modro, prijazno in ljubeznivo ter vedno po naukih in navodilih družbenega vodnika. *Kateri mnoge poučujejo v pravici, se bodo svetili kakor zvezde na vekov veke.* Daniel 12, 3.

„Apostolnice“ se dobe kakor vse potrebščine za M. D., v Ničmanovi prodajalni v Ljubljani po 2 vinarja.

Vsi treznostni odseki Marijinih družb pošljite do Velikega šmarna, 15. avgusta, kratko poročilo, koliko Vas je (I. in II. stopnje). V prihodnji številki se bo skupno objavilo.

Ob desetletnici Marijine družbe.

(Za desetletnico M. D. pri uršulinkah v Ljubljani zložila M. Elizabeta.)

Pozdravljen stokrat, zlati dan,
pozdravljen iz srca globine!
Napočil si, da obnoviš
najlepše, blažene spomine.

Deseto leto je odšlo,
kar je Marija, mati mila,
med nami z milostno roko
cvetlični vrtec ogradila.

Zasajala je cvetke vanj,
sadila lilije je bele,
prilivala jim z milostjo,
da tem krasneje bi cvetele.

In z materinsko nežnostjo
je cvetke svoje negovala,
kot da najdražji so zaklad,
tako se je za vsako bala.

Deset je dolgih let odšlo,
kar nas neguje njena roka,
zato pa nam iz src kipi
hvaležnost vdana in globoka.

Marija, mati miljena,
ozri na cvetke se z višave,
ki ti ob desetletnici
v nebesa kličejo pozdrave.

Stotera hvala naj ti bo,
da si za svoje nas izbrala
in z materinsko nežnostjo
otroke svoje nas nazvala!

Kaj si nam bila leta vsa,
to moremo le mé umeti;
dobrote, Mati, tvojih rok,
te more le otrok prešteti.

Pri nas si bila v zlatih dneh,
pri nas, ko se je sonce skrilo,
na poti križev in nadlog
smo v tebi našle tolažilo.

Zato pa ta spominski dan
obnavljamo prisego svojo:
»Do groba vse ostanemo,
Marija, pod zastavo tvojo!«

† Bogoslovec Fran Čebul.

Vsemogočnemu Bogu je dopadlo iz nam nerazumljivih vzrokov v sredo dne 29. majnika častitega gospoda Franceta Čebul, bogoslovca III. letnika celovškega semenišča, k sebi poklicati in ga uvrstiti med trume izvoljenih v nebesih.

Bolehal je že dalj časa, pa vsi smo upali kakor tudi sam, da bode ozdravel. A božja volja je bila drugačna.

Zaradi rahlega zdravja je moral že lani zapustiti bogoslovje in se podati v svojo rojstno vas, k starišem v Šmilhel pri Pliberku na Koro-

škem. Tukaj se mu je zdravje zopet nekoliko utrdilo in začel se je neumorno učiti. Napravil je izpit za drugi letnik s prav dobrim uspehom. Bival je še tudi zadnje jesen nekaj časa v Celovcu in je obiskoval tretji letnik. A radi bolehnosti se je moral zopet vrniti domov. Sedaj se ni več ločil od doma. Namesto da bi se bolezen obrnila na boljše, mu je postajalo vedno slabše. A upal je, ko pride krasni majnik, se mi bode tudi moje zdravje vrnilo.

Ko pa se je poslavljajal krasni Marijin mesec od nas, se je poslovil za vedne čase tudi naš ljubljani France. Ko sva še zadnji dan govorila, je rekel: »Mnogo trpim, a trpljenje mi ni pretežko, ker vem za kaj trpim, da trpim za nebesa. Lahko bi umrl, ako bi ne imel še ene želje, katero bi rad videl izpolnjeno. Pristrčno rad bi še obhajal daritev prve sv. maše, ker bi s tem napravil svojim dragim staršem, sestram in bratom

veliko veselje in bi jim izpolnil želje, katere so gojili ves čas mojih študij. S tem bi jim vsaj nekoliko povrnil neizrekljivo ljubezen. Ako se pa drugače zgodi, pa jih naj tolaži Bog!« In res se je drugače zgodilo. Drugo jutro je France ležal že na mrtvaškem odru. Nežno pomladansko cvetje je obdajalo njegovo truplo in na prsih se mu je blestela Marijina svetinja. Njegove poteze niso značile tega, kar je za časa dolge bolezni pretrpel, ampak imele so izraz mirnega spanja. Poznalo se je na njih, da se je preselil zvest Marijin sin k svoji Materi v nebeško domovino. Veličasten je bil tudi njegov pogreb. Udeležilo se ga je mnogo čč. duhovščine, njegovi tovariši gg. bogoslovci in ogromno ljudstva iz okolice. Ko sta se ob grobu poslavljala od rajnega čč. gg. Katnik in Brožek, so se solzile oči vseh navzočih, kajti spoštoval ga je vsak, kdor ga je imel priliko spoznati.

„Nekaj posebnega je Marijina družba“.

Tako smo rekli vsi, kateri smo bili poleg smrtnic postelje pokojne 19 letne Ivane, ki je po kratki, a mučni bolezni 15. maja v Gospodu zaspala. Bila je navadno kmečko dekle, pridna in priprosta, ki jo je veselilo življenje, pa brez vseh posebnosti. Ko je obolela na pljučnici, je postalo kmalu nevarno, in že peti dan je bila previdena s sv. zakramenti. Potem je bila popolno vdana v božjo voljo, in potrpežljivo je trpela hude bolečine. Posebno zadnje noč je le o Mariji govorila in se ji priporočala tako s pristrčnimi zdihljeji in klici, da nas je ganilo do solz. Zadnji dan je le to vpraševala, kdaj da bo že prišla Marija, da bo šla z njo? Opoldne je rekla: »Jutri me bodo dekleta že kropit hodile«, potem je pa še dobro zapela:

Marija naša boš pomoč,
ko svet nas zapusti,
ko nas objame smrtna noč,
nas sprejmi mati Ti.
Saj Tebe mater ljubimo,

in vedno Tebe kličemo:

Marija varuj nas, Marija varuj nas!

Družbeno svetinjo poljubovaje, s križem v roki in vedni molitvi je preživela zadnje ure. Ko smo molili, je z nami glasno molila, le par zdihljejev še, pa je obstala in poletela je ta lepa duša med družbo nebeško. Tako lepe smrti še nisem videla. Očitno in obžalovaje povem, da, ko sem včasih kaj podobnega brala v »Bogoljubu«, nisem vrjela — menila sem, da je pretirano, — zdaj sem pa prepričana, da res Marijini otroci lepo umirajo. Da, Marijina družba je nekaj posebnega!

O, da bi se dekleta zavedale, kako neprecenljive milosti jim donša M. D. Kako očitno jim Marija deli svoje milosti že v življenju, še veliko več pa ob smrtni uri. Premalo na to mislimo. Sicer bi bolj cenile to odliko, da nas je sprejela v svoje varstvo, in bi ji bile tudi gotovo bolj hvaležne, ji zvestejše služile ter rajši zgubile vse, kakor njeno zavetje v Marijini družbi.

Sreča Marijinega otroka.

Bila sem 2. junija pri blagoslovljenju zastave dekl. Mar. dr. v Želimljah. In kar mi je posebno dopadlo, je bil govor našega dekanijskega vodnika č. g. Plantariča. Govorili so nam o sreči Marijinega otroka. Jaz pa sem si mislila zraven: Kako resnične so te besede! Kako zaupno potrka Mar. otrok že v zdravih dneh, v vsaki stiski, na srce svoje dobre nebeške mamice. Priznati

moram, da odkar sem v Mar. dr., česar sem še Marijo prosila, sem bila uslišana. In kaj je v bolezni zavest, da sem Marijin otrok, sem že skusila sama. Misel, da nad mano posebno čuje oko nebeške Matere, in ti ljubeznivi obiski tovarišic, to je tolažba, ki je druga dekleta nimajo. — In kaj je Mar. dr. na smrtni postelji, to bi lahko povedale tri umrle članice naše družbe.

Prva: vesela in korajžna dekle, da ji ni zlepa para, tudi precej premožna, v cvetju mladosti, je gojila edino željo, da bi bila že skoraj v nebesih pri Mariji. In uslišana je bila. Še ni bila eno leto v družbi, pa je zbolela za jetiko. Če jo je katera hotela tolažiti, da bo znabiti še ozdravela, je rekla: Oh, ne ozdraveti, ampak umreti! Ko smo jo obiskale, nas je vedno s smehljanjem sprejela. Zadnje dni je večkrat dolgo časa nepremično gledala na sprejemno podobo Marijino. In ker je Marijo tako ljubila, jo je pa tudi Marija poklicala ravno na praznik svojega vnebovzvetja k sebi v nebesa. In drugi dve: To pa sploh ne morem imenovati smrt, ampak to bi se reklo: sladko zaspati. Izdihnile sta svojo nedolžno dušo, da skoraj niso zapazili kdaj. Tako Marija osladi

svojim otrokom zadnje trenutke. Če ni druge milosti, biti Marijin otrok, so to tako velike milosti, da presejajo vse bogastvo sveta. Ko bi dekleta to prav premislile, pa bi se ne prišla katera izbrisat iz Mar. dr., rekoč: Ne maram, da bi me imele pod nadzorstvom! Kaj se to pravi drugega, kakor reči: Ne maram, da bi me imela Marija pod svojim varstvom?! In če bi dekleta to premislile, pa bi ne bilo treba katere radi slabega življenja izključiti iz družbe, ampak bi pristopile še tiste, ki še tavajo za svetom izven Marijine družbe. Tje pod Marijin plašč, tam se najde sreča in bogastvo, katero ni mogoče preceniti. Kajti pod Marijino zastavo je lahko in sladko živeti in še slajše umreti! Iz Sostrega.

Kako se giblremo.

Ljubljana. Desetletnico svojega obstoja je praznovala 23. junija t. l. **III. uršulinska Marijina družba.** Zjutraj so imele članice sv. mašo s skupnim sv. obhajilom in pridigo, popoldne so vpriporile igro »Na Marijinem srcu«. V dveh deklamacijah so izrekle zahvalo Mariji za varstvo in samostanu za blagohotno naklonjenost. — Ker se ponavadi malo oglašamo, moramo vsaj ob desetletnici priti nekoliko do besede. Morebiti bo ustreženo tudi nekaterim članicam Marijinih družb po deželi, ki prihajajo v Ljubljano služiti, pa ne vedo, kam bi vstopile v družbo. Prilike za to imajo tu veliko; če pa želijo, pridejo lahko tudi v našo družbo. Z izkaznico domače družbe naj se oglasio v I. nadstropju v župnišču uršulinskega samostana pri g. katehetu ali pa pri shodu. Shoda ima družba dva. Prvo nedeljo v mesecu ob 3., drugo ob pol 5. uri popoldne, da si lahko vsaka po svojih razmerah izbere nedeljo, ki ji je bolj primerna. — V družbi deluje prav marljivo več o d s e k o v. Odsek p r e s v. R e š. T e l e s a skrbi za čiščenje Najsvetejšega in za pogosto prejemanje sv. obhajila. Vsaka članica tega odseka daruje tri sv. obhajila mesečno: eno za Marijino družbo, drugo na čast presv. Srcu Jezusovemu za izpreobrnjenje grešnikov, tretje za duše v vicah. Razdeljene so po dnevih, tako da se vsak dan v mescu darujejo sv. obhajila v te namene. — Poseben odsek skrbi za r e v n e u č e n k e tukajšnje šole. Tem razdeli vsako leto več oblek, ki jih članice same napravijo v prostem času. Veliko veselje smo napravili gosp. knezoškofijskemu voditelju, ko smo ustanovili a b s t i n e n č n i odsek. Marijine družbe morajo že po svojem poklicu v »sveto vojsko«. — Pohvalno se mora omenjati odsek za dobre časopise. Glede družbenega glasila ne vem, če nas kje prekosite, ker imamo naročenih še več »Bogo-

Ijubov« (350) kakor je članic. Nekatero namreč plačujejo še posebej »Bogoljuba«, da ga dobe revnejše članice I. Marijine družbe. Pridno se gibljeta tudi b o s e n s k i odsek in odsek za a p o s t o l s t v o sv. Cirila in Metoda. — Vsak prvi petek v mescu se zbere družba v uršulinski cerkvi, kjer ima častna straža presv. Srca Jezusovega ob 5. uri zjutraj sv. mašo in ob pol 6. pridigo. Med sv. mašo gre večina družbe k zaostilnemu sv. obhajilu. Ljubljanski častilci in častilke presv. Srca Jezusovega, ali veste za to pobožnost častne straže v uršulinski cerkvi? — Da ne omagamo in da se poživimo, obhajamo vsako leto o Binkoštih d u h o v n e v a j e. Za z a b a v o pa priredimo razun izleta še tombolo v predpustnem času. — Tako živimo in se giblremo v III. uršulinski Marijini družbi. Seveda nikjer pod solncem ni vse popolno, kako naj bi bila izjema pri nas? Vendar bodi hvala prečisti Devici Mariji, da nas je v toliki meri varovala. Celih 10 let ni bilo treba izključiti več članic kot 10; nasprotno pa je poslala družba v samostan 11 članic, 16 smo jih spremili k večnemu počitku, 15 jih je stopilo v zakon. — III. Marijina družba, ti pa stopi v novo desetletje z novimi ognjem in navdušenjem, ker »Marija skoz' življenje voditi srečno zna«. (Vsa čast družbi! V marsičem služi lahko za zgled drugim družbam, posebno v gorečnosti za »Bogoljuba«, za kar se ji tukaj očitno zahvalim. Ur.)

Sv. Jurij ob Taboru. Družba t r e z n o s t i (S v e t a v o j s k a) je imela 30. junija občni zbor, združen s poučnim shodom. Tege dne je šla vojska 44 bojevnikov, 7 na prvi, 37 na drugi stopnji; šolski otroci niso všteti. Po kratkem uvodu je Tončka Križnik deklamovala Slomškovo »Oh sovražniki so vstali! — žganjarji namreč — »dobri Bog nam vina da! žganje si je zlodej

zbral.« Ta konec pesmi je porabil Franc Blatnik ter v šaljivi obliki povedal, kako in zakaj je začel vrag kuhati žganje. Tega nevarnega sovražnika našega ljudstva je še bolj »zdelala« v svojem govoru Justina Divjak. Kako učinkuje alkohol na mladino, je z žalostnimi zgledi pojasnil Antonin Cestnik. Apostolsko delo za treznost zlasti Dekliškim zvezam pa je priporočala Marija Verdel. S pozivom in oblubo, da otroci na dan sv. birme ne bodo okusili nobene opojne pijače, je končal shod. Nato jih je še nekaj pristopilo pod zastavo »Svete vojske«.

Vogrče na Koroškem. Po dolgem pripravljanju se je vendarle tudi pri nas ustanovila dekliška Marijina družba. Kakor drugod se je prepotrebni družbi tudi pri nas, predno se je ustanovila, nemalo nasprotovalo, in sicer ne toliko od strani fantov, kakor — čuda — od strani deklet samih! Začetkom se je javilo veliko število kandidatinj, ki pa se je tekom časa precej skrčilo, tako da je štela družba ob svoji ustanovitvi 23 članic, kar je za našo majhno župnijo še dosti častno število. Bil je to pravi praznik za celo župnijo, dan sprejema, 23. rožnik. Ljudstva se je nabralo toliko, da niti vsi v cerkev niso mogli. Posetili so nas tudi sosedni duhovniki čč. gg.: dekan F. Marinič, župnik P. Ulbing in pliberski kaplan A. Wagelschmied. V prelepem nagovoru nam je č. g. prelat dr. Martin Ehrlich slikal resnico, kako visoko je Bog odlikoval Marijo, kako jo zato moramo častiti in ji služiti tudi mi, v prvi vrsti pa njene posebne varovanke, članice družbe Marijine. Marsikatero oko se je solzilo, ko so nato mlade družbenice v roke č. g. prelata izročile posvetitev in z odločnim glasom obljubile Mariji zvestobo do groba.

Sv. Jakob v Ljubljani. Dekliška Marijina družba, ustanovljena pred dvema letoma, se tiho, a lepo razvija. 16. junija 1912 je bilo zopet sprejetih 27 kandidatinj v družbo. Družba šteje 198 članic. Izmed odsekov se nabolje razvijata t r e z n o s t n i in pogostega s v. o b h a j i l a. V družbo treznosti je stopila vsa družba; večina pristopa večkrat na mesec k sv. obhajilu. 23. junija 1912 je napravila družba božjo pot na žalostno goro pri Preserju. Imeli smo pete litanije, molili sv. križev pot in prepevali sv. pesmi. Vesel dogodek je pri tem izletu razveselil vso družbo. Članica Marijine družbe, Rozalija Tekavc, ki že več mesecev vkljub zdravniški pomoči ni mogla rabiti desne roke, je vsa vesela drugi dan hitela pripovedovati dekletom, da je njena roka sedaj popolnoma zdrava. V dokaz je dvigala roko, ž njo mahala po zraku in hvalila pomoč Marijino. Prosila je, naj bi se v »Bogoljubu« objavil ta izredni dogodek, da vsi spoznajo, kako dobra je nebeška Mati svojim otrokom. Dne 7. julija t. l. pa je bil tudi zgodovinsko pomenljiv dan za šentjakobsko župnijo. V novoustanovljeno Mari-

j i n o d r u ž b o z a ž e n e je bilo slovesno sprejetih 90 žena. Pripravljale so se spoštovane žene za ta korak s tridnevnimi duhovnimi vajami, ki jih je v veselje in zadovoljnost vseh vodil č. p. Al. Žužek iz reda Jezusovega. Zato pa so se tudi žene s solzami v očeh zahvaljevale vlč. g. župniku, da so z Marijino družbo tako primerno poskrbeli tudi zanje.

Šmarjeta. (Prva polovica l. 1912.) Marijin vrtec prav vrlo uspeva; malodane vsi šolarji so vpisani; zdi se, da bo treba tudi tukaj začeti malo izbirati. Shod je bil dvakrat za deklice, dvakrat za fantke. — Mladeniška družba napreduje; shodov se fantje polnoštevilo udeležujejo; strah izgineva, pogum in veselje raste. Daj Bog, da gre tako naprej, in poštene fantje bodo vsi odločni sinovi Marijini! 40 kandidatov že komaj čaka, da bi bili sprejeti! Saj se pa vsak pameten človek tudi mora z gnusom obračati od znanih ničvrednih pobalinov in iskati tovarišije v armadi Marijini. Fantje, naj se duhovi čisto ločijo! Družbeniki so vsem dobrim ljudem všeč. Nadvse jim dopade, gane jih v srce, ko se cela vrsta čvrstih mladeničev po shodu zbere pri velikem oltarju, da z voditeljem pred izpostavljenim Najsvetejšim molijo litanije presv. Srca Jezusovega s posvetitvijo vred in zapojejo kakšno Marijino pesmico. Res, pošteno fantovsko petje ljudstvu ugaja; zato se učite petja v obilnem številu ter z vnemo! Naj se dosedanji zbor množi, naj uspeva in procvita! — Razume se, da smo se shoda vseh mladeniških M. dr. novomeške dekanije v Prečni udeležili tudi mi, četudi imamo daleč. Na treh velikih, z zelenjem in zastavami ozaljšanih vozeh smo se peljali. Veseli, zadovoljni, poživljeni, bolj vneti za dobro stvar smo se vrnili. Sklenili smo, da hočemo bolj in bolj zaljšati srca z lepimi krščanskimi čednostmi! — Dekliška družba je na binkoštni ponedeljek in prihodnjo nedeljo priredila igro »Vestalka«. Vse so dobro rešile svoje vloge. Obleko nam je blagohotno posodila M. D. v Novem mestu. Hvala ji! Čisti dobiček se je obrnil za novi Marijin oltar, katerega je postavil g. Toman. Na vse načine se »kunjvamo«, da bi ga prej plačali. Precej smo že nabrali, pa še veliko manjka. Oh, kdor bo tole bral, naj nam pošlje kakšno kronco! Da dekleta ne bodo mogla biti fantom radi lepega shoda v Prečni nevoščljive, jih bomo poslali pa na Zaplaz, ko se bo tam vršil shod dekliških M. D. novomeške dekanije. Kandidatinj je 43. Poročile ste se dve družbenici, ena pa je 26. junija umrla, namreč Marija Andrič iz Doba. Ne bomo je hvalili, upamo, da jo je že Bog pohvalil. Pogreb je bil lep, veličasten. Omeniti moramo pohvalno, da se je »čutje« pri mrliču že vršilo brez vseh neumnosti, brez popivanja! Čulo se je po drugem načinu, ki je za našo družbo obvezen. (V zadnem »Bogo-

ljubu» je opisan le prvi način, po katerem se družbenice morajo ravnati v hišah, o katerih se lahko vé, da bodo nerodnosti.) Ko se je naredila noč, so vsi pričujoči skupno odmolili sv. rožni venec; tuji so lepo odšli — znan je namreč ljudem sklep naše seje — le par tovarišic ranjke je ostalo v hiši. Domači vrata zaklenejo in tako so lepo tiho, pobožno čule dekleta z žalostnimi domačini. Kako je tako čutje lepo! pravijo zdaj. Domači so imeli lep mir, stroškov niso imeli toliko in Bog ni bil nič žaljen! Da bi se pač pri vseh hišah takoj vpeljala taka navada! — »Bogoljubov« prihaja v skupnem zavitku 102, nekaj jih dobivajo pa posebej.

Svetinje. Zgledna Marijina hči Rozalija Grlica. Rajna Rozalija, rojena revnih staršev, pa vendar bogata na dobrih delih, kajti ona je imela veden boj. Mislite si, če mora družbenica vsak dan biti med slabimi in hudobnimi ljudmi, ki sveto vero in pa deviški stan zaničujejo! Rozalija je bila zvesta Marijina hči. Nam vsem priljubljena sosestra. Te ljubezni ni mogoče popisati, kako se svetinjska dekleta rade imamo. To smo pokazale pri njenem pogrebu. Tri dni smo sv. obhajilo zanj darovale. Želela bi, da bi se v vsaki župniji vpeljal odsek ljubezni, posebno da bi za rajne darovali sv. obhajilo. Danes meni, jutri tebi; enkrat pa vsem skupaj.

Kolin na Nemškem. Prosim, sprejmite iskren pozdrav od Vaših odsotnih članic Marijine kongregacije, ki bivamo tukaj v daljnem nemškem Rimu, v Kolinu (Köln). Tri smo tukaj, ki se, hvala Bogu in Mariji, krepko držimo Marijine zastave. Prebiramo vedno rade »Bogoljuba« in »Domoljuba«. Slovenska dekleta ne vedo, koliko je vreden »Bogoljub«, ko vedno slišijo okoli in okoli sebe govoriti v domačem jeziku; ali jaz ga pač dobro vem ceniti, ko skoraj nič nemško ne znam, tukaj pa ni nikjer nič slovenskega. Kadar prejmem »Bogoljuba« in ga preberem, pa si mislim, no, zdaj sem pa bila na shodu slovenske Marijine družbe. Če mi ga prav podražite do 10 mark, ga ne opustim, ampak bom še skušala ga razširjati tukaj pri svojih znanjih.

Iz Novega mesta. Meseca septembra je bilo v Novem mestu slovesno blagoslovljeno novo svetišče, posvečeno lurški Materi božji. Kapela, ali bolje rečeno mala cerkvena, se nahaja v samostanu oo. frančiškanov, popolno ločena od cerkve, na prav prijaznem kraju, kjer lahko kristjan nemoteno opravlja svojo pobožnost. Prav obilno obiskovana kapela je pa tudi zares nekaj krasnega, kakor kaže pričujoča sličica. Marsikatero solzo je že tukaj lurška Kraljica obrisala svojim častilcem, marsikatero srce je že olajšano zapustilo to svetišče. Upati je, da bodo pobožni romarji tudi iz bolj oddaljenih krajev v obilnem številu romali v to Marijino svetišče v Novo

mesto ter tukaj prosili pomoči in tolažbe v svojih dušnih in telesnih nadlogah. Olajšano jim bo zdaj potovanje do Marijinega svetišča, da ne bo treba romati na daljša božja pota, na katera ni mogoče vsakemu priti. (Glej sličico na str. 272!)

Goriška Marijina družba prav lepo napreduje in se množi. Meseca junija je napravila romanje na sv. Goro pri Gorici, kjer se je vršil sprejem lepega števila novih družbenic.

Iz Vitanja na Štajarskem. Pred desetimi leti je bila pri nas vpeljana Marijina družba in je res kake dve leti dobro napredovala, potem je pa vedno bolj hiralala, nazadnje čisto opešala. Nekaj članic je umrlo, nekaj pomohilo, veliko jih je pa slana vzela. — »Bogoljuba« se pri nas bere kaka dva para. Imeli smo tudi Bralno društvo in je tudi nekaj časa dobro izhajalo, zdaj je pa tudi opešalo! Abstinenta nimamo niti enega: Pijancev pač imamo dosti, da jih lahko posodimo desetim faram, pa jih bomo imeli še preveč! Mladina se pri nas nič ne zanima za kaj lepega! Kar srce me boli, ko berem v prijaznem in lepem »Bogoljubu«, kako imajo po drugih krajih nedolžne igre in zabave, tu pri nas pa nič takega. Ne vem, kdaj se bomo kaj zdramili k lepšemu življenju . . .

Vatovlje pri Divači. Lepo slovesnost smo obhajali v naših Brkinih na nedeljo presv. Trojice. Bil je ta dan sprejem deklet v nanovo ustanovljeno Marijino družbo in obenem blagoslovljenje družbene zastave. Srčna hvala vsem, ki so kaj darovali za zastavo! Bog in Marija bodita jim stotera plačnika — posebno še blagi gospici Iv. Rabič v Kranju, ki je v svoji znani požrtvovalnosti brezplačno napravila tako krasno zastavo! Blagoslovljenje je izvršil preč. g. kanonik iz Doline, slavnostni, v srce segajoči govor pa je imel vlč. g. Stemberger iz Škocijana. Slovesnost se je zaključila s procesijo med petjem lavretanskih litanij. — Sprejetih je bilo 40 deklet, večinoma iz podružnice Kozjane. Pač res: pošteni starši — poštena dekleta! — Je pa v duhovnjiki še precej deklet, ki bi tudi pristopile v družbo, a bojé se strupenih jezikov, katerih tudi tukaj ne manjka — in žal — celo med odraslimi, med starši. Vendar je upati, da se sčasoma vsaj nekatere od teh otresejo te neopravičene bojazni in terorizma od strani nekaterih in pristopijo v družbo. Nasprotnikom in zabavljacem pa veljajo besede slavnostnega govornika: Kdor zaničuje družbo, zaničuje Marijo, in kdor njo zaničuje, nosi na sebi znak poglobljenja!

Dole pri Litiji. Tudi pri nas smo vendar enkrat začeli z družbo treznosti. Lepo število deklet iz Marijine družbe je že pristopilo v drugo stopinjo, ena dekle in en fant pa v prvo. Začetek je storjen; če Bog dá, bo šlo naprej, ker ljudje z veseljem beró »Zlato dobo«, ki si jo izposojujejo od gospoda župnika. — Za evharistično leto je po nasvetu »Bogoljubovem« določila Marijina

družba, da se še posebej moli: ura molitve vsako tretjo nedeljo v mescu pred deseto sv. mašo, in še nekaj drugih manjših pobožnosti se opravlja. — Za sv. očeta miloščine smo že nabrali čez sto sv. obhajil in veliko raznih drugih pobožnosti. — »Bogoljub« je močno razširjen med dekleti in med drugimi. Družba ima svoje seje redno vsaki mesec. Majnika je bilo zopet 20 deklic sprejetih v družbo.

Sv. Anton v Slovenskih goricah. Dolgo je spavala naša Marijina družba; no, slednjič se je zbudila; ne, zbudili so jo č. g. kaplan Erhatic. Na drugem shodu mesca aprila je bilo sprejetih 30 novih članic in na praznik Kristusovega vnebohoda 7. Dekliška Marijina družba šteje zdaj okoli 200 članic. — Mladenci so imeli prvi shod mesca maja. Pristopilo je 5 novih udov, in 16. junija 32. — Pri nas imamo celodnevno češčenje presv. Rešnjega Telesa; a v evharističnem letu smo začeli letos že 31. maja. Belo oblečena dekleta so napravile častno stražo, kar je pri nas že v navadi. Domačima gospodoma so prišli pomagat č. p. Benko Čirič iz Lipnice. Imeli so vsak dan pridigo; večkrat so priporočali Marijino družbo in bičali žganjepitje. — Na binkoštni pondeljek je priredilo naše kat. bralno društvo veselico z dvema predstavama. Seveda je glavno vlogo igrala zopet pijača. Teža pa nikdo ne more odobravati, da se mladina tako k pitju navaja. Naj bi se delalo raje proti pijančevanju! Tukaj sva dva abstinenta; a naši ljudje si pa nikakor ne dajo dopovedati, da bi opustili vsaj šnops. Nadučitelj je rekel некоč, da je abstinent — bedak... Lep učitelj, kajne?! — Bralno društvo ima naročen en izvod »Zlate dobe«, pa še tega edinega malokdo bere. Smo pač »s slepoto udarjeni«, — kakor še marsikje drugod!

Škale. Naš Marijin vrtec je že precej obširen, imamo v njem že nad 100 otrok: dečkov 52, deklic 98. Prav pridno si prizadevajo izpolnovati pravila, radi prejemajo sv. zakramente; posebno nekaj deklic je, ki vedoč, kako ne moremo živeti lepega življenja brez Marije, kakor ne naše telo brez zraka, prosijo za sprejem in se vpisujejo tudi v bratovščino Marije, kraljice src. Bog blagoslovi naše male in daj obilno dobrega sadu!

Ptujska okolica. Mladeniška Marijina družba in Orli v Ptujju so imeli izlet k Devici Mariji na Vurberg v nedeljo sv. Trojice, dne 2. junija. Na Vurbergu je bilo pozno sv. opravilo. Pridigo so imeli duhovni voditelj č. g. P. Ludovik Rantaša; razložili so, kakšne dolžnosti imajo Marijini otroci: 1. globoka vera, 2. treznost, 3. nedolžnost, 4. rodoljubnost, in še s krasnimi zgledi dodali tudi še nekoliko o »abstinenca! Med sveto mašo je bilo skupno sveto obhajilo. Pri obedu pa so sedeli nekateri pri rumenem vincu in pivu, štirje junaki pa pri kupici vode. Pa niso bili žalostnih obrazov pri vodi, celo prav dobre volje in zelo

veseli so bili, res zgledni abstinentje! Še celo dva nova uda sta se ta dan podala v »sveto vojsko treznosti! Resnično, to so junaki! — Po obedu smo si ogledali staroznani grad Vurberg od znotraj in od zunaj. Ob 2. uri so bile večernice, potem zopet smo šli nazaj domov. — V nedeljo, dne 9. junija, pa so se mladeniči Marijine družbe in Orli udeležili slovesne procesije presv. Rešnjega Telesa. Popoldne pa je zopet bilo sprejetih par mladeničev nanovo v Marijino družbo. No, vrli mladeniči, tako naprej pod zavetjem Device Marije! Posebno pa trdnim abstinentom želimo, da z jekleno voljo in lepim zgledom pridobijo še več mladih src za »Sveto vojsko treznosti! Najbolj je v Ptujju in njega lepi okolici treba boja zoper nesrečno pijančevanje. Po treznem življenju bodo nastopili boljši časi.

Vič. Letošnji praznik sv. apostolov Petra in Pavla je bil za vso župnijo, posebno pa za Marijine otroke res Gospodov dan — dan veselja. Popoldne namreč je bil sprejem 19 kandidatinj v Marijino družbo in presajenje 160 najmarljivejših šolskih otrok v Marijin vrtec. Vsa slovesnost je bila zelo ginljiva in spodbudna. Vse članice Marijine družbe in vsi mladi kandidati in kandidatnje so se zbrali popoldne na društvenem vrtu. Okoli tretje ure so se uvrstili v dolgo, lepo procesijo in spremljani od duhovščine se za družbeno zastavo pomikali v župno cerkev. Cerkveni govor je veljal malim kandidatom in kandidatinjam, kateri so imeli biti presajeni v vrtec Marijin. Da bi jim šla beseda bolj do srca, je g. govornik, ki je prišel k tej lepi slovesnosti iz Ljubljane pomagat, med lepe, ginljive in spodbudne nauke vplel kako nedolžno, šaljivo resnico. Posebno vesel je bil pa lepega števila dečkov, ki so se posvetili Mariji. Tudi nas je pogled na to čredico Marijinih otrok razveselil in navdal s tolažljivim upanjem, da bomo vendar enkrat v doglednem času začeli tudi z mladeniško Marijino družbo, ker dosedaj je šlo še z dekleti težko; a hvala Bogu, tudi ta led je prebit in navdaja nas upanje, da bo Marija z naprej tudi pri nas mladine vedno bolj vesela. Ko je bil sprejem dovršen, smo prav iz srca zapeli litanije M. B. Prosili smo nebeško vrtnarico, naj varuje te nove nedolžne cvetke svojega vrtca, da jih strupena slana pohujšanja in zapeljivosti ne osmоди, temveč da naj jim izprosi svete stanovitosti, da bodo res kot dišeče cvetke razširjale prijeten duh pobožnosti in čednosti po vsej župniji!

Vipava. Dne 7. julija so obhajale Marijine družbe vipavske dekanije obletnico lanskega shoda v Logu. Udeležilo se je sedem družb. Popoldne ob pol 3. uri je bil slovesni obhod okoli romarske cerkve. V cerkvi se je zapela družbina pesem: »Pri Tebi o Marija zbrane«, zatem pa govor preč. g. o. Bonaventura in sv. Križa. Po go-

voru se je blagoslovil svečnik, ki so ga darovale Mariji M. D. vipavske dekanije v spomin lanskega shoda. Svečnik je sedmeroramen in ima napis: »Dar Mariji, vse M. D. vip. dek. 2./VII. 1911.« Posamezne družbe so se poklonile preblaženi Devici s tem, da so prednice z gorečo svečo v roki pozdravile Marijo in je vsaka končavši isto na svečnik postavila. V pozdrave izbrale so se posamezne ure iz »Malih dnevnic«, sklep pa so izpeljale male deklice iz Mar. vrtca, kojih dve sta poklonili Mariji šopke, zadnja pa venec. Sledila je skupna posvetitev in pete litanije M. B. Na prostem so se zbrala dekleta in drugo ljudstvo okoli odra. Odbornica vip. M. D. V. Durn pozdravi zbrane z deklamacijo, prednica Franica Kariž z govorom. Zatem je bilo več deklamacij in dvogovor: »Najlepši kinč«. Dekleta vrhpoljske M. D. so zapele lepo pesmico »Rožmarin«. Sledil je govor preč. g. o. Bonaventura in govor »o abstinenci«, govorila vipavska družbenica Ter. Prelec, ter sklepni govor preč. gosp. kaplana Riharja.

Dijaška kongregacija v Novem mestu. Na kresno nedeljo smo tudi mi obhajali primerno praznik zaščitnika abstinentov. Spored: Govor: Vpliv alkohola na človeški organizem. Deklamacija: »Oh, ko b' sodov ne b'lo.« Govor: Vpliv alkohola na moralno življenje. Slednjič je še voditelj kongregacije navduševal k vztrajnosti ter jih posebno opozoril, da ne smejo pozabiti v počitnicah svojih obveznosti kot abstinenti. Naš abstinencijski odsek Marijine družbe dijaške ima tri stopnje. I. popolni abstinenti s 3 udi; II. vrsta: ne pijó žganja in piva, vino zmerno — z 20 udi; III. stopnja z 32 udi. Torej polovica kongregacije je v tem odseku. Delamo in trudimo se, da vaše besede ne ostanejo brez odmeva.

Iz Senožeč. Marijina družba dečkov je na dan sv. Petra in Pavla priredila prvič malo priprosto veselico s tombolo. Ko je voditelj pričel zbirati otroke ter jim govoriti o veselici, se nekdo oglasi: »Ali bomo tudi plesali«, češ, pri nas ni veselice brez plesa. S tem klicem je pa označil ta dečko celo našo župnijo . . . Mali pevski zbor je zapel štiri pesmi. Bilo je še pet deklamacij: Kake otroke ima Marija rada, Kos, Kako je Mežnarjev Lojzek trikrat v enem dnevu, jokal, Sladkosnedost snedena, Jaz pa nekaj vem. — Pri tomboli se je razdelilo do 80 dobitkov, ki so bili vredni 150 K. — Take prireditve so le poskusi, kako otroke pridobiti za Boga in po otrokih vplivati tudi na starše ter te pridobiti za Marijo in Jezusa. — Naj bodo vse tri naše Marijine družbe kvas za celo župnijo!

Kazaze v podjurski dolini. Naša Marijina družba, ki je bila leta 1903. ustanovljena, šteje sedaj vštévši 5 članic iz drugih župnij 21 članic. Deklet od končanega 14. leta dalje

do dopolnjenega 25. leta pa je v naši župniji približno 40. V družbi jih je torej komaj 40 odstotkov ali dve petini vseh mlajših deklet. Da bi prišel polagoma tudi čas, da bo vsaj večina deklet vpisanih med družbenice Marijine kongregacije! Družbenice, vé pa vztrajajte pogumno v naših vrstah in pomagajte zlasti s svojim lepim zgledom, da se bo število Vaših sobojevk vedno bolj večalo in množilo! — »Bogoljub« naj pa tudi izve, da je on glasilo naše družbe in da ga vse članice rade prebirajo!

Krka. Treznostni odsek tukajšnje deklinške Marijine družbe šteje dozdej 9 popolnih abstinentk in 38 članic II. stopnje. Le vztrajno naprej! — Dne 18. junija je umrla v Znojilih 20 letna Marija Zupanc, odbornica Marijine družbe, ki je bila ena izmed najboljših in najbolj vnetih članic.

Iz Gor. Branice. Kar smo že toliko željno pričakovale, uresničilo se nam je vendar. Naša Mar. družba je dobila prekrasno novo zastavo. Dne 23. junija bila je slovesno blagoslovljena. K tej slavnosti prihitele so članice M. D. iz Vipave, Goč in Štanjela z zastavami, pa tudi iz Vrhpolja jih je bilo nekaj. Lep je bil ta popoldan, ko je osem duhovnikov spremljalo lepo vrsto Marijinih hčerk in 41 mater, ki so imele biti tudi sprejete, v lepo ozaljšano cerkev. Sv. obred je izvršil P. Bonaventura iz Sv. Križa. Nato je bilo sprejetih 14 novink v Mar. družbo. Najlepše pa je bilo gotovo, ko je ta dan v novoustanovljeno M. D. za matere vstopilo 42 žen in mater. Če se ne motimo, je to prva M. D. za matere v goriški nadškofiji. Po sv. opraviu je bil na prostem protestni shod zoper liberalno časopisje, ki odreka Zveličarju božanstvo, Marijo pa ponižuje do navadne žene. »Grozno, a resnično! Duška je dalo 400—500 udeležencev nasproti takim bogokletnostim v ostrih resolucijah.

Breznica. Naša deklinška M. D. je zopet ustanovila dva odseka, in sicer odsek zadostilnega sv. obhajila, ki šteje 31 udov, in prepotrebni treznostni odsek, ki šteje v I. stopnji 8 udov in v II. stopnji 16 udov. Ker je začetek težak, je število majhno, a težave obljublajo lepo bodočnost.

Iz Reteč pri škofji Loki. V binkoštnih praznikih je imela deklinška Marijina družba tridnevne duhovne vaje. Vodil jih je p. Alojzij Žužek D. J. Ob prazniku žalostne Matere božje je uprizorila S. Sardenkovo »Mater Dolorosa«. Uprizoritev je bila prav dobra, udeležba obakrat izvanredno obilna, kar priča, kako naše ljudstvo ljubi nabožne igre.

Iz Ambrusa. Prav živahno življenje imamo. Izmed odsekov deluje najbolj olepševalni. Najbolj zaspan pa je treznostni. No, bomo videli, kaj bo po novem. Dne 14. julija je bilo prvo sv. obhajilo otrok; lepa slovesnost bo gotovo marsikomu ostala v spominu. Kar se tiče družbe, bi bilo želeli, da bi bolj skrbno brali »Bogoljuba«

ter si tako blažili duhá in srce, se pa tudi izobraževali.

Na Gočah je umrla 8. junija Frančiška Ferjančič, članica Marijine družbe. Na smrtni postelji je rekla, da šele sedaj vé, koliko je vredna Marijina družba, da z nobeno sedaj ne zamenja; rekla je pa tudi: Kako more še pričakovati Marijino pomoč ona, ki se družbi izneveri! To so pač besede, ki so vredne, da jih vsaka družabnica dobro premisli. — Čez en mesec pa je v Gradcu umrla kot usmiljenka njena 23 let stara sestra Marija Ferjančič, tudi bivša vzorna članica naše Marijine družbe. Pokojna Marija pa bi znala povedati, koliko moč ima branje zlate knjige »Filoteje«. Naj se obe dobri sestri radujeta sedaj pri svoji nebeški Materi! — Na Gočah šteje Marijin vrtec 73 članov. — V mladeniškó Marijino družbo je bilo sprejetih 29. junija pet novih članov. Družba sicer polagoma raste, a raste le.

Iz št. Vida nad Ljubljano. Da ustrezemo želji, naj bi se zopet o naši družbi kaj poročalo v »Bogoljubu«, omenjamo danes sledeče: Ob novem letu je štela naša deklinška Marijina družba 270 članic. Od teh jih zunaj župnije biva 13, iz tujih župnij je tu priglašanih 45. Novink je bilo ob novem letu 27. Pogrešamo še deklet iz Zgoranje Šiške in iz Kosez. V zadnjih letih se dela na to, da tudi iz teh obmejnih vasi pristopijo v našo družbo, a imajo neki napačen strah pred ljudmi in pred družbo, da se nič prav ne upajo, četudi so drugače iz dobrih družin in mnoge v verskem življenju zelo natančne. Naj bi vendar premagale ta strah pred ljudmi, stopile pod zastavo Marijino in pomnožile naše vrste! — Vsako leto priredi družba eno ali dve igri. — Na praznik sv. Štefana se je uprizorila igra »Devica Orleanska«, ki je zelo ugajala. — Tudi izlet napravimo vsako leto. Pred dvema letoma smo bile pri Sv. Joštu in nazaj grede v Crngrobu; lani smo šle k Sv. Katarini; letos, dne 12. maja, smo obiskale prijazno cerkveno M. B. pod Šinkovim turnom pri Vodich. Odtod smo šle čez hrib na Rašico, kjer so bile pete litanije. — Smrtni angel nas je od novega leta že trikrat obiskal. Prva v tekočem letu je umrla Neža Zakotnik, druga Apolonija Kopitar, obe iz št. Vida. Bili sta zvesti članici naše družbe od začetka. Tretja je umrla dne 23. maja Frančiška Florjančič iz Dravelj, stara 25 let. V zdravih dneh je rada pristopala k mizi Gospodovi, zato se je tudi na smrt pripravljala s pogostnim prejetjem sv. zakramentov. Bila je dolgoletna navdušena pevka pri cerkvenem zboru in pri vseh naših društvi; tako vztrajno pridna, da ni zamudila skoro nobene pevske vaje, nobene cerkvene slovesnosti, nobenega družbenega shoda in nobene društvene prireditve. Povsod in pri vseh naših društvi je rada pomagala kot izvrstna pevka in igralka. Zadnjikrat je že

bolehna nastopila o božiču v kratki vlogi gospe v »Devici Orleanski«. Pogreb je imela veličasten, kakršnega je pošteno zaslužila. Mnogoštevilno je bila zastopana Marijina družba in vsa tukajšnja naša društva, namreč Blaž Potočnikova čitalnica z zastavo in vencem, oba odseka, telovadni in ženski, cerkveni pevski zbor z vencem, draveljsko kat. slov. izobraž. društvo in dolga vrsta drugih pogrebcev. Marijinim družbam in našim društvom želimo mnogo tako zvestih, delavnih in vzornih članic kot je bila rajna Franica!

Šmihe! pri Šoštanjju. Dne 29. junija t. l. je pridila deklinška M. D. družbeni sestanek, in sicer v ta namen, da se ustanovi »misijonski odsek«. Družbenice Golob Helena, Hrastnik Marija, Krt Marija in Golob Marija so razložile pomen misijonov in nato se je volil odbor: Perovec Helena, Tamše Marija, Hliš Jožefa in Hrastnik Ana. Nabralo se je pri tem sestanku 11 K 60 vin. Misijonski odsek bode skrbel, da se bode tudi z drugimi potrebnimi reči pomagalo misijonom.

Dol pri Hrastniku. Marijina družba je bila ustanovljena 15. avgusta lanskega leta in je imela dozdaj 7 družbenih naukov, 6 družbenih sv. maš in petkrat slovesno skupno sv. obhajilo. Odsekov še nimamo pravilno ustanovljenih, vendar že delujejo: evharistični odsek, potem za glasno molitev v cerkvi in za krašenje cerkve s svežimi cvetlicami. Ta se je mesca maja posebno odlikoval. Cel mesec je vsak dan krasilo Marijin oltar od 20 do 25 šopkov in še razne cvetlice v posodah. Bilo je videti, kakor bi kip Brezmadežne stal sredi lepo cvetočega vrta. Potrebna bi nam bila še dva odseka, namreč: časnikiarski in abstinencijski odsek. Drage sestre! poskusimo ali se ne dá v tem oziru kaj storiti v naši župniji, ker je tudi pri nas zelo razširjeno slabo časopisje in pa nezmernost v pijači. — Darovi za sv. očeta: vsako prvo nedeljo sv. rožni venec, vsako drugo sv. obhajilo, tretjo sv. križev pot in četrto molitvena ura. — 30. rožnika je bila na Dolu ustanovitev Katoliškega izobraževalnega društva, h kateremu je koj v začetku pristopilo precejšnje število udov. Ustanovni nagovor so imeli č. g. Josip Hohnjec, profesor iz Maribora, ki so nam v dovtipnih pa tudi poučljivih besedah razložili namen in pomen društva. Obljubili so nam tudi deklinško zvezo in upamo, da se bo naša župnija počasi prenovila v versko-narodnem oziru.

Iz Kanala. Dovolj mi, dragi »Bogoljub«, da ti kot svojemu zvestemu prijatelju potožim, kako hudo mi je bilo, ko sem pred meseci v tretji številki »Zlate Dobe« čitala uvodni članek, v katerem nas je po dvamesečnem odpočitku »oživljeni urednik« precej za ušesa prijel. Nas je, pravim, in to po pravici! Ali mar nismo vsi, člani M. D. pa še posebno, poklicani v to, da delujemo za treznost? In še posebno pri

nas na Goriškem, ko je topolje zaradi pomanjkanja delavcev tako zanemarjeno! Pa ne misli, dragi prijatelj, da sem mu kaj zamerila za to; še hvaležna sem mu za ta opomin! Tako je vsaj želja za treznostni odsek, ki sem jo že dolgo gojila, prišla do dejanja. — Pa tako hitro zopet ni šlo. Treba je bilo počakati ugodnega časa, ki je pa kmalu prišel. Ko smo v mescu maju končale duhovne vaje, sprožile smo misel, da bi ustanovile par odsekov. Nekatere so sicer ugovarjale, češ, sedaj nam branite piti, a potem nam boste branile še jesti! Pa končno smo vendarle napravile odsek treznosti, ki šteje 6 abstinentinj v I., 52 v II. stopnji. Malo je to, kajne, pa upam, da bodo že tudi druge pristopile, ko bodo videle, da zaradi zdrževanja od opojnih pijač nismo tako kmalu pomrle. Oh, ne morem razumeti, kako je to, da se dekleta tako rade imenujejo hčerke Marijine, Marijine najlepše čednosti »ponižnosti«, ki pa brez zatajevanja cveteti ne more, niti od daleč nočejo poznati. — Tudi evharistični odsek smo napravile, h kateremu se dekleta pridno oglašajo. Po svojih močeh in okoliščinah se zavežejo: nekatere vsakih 8 dni, druge vsakih 14, zopet druge vsake tri tedne, da bodo redno prejemale sv. zakramente, da, tudi ob delavnikih, kolikor čas dopušča, to se razume, da bi tako vsaj nekoliko zadostile presv. Evharistiji. Tako duhovne vaje niso ostale popolnoma brez sadu, in ker bomo obhajali letos svetovni evharistični kongres na Dunaju, a pot do tja je tako dolga, naš mošnjiček pa tako reven, zato hočemo pa doma napraviti par krepkih korakov k dobremu. — Dragi »Bogoljub«, pojdi okrog in povej vsem onim sosestram, ki se morda še obnavljajo za treznostni odsek, da smo tudi me v deželi vina doma, kjer vinska trta bogato rodi, in je vino, pri nekaterih tudi žganje v vsakdanji navadi kakor kruh! Poznam celo hišo, v kateri je pijača vedno na razpolago; vsak, kadar in kolikor se mu poljubi, pri vsakem delu in za vsako žejo je vino namesto vode, in vendar se v hiši nahajate dve abstinentinji: ena I., ena II. stopnje. Ako mi je dovoljeno, bi tudi naši mladeniški družbi svetovala ta odsek, bi jim gotovo ne škodoval. Ako se čutijo preslabi za I. stopnjo, je pa II. za vsakega lahka dovolj.

Iz Metlike. Bila sem povabljena na ženitnino, a moja misel je bila: šla bom, plesala pa ne bom. In tako se je tudi zgodilo. Rekli so: Hodi plesat, hodi, saj ni tukaj g. P.! Jaz sem pa rekla: To je slabo dekle, če se boji samo ljudi, Boga pa ne. Potem sem imela pa mir. Dekleta, ne bojte se zamere ljudi, tudi fantov ne; nego bojte se zamere pri Mariji!

Loka pri Zidanem mostu. Naša dekliska M. D. je priredila na belo nedeljo igro »Mati svetega veselja«. Udeležba je bila povoljna. Na

željo mnogih se je igra ponovila na praznik Kristusovega vnebohoda. Želimo, da bi še v prihodnje nas razveselili z enakimi prireditvami.

Iz Podzemlja. Naša letos nanovo ustanovljena mladeniška Marijina družba je praznovala in obhajala na binškoštni ponedeljek veliko slovesnost blagoslovljenja nove zastave. Te slovesnosti so se udeležili tudi mladeniči iz Marijinih družb sosednih župnij: Metlike, Suhorja in Semiča. Bil je to tudi obenem dekanjski shod vseh mladeniških Marijinih družb. Lepo in ganljivo je bilo videti mladeniče, ko so prikorakali v procesiji s svojimi zastavami, pojoč Marijine pesmi, do naše cerkve. Ob desetih se je pričelo cerkveno opravilo. Najprej je bilo blagoslovljenje zastave, na kateri je zaščitnica naše družbe: Marija, pomočnica kristjanov. Na drugi strani zastave je sv. Stanislav Kostka kot vzor nam mladeničem v sv. čistosti in ponižnosti. Potem je bila pridiga, katero so imeli prečastiti gospod župnik iz Suhorja kot dekanjski vodnik Marijinih družb. Po pridigi je bila slovesna sv. maša, katero so služili naš prečastiti gospod župnik Jožef Rome, ki so ta dan slovesno obhajali petindvajsetletnico svojega župnikovanja v tukajšnji župniji. Potem po končani službi božji so se vsi mladeniči zbrali na župniški vrt, kjer so bili preskrbljeni z vsem potrebnim. Popoldan po večernicah so nam prečastiti gospodje duhovniki in voditelji naših družb govorili lepe in ganljive govore ter nas navduševali, kako naj ostanemo trdni in stanovitni, kako naj se bojujemo proti svojim sovražnikom, da bomo res pravi vojščaki Kristusovi in Marijini. Po končanem shodu so mladeniči v lepem sprevedu zopet odšli. Podzemeljšani tako lepega in veselega dneva še nismo imeli.

Iz Gradca. — **Lep zgled slovenske služkinje.** Agata Črnenšek je obhajala 5. julija pri gospej Knaf v Gradcu 25 letnico. Gospa se ji je lepo zahvalila za njeno veliko zvestobo, katero ji je izkazovala skozi 25 let ter ji podelila lep dar. Kakšno lepo plačilo bo šele prejela od svojega nebeškega ženina, kateremu tako vdana in zvesta služi. Že pet let bolehnna, a vendar opravlja svoje dolžnosti z veliko potrpežljivostjo in vdana v božjo voljo. Naj bo slovenskim dekletom lep zgled njena ponižna noša in njeno lepo vedenje. Agata Črnenšek je tudi predstojnica društva sv. Marte. Voščimo ji danes vsi, celo društvo sv. Marte, še mnogo srečnih let in blagoslov božji!

SPOMINJAJTE SE UMRLIH SOSESTER:

Frančiška Fajfar, 26. junija v železnikih.
Agata Klemen, 9. julija, Šmartno v Tuhinju.
Marija Praprotnik, 29. aprila, št. Andraž pri Velenju.

Vincencija Potrebin, 5. junija na Dolih.
Neža Perc, 23. junija, Babno pri Celju.

SLOVENSKI MISIJONAR

Apostolstvo Marijinih kongregacij z ozirom na poganske misijone.

Govor grofice M. T. Ledóchowske na shodu v Solnogradu dne 20. malega srpana 1911.

Moji ljubljene Marijine otroke!

Ne kakor tujka, ampak Marijina kongregantinja in Marijin otrok, kar hočem ostati tudi do zadnjega trenutka, stopim pred Vas.

In zakaj? Da izpregovorim svojim soprobratom in sosestram v Mariji nekaj besed o tem, česar mi je srce polno in kar bodele tudi Vi razumeli: o apostolstvu z ozirom na poganske misijone.

Ne mislim si, da Vam bodem povedala kaj novega. Vsi veste dobro in še bolje kakor jaz, da je apostolstvo krona življenja v kongregaciji in da spada torej podpiranje poganskih misijonov med najvažnejše naloge vsake kongregacije.

To resnico hočem v Vas le nekoliko poudariti in pokazati in temu dokazu priklopiti tudi migljaj, kako naj se to izvršuje.

Apostolstvo je krona življenja v kongregaciji, sem poudarjala.

Apostolsko delovanje za Jezusa Kristusa in za Cerkev, to je poleg posvetitve samega sebe veliki namen in smoter, katerega hočejo doseči kongregacije.

»O, da bi vendar spoznal božji dar,« si mislim mnogokrat na tihem, ko zapazim tudi v katoliških krogih nekak »strah« pred vsem, kar se imenuje kongregacija in Marijin otrok. Nikdo ne postane Marijin otrok, da bi gojil versko samopašnost, kakor misli marsikatera mati in zakonski mož, tudi ne, da bi živel mirno, tiho življenje, da bi prisostvoval mnogim Marijinim pobožnostim, ampak da bi delal po zgledu Marije uspešneje za lastno in za posvetitev drugih.

Življenje Marijinega otroka je življenje dela, in sicer ne samo za sebe, ampak tudi za druge. Od Marije se uči, kako važno, potrebno in blagoslova polno je apostolsko delo za zveličanje duš.

Dušna gorečnost mora biti nekaka življenjska moč pravega Marijinega otroka.

Vendar, kje naj Marijin otrok deluje apostolsko? To je vprašanje, katerega odgovor se strinja z mojim govorom. Naj Marijinemu otroku že zadostuje, ako že s svojim zgledom poboljševalno vpliva na svoje vrstnike, ako po moči podpira obstoječe verske, socialne organizacije, tako šolska društva ali družbo sv. Pija itd., z eno besedo, ako deluje za ohranjenje vere v lastni domovini?

Vse to je dobro in hvalevredno, toda ali je s tem že izčrpano apostolstvo kongregacije in posameznih Marijinih otrok? — Mnogi, tudi drugače dobri katoličani menijo tako, in to je vzrok sramotnega dejstva, da smo mi katoličani do današnjega dne tako slabo izpolnjevali dolžnosti glede apostolstva med poganskimi misijoni. Pravi Marijin otrok misli in dela drugače.

Pogled na Marijo, njena podoba, nas uči, da mora biti gorečnost, ako hočemo biti res katoliški, takšna in to, kar pomeni že beseda katoliški, namreč splošna. Le meje zemlje zamorejo to gorečnost mejiti.

»Pojdite po celem svetu,« Marijina naloga sicer ni bila, oznanjevati nauk Gospodov, to je bila naloga apostolov, ali apostolsko in zemljo obsegajoče je delovala vendar od učlovečenja Sinu božjega pa do njegovega križanja in od vnebohoda pa do svojega vnebovzetja.

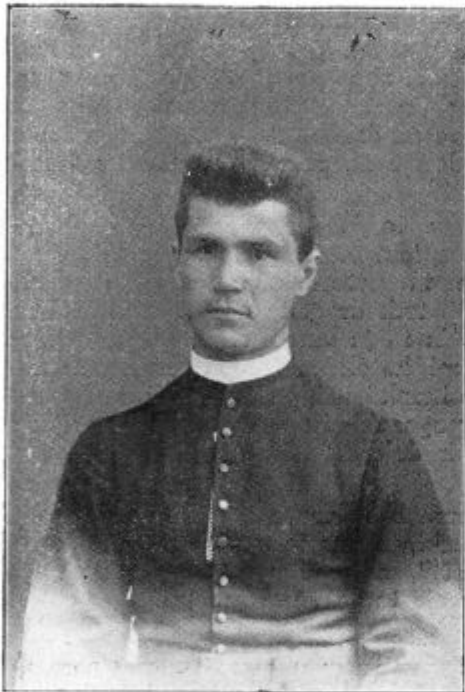
Ni se ozirala samo na rešitev Izraelcev, ampak celega človeštva, ko je privolila v učlovečenje, ravnotako ko je pod križem pričakovala odrešenje vsega človeštva.

Ali oglejmo si Marijino delovanje z ozirom na poganski svet še bliže!

Kako se je pač morala Marija veseliti, ko so prišli trije Kralji, prvi zastopniki poganske cerkve, se poklonit njenemu Sinu in Gospodu, kateremu so izkazali takšno čast? Kako je pač hvalila Gospoda, da jih je po-

klical k svoji zibeli in napravil iz njih vernike, učenike, spoznavalce in apostole? V duhu je gledala križevo pot, katero naj nastopijo za Kristusom vsi poganski narodi. Gotovo, ubogi pogani so bili Marijinemu srcu posebno blizu. Tudi besede starčka Simeona, ko je poveljal Jezusa kot luč v razsvetljenje poganov, so to ljubezen še bolj vnele in tako povzročile še bolj goreče njeno apostolsko delovanje.

Dvakrat pravi sv. Lukež o Mariji: »Marija pa si je vse te besede vtisnila in ohranila v srcu«. Kako je Marija tudi v svojem srcu premišljevala skrivnost poklicanja poganov! Ali ona ni ostala samo pri tem. Neprenehoma je hvalila Gospoda za to razodetje, molila za poganе in darovala Jezusa nebeškemu Očetu zanje. Delovala je za poganе tudi s tem, da

Novomašnik Ivan Ribičič.

se je po njej ohranil spomin poklicanja treh Kraljev, prvencev poganškega sveta, do nas.

Mnogo je gotovo pripomoglo k njeni ljubezni in delovanju za uboge poganške narode njeno bivanje v Egiptu. Kolika žalost je pač napolnjevala njeno srce ob pogledu na zaslepljeno malikovalstvo, ki je bilo posebno razvito v Heliopolisu, kjer se je posebno častil solčni bog! Kako se je pač razveselila, ko so se baje pri Odrešenikovem prihodu po besedah preroka razbili vsi maliki! Gotovo se je še pozneje z ljubeznijo spominjala te

dežele, kjer je v družbi božjega Deteta užila marsikatero veselo urico! Kako je pač prosila božjega blagoslova za to deželo!

Morebiti je pozneje čudovito razširjanje krščanstva in posebno še samostanskega življenja blagoslov, ker je prebivala sv. družina v Egiptu. To je gotovo: Marija je za Marijinega otroka najlepši zglede apostolstva v prid poganskim misijonom.

Kdor hoče Mariji dopasti in jo posnemati, mora se lotiti apostolskega delovanja.

Ali kako naj rešijo kongregacije svojo nalogo glede poganskih misijonov?

Tudi z odgovorom na to Vam ne bodem povedala ničesar novega, dragi Marijini otroci! V jako mnogih Marijinih kongregacijah so že rešili to vprašanje z ustanovitvijo posebnih misijonskih odsekov. Njihovo delovanje je bilo, napravljati mašna oblačila in tudi oblačilca za uboge zamorske otroke, zbirati znamke, stanjoli, denar itd. Smoter je gotovo lep in apostolski, ali za tak apostolski namen, mislim, bi se še moralo vendar bolj apostolsko delovati. Ne zadostuje samo delo v kongregaciji. Marijini otroci naj bi delovali v prid poganskim misijonom tudi z unaj kongregacije. Kakor naj član kongregacije svet z lepim zgledom poučuje, pravi in celi katoličan biti, tako naj poučuje svet, da mora, kdor hoče biti pravi in celi katoličan, po močeh podpirati misijone. Za misijonsko delo, njega potrebe in pomen se katoličani premalo zanimajo. Bi ne bilo lepo za kakega člana kongregacije, ko bi ob vsaki priliki z besedo in pismom razširjal misijonsko idejo? — Stotisoče katoliških mož in žen je še, ki še niso pri nobeni misijonski družbi, ki niso tudi naročeni na noben misijonski list. Bi ne mogli tisoči Marijinih članov doseči, da bi se pridobili ti stotisoči za misijonsko delo? To bi bilo veličastno delo pri reformi misijonskega dela, po kateri že leta sem tako hrepenijo, posebno v Nemčiji, ali se do sedaj še ni doseglo ničesar. Tako bi bile tudi Marijine kongregacije kvas, ki bi skvasil vse testo.

Znati bi tudi morali, dragi Marijini otroci, kako pereče je ravno danes misijonsko vprašanje. Daljne pokrajine poganške, celo najoddaljenejše, se odpirajo evropski kulturi; ako se te pokrajine sedaj ne pridobijo, ostanejo pač do nedoglednega časa za krščanstvo izgubljene. Zato je popolnoma opravičen klic: Podpirajte misijone, podpirajte misijonske družbe! Od vseh teh imenujem samo družbo za razširjanje vere in družbo sv. Detinstva.

Toda (Vi ne pričakujete od mene gotovo ničesar drugega) jaz smem gotovo priporočati eno misijonsko deželo: ubogo Afriko

in kot pomožno družbo za to velikansko misijonsko deželo od Družbe sv. Petra Klaverja pred kratkim ustanovljeno: »Misijonsko zvezo za Afriko«.

Misijonska zveza se je ustanovila, da pridobi afriškimi misijonarjem novih denarnih sredstev. Vplivati hoče na vse širne sloje in privabiti k misijonskemu delu vse stanovce, može, žene, mladeniče in mladenke. Član Misijonske zveze postane vsak, kdor plača na leto 50 vinarjev, ali mesečno 5 vinarjev in prejme tudi lepo sprejemno podobico.

Kdor pridobi 20 članov ali še več, in jih združi v skupino (oddelek) in njeno miloščino Družbi sv. Petra Klaverja pošilja, postane voditelj, oziroma voditeljica Misijonske zveze.

Člani so deležni vseh Družbi sv. Petra Klaverja podeljenih odpustkov in duhovnih privilegijev. Prečastna duhovščina, ki podpira Misijonsko zvezo, se vpiše kot podporica Družbe sv. Petra Klaverja in ima kot takšna velike duhovne dobrote, med drugimi oblast blagoslavljanja rožne venec s papeževimi odpustki Brigite, kakor tudi s križnimi odpustki.

Dragi Marijini člani in članice, kaj naj še povem?

Ne ponuja li ta zveza najlepšo priliko, delovati apostolsko in tako pokazati svojo ljubezen do Jezusa in Marije? Postanite — pristrčno Vas prosim — še danes apostoli Misijonske zveze. Nabirajte člane, napravljajte skupine, skrbite, da ne bodo samo Vaše

kongregacije v Misijonski zvezi, ampak pridobivajte še druge.

Nobena kongregacija brez misijonskega odseka in zopet nobeden misijonski odsek brez misijonske skupine za Afriko!

Ako katera misijonska dežela, tedaj potrebuje Afrika gotovo najbolj pomoči!

In koliko nagibov podpira tudi Marijinega otroka, da se navduši za Afriko?

Omenila sem že, da se ne more nobena druga misijonska dežela ponašati s tem, da bi bila v njej prebivala Mati božja s svojim Detetom, kakor ravno Afrika, in da se vsled tega prav posebno rado ozira Marijino oko na to deželo.

Spominjam Vas pa tudi na to, da se ravno v Afriki naša ljuba nebeška Kraljica v osebi zaslužnjene afriške žene najhujše preganja. Dočim se žene v Evropi veselijo svobode v Kristusu, je žena v Afriki še velika ničla. Rojena sužnja, se postopa ž njo kakor s tovarno živino, jo pretepajo, prodajajo, zlorabijo in najhujše kaznujejo. To je delo hudega duha. Hudobni duh sovraži Marijo in v afriški ženi se maščuje nad njo, katera mu je strla glavo.

Razvežimo suženjske vezi ubogih črnih sester s krščanstvom, podpirajmo misijonarje in s tem poveličujmo Marijo, večno sovražnico hudega duha, z novo, najlepšo slavo!

Dal Bog, da bi Misijonska zveza za Afriko pripomogla k temu, da bi se kmalu v Afriki od kraja do kraja glasil klic: »Češčena Marija, bodi češčena! Marija, devic Devica, Gospa Afrike, bodi češčena!«

Naš bosenski novomašnik.

Gotovo so dobri prijatelji bosenskega misijona z neko radovednostjo pričakovali današnjega poročila. Z veseljem smo ga pisali in z veliko hvaležnostjo do Boga, ki je tako bogato blagoslovil delovanje bosenskega odseka. Najbolj zanima menda dobre čitatelje vprašanje:

Kaj je dobil letošnji novomašnik v Bosni, č. g. Ivan Ribičić.

1. **Cerkvena in mašniška oprava:** Dva mašna plašča, dve albi, pluvijal (star popravljen), dva roketa, štolo, biret, cingulum in črn moiré, velum (star), burzo za obhajati, dva oltarna prta, 12 korporalov, 3 humerale, 6 purifikatorijev, 3 pale, 2 popolni opravi za ministrante, zvonček za ministranta, zvon s stolom in vézeno potego vred k žagrado, 6 šopkov za oltarne sveče.

2. **Za svojo osebo:** Kos črnega sukna za celo obleko, 6 letnih, 6 zimskih srajc in 6 maja-jopičev, 2 ducata spodnjih hlač, 2 ducata nogavic, 2 para copat (zimске in letne), 4 ducate žepnih rutic, 1 par rokavic, 1 ducat rjuh, 9 prevlak za zglavnike, 1 ducat obrisač, 2 debeli rjuhi za hlapca, 2 obrisači za hlapca, mizni prt in 6 servijetov, rdeč mizni prt, žepno uro iz niklja z gravuro: »Ivan Ribičić. V spomin iz Ljubljane 16./VI. 1912.«

3. **Oprave za sobo in za gospodinjstvo:** Lep križ, podobo Srca Jezusovega, podobo Sv. Družine, 8 manjših podob, vse v okvirjih; 1 porcelanasto Marijo, 2 angelčka, 1 kropilček; železno posteljo z žimnico, 1 prevleko za slamnico, 1 odejo, 1 koc, 2 piké odeji in 1 posteljno pogrinjalo, velik, lep kofar, obešalce za obleke, voščeno platno za na mizo, malo, lepo pregrinjalec za mizo, stojalce za uro, pisalno garnituro: črninik, črnilo, peresnike, svinčnike, radirke itd.,

2 večja in 1 ročni svečnik s krožnički, 2 svetilki, lavoir, vrč, skledico za milo, 3 toaletna mila, zobno ščetkico, lepo krtačo za obleko, 2 krtači in 2 ščetkici za obuvale, škatljico globina, 3 steklenice, 10 kozarcev, 1 kafindelj, 2 porcelanasti skledici, 2 porc. lonca, 6 šalic s krožnički, mlinček za kavo, 3 železne lonce s pokrovi, kaserolo s pokrovom, solnico, zajemalko, cedilko, 3 pare nožev in vilic, 3 velike in 3 male žlice, 2 kuhinjska noža, 2 kuhalnici, železno kozico, žel. ponvico, ribež, nočno svetilnico (laterno), 3 pločevinaste škatlje z rižem, kavo in s sladkorjem, brus za nože, malo ogledalce.

Tudi 100 kron gotovega denarja je ostalo za č. g. novomašnika, kar mu je gotovo velika dobrota; kajti v Bosni ne zasluži mlad duhovnik koj s prvim dnem, ampak bolje je, če kaj prinese s seboj med revne ovčice.

»Kar preveč bo vsega,« so dejali nekateri obiskovalci razstave in bo dejal morebiti še kateri izmed čitateljev. Tu imate odgovor: Bo pa razdelil med tovariše, kakor je dobil rakete in umetni ogenj drug novomašnik. Č. oče Puntigam vé vse obrniti tako, da je prav.

Dobili smo že kratko poročilce, kako je bil sprejet naš dar v Bosni. P. Puntigam nam piše:

»Premili dobrotniki! Najtoplejšo, pristrčno zahvalo izrekam za poslane stvari. Vse je došlo nepoškodovano v naše roke. Lastnoročno sem pomagal svojemu učencu novomašniku Ribičiću pri razkladanju stvari. Oj, to Vam je bila radost! To so knežji darovi! Moj dobri »črni Ivo« — tako zovem Ribičića še od otroških let, — samega začudenja ni vedel, kako in kaj. S tresočim glasom se je zopet in zopet zahvaljeval. Vsi bogoslovci so pritekli gledat in so občudovali dobroto in velikodušnost Slovencev. Tolika ljubezen si osvaja srca za vse življenje. G. Ribičić je prav te dni izborno dovršil svoje izpite in je danes odpotoval v domači kraj, Bugojno. Od tam Vam pošlje obširno svojo zahvalo in prosim Vas, da mu naznanite imena dobrotnikov in dobrotnic, da se dostojno zahvali. Prosim tudi, da se njegovo zahvalno pismo objavi. Rakete in umetni ogenj je dobil novomašnik g. Ilić. On poje svojo novo mašo 20. julija v Odžaku. — Rakete bodo goreči pozdravi Slovencev vsem navzočim bosenskim bratom —, tako ste pisali; a bodo tudi znak naših gorečih molitev za naše dobrotnike na Slovenskem. G. Ilić se raket nepopisno veseli, ker noben drug novomašnik v Bosni tega ne bo imel. Hvala, hvala, tisočerna zahvala! V počitnicah potujem na Dunaj; ubrati hočem pot preko Ljubljane.

Iskren zdrav v presv. Srcu Jezusovem
Vaš najhvaležnejši Anton Puntigam.
Sarajevo, 8. julija 1912.«

Drobtine.

Silvin Sardenko-med Čehi. Silvin Sardenkova knjiga »Marijino kraljestvo na Jutrovem« je izšla v češkem prevodu in je zbudila med češkim občinstvom mnogo pozornosti. Pri tej priliki opozarjamo naše občinstvo na to lepo knjigo, ki obsega 12 mičnih povestic o češenju Matere božje. Cena 50 vinarjev, krasno vezana 1 K 20 vin.

Ura molitve za misijone. Po priporočilu presvetlega knezoškofa ljubljanskega se je prvo nedeljo v juliju po vseh cerkvah ljubljanske škofije opravila ura molitve v namen »Apostolstva sv. Cirila in Metoda« za zedinjenje razkolnikov s katoliško Cerkvijo in za napredek katoliških misijonov v vzhodnih deželah.

Kraljestvo božje na Jutrovem. II. zvezek. Izdalo »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda« (III. letno poročilo). — V lepi knjižici so zbrana zanimiva poročila iz katoliških misijonov v vzhodnih deželah. Najbolj zanimiv in za letos najbolj primeren je spis o sestrah sv. Rešnjega Telesa v Macedoniji; ta spis se bere kakor lepa povest. Zelo mikavno je tudi poročilo o misijonskem delu in o misijonskih potih slovenskih usmiljenk v Macedoniji. Knjiga je okrašena z 8 lepimi podobami. Udje »Apostolstva sv. Cirila in Metoda« dobijo to knjigo pri svojih poverjenikih za 10 vinarjev; za druge velja 20 vinarjev.

Podobice sv. Cirila in Metoda se dobivajo v prodajalni »Katoliškega tiskovnega društva« (Ničman) po 3 K, manjše zelo lične po 3 K 80 vin. 100 komadov.

Sprejemne podobice, vpisovalne pole in druge tiskovine »Apostolstva sv. Cirila in Metoda« se dobivajo pri Apostolstvu v Ljubljani (Semeniška ulica) in v prodajalni »Katoliškega tiskovnega društva« (Ničman).

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Tistim, ki so imeli letos pritožbe o nerednem dopošiljanju lista, naznanimo, da je bil dotičnik, ki je to zmedo zakrivil, iz službe odpuščen; torej je upanje, da se ta nered ne bo več ponavljal. — Toliko v pojasnilo. — Vsem Marijinim družbenicam. Preberite gotovo dopis iz Svetinj na štajarskem! Kako neizmerno lepo se sliši stavek: »Ni mogoče dopovedati, kakó se me dekleta Marijine družbe ljubimo!« Od mnogih družb se pa sliši ravno narobe, tako da bo treba tudi zaradi tega enkrat malo zaropotati. Učite se od svetinjskih deklet, sprijaznite se brž med seboj, vse do zadnje, — da se preteča nevihta poleže! — Metlika. Svetinje sv. Benedikta se dobe v Ničmanovi prodajalni.

ščine karmelske Matere božje in žalostne Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; h) udom družbe krščanskih družin; i) Marijinim družbam; j) udom bratovščine za uboge duše v vicah; k) tretjerednikom. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

16. Petek. Sv. Rok. Popolni odpustek tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni cerkvi.

19. Ponedeljek. Sv. Ludovik, škof. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 16. dan.

25. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Ludovik, kralj. Marijino sedmero veselje in prečisto Srce. Tretjerednikom dva popolna odpustka in vesoljna odveza. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan t. m.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) vsem, ki trikrat na teden z drugimi skupaj molijo sv. rožni venec.

Darovi.

Za bratovščino sv. Dizma (za duše v vicah): č. g. M. Kerin, župnik v Boštanju, 3 K 64 vin.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali do 14. julija čč. gg.: Henrik Verk, župnik in dekan na Vidmu ob Savi 50 K; Fr. Vovko, župnijski upravitelj na Vrhniki 108 K; Frančišek Nastran, kaplan v Borovnici, 85 K; David Doktorič, mestni kaplan na Placuti (Gorica) 177 K 18 vin.; prof. dr. Jos. Marinko, župni upravitelj v Mavčičah 33 K; dr. Jos. M. Kržišnik, dekan v Trnovem, 54 K 08 vin.; Andrej Krauland, mestni kaplan v Kočevju 43 K 60 vin.; Jan. Langerholz, kaplan v Dobu, 50 K; M. Kerin, župnik v Boštanju, 15 K 80 vin.

Za cerkev sv. Jožefa: Josip Zakotnik in † Simon Pogačar po 100 K; Marija Janko 80 K; † Helena Plevnik 50 K; z Dola 159 K; s Peč 73 K; Šimenec, Kastelic Matija, Anton Hozhevar, Jera Kastelic, Ivan Cuderman, Franc Grmovnik po 20 K; Franc Vrhovšek, Karol Čerin, Janez Ažman, Mihael Saje po 10 K; več neimenovanih skupaj 330 K; M. Bobnar 2 K 50 vin.

Za kruh sv. Antona: Monika Roblek 5 K; K. Z. v T. 5 K; N. Šket 11 K; J. Ablauf 10 K; N. Stauffer 5 K; Fr. Čevnik 1 K; Neža Pleško 20 K.

Za bosenske sirote: G. Peter Roblek 5 K; Filip Rustja 2 K 20 vin.; M. D. pri Sv. Katarini, 2 K 40 vin.

Za kitajski misijon: Neimenovan 11 K.

Za bolgarski misijon: J. Stropnik 5 K; Neimenovan 1 K; Neimenovan iz Podrage 20 K; župnik V. Filler 10 K; župnik I. Šašelj 10 K. Fantje iz Suhadol pri Komendi polovico prejete fantovščine od Mateja Sršena: 5 K 50 vin. (6 K pa za obmejne Slovence). Lepo, fantje! Da bi vas še drugi posnemali!

Za Mostratli: Neki župnik s Štajerskega 40 kron.

Za Derviško Mogilo: Neki župnik s Štajerskega 60 K; Neimenovan 70 K.

Za bolgarski vsakdanji kruh: župnik K. Texter 20 K; J. Jeglič 20 K.

Za bosenski misijon: M. Bugar, Cerklje, 10 kron.

Za najpotrebnejše misijone: Franc Onič 3 K, (omenjena knjiga ni izšla); župnik Fr. Marinko 5 kron.

Za bosenskega novomašnika: M. D. v Vipavi 20 kron.

Za poganske otroke: Gabriela Hübscher 5 K.

Za afrikanske misijone: Mar. Kepec iz Cerkelj 120 K.

Doneski za bratovščino presv. R. Telesa (od 1. dec. 1911 do 15. junija 1912): župnija Bloke 38 K; Sv. Katarina 30 K 06 vin.; Dolenja vas pri Ribnici 100 K; Goče 44 K; Cerklje pri Krškem 30 K; Spodnji Log 18 K; Hinje 4 K 20 vin.; Vreme 20 K; Šturija 10 K; Sv. Gregor 100 K; Zagradec 40 K; Vavta vas 32 K 40 vin.; Srednja vas v Bohinju 178 K 50 vin.; Šmartin p. L. 53 K; Begunje pri Cirknici 60 K 60 vin.; Sv. Trije kralji 100 K; Sela pri žuž. 70 K; Rob 70 K; Gojzd 32 K 40 vin.; Predvor 50 K; Podzemelj 9 K 80 vin.; Češnjice 36 K 50 vin.; Sostro 80 K; Prem 70 K; Mošnje 40 K; Hrenovice 50 K; Podbrezje 51 K 80 vin.; Št. Lenart p. L. 71 K; Sv. Gora 40 K; Velesovo 85 K; Selca 140 K; Prežganje 80 K; Škofja Loka 150 K; Čermošnjice 30 K; Komenda II. 10 K 50 vin.; Sv. Gora pri Vacu II. 15 K; Unec 10 K; Trstenik 4 K 42 vin.; Sv. Križ pri Litiji 62 K; Križe pri Trziču 77 K; Kostanjevica 30 K; Bukovica 14 K 20 vin.; Sv. Jakob v Ljubljani 88 K; Preska I. 12 K; Šempeter p. Nov. m. 36 K 30 vin.; Žužemberk 80 K; Preloka 14 K 70 vin.; Cerklje Gor. 142 K; Duplje 25 K; Kor. Bela 35 K; Orehek 40 K; Ovišje 32 K 48 vin.; Réteče 66 K; Sv. Križ nad Jes. 25 K; Loški potok 140 K 60 vin.; Ribno 60 K; Boštanj 37 K; Zaplana 53 K; Javorje nad Šk. Loko 40 K; Šmarjeta 70 K; Čatež 40 K; Motnik 72 K 20 vin.; Škocijan pri Mokri 37 K 40 vin.; Št. Jurij pri Šm. 101 K 66 vin.; Ajdovec 40 K; Mengeš 240 K; Vič 100 K; Javorje pri Litiji 22 K; Dol pri Ljubljani 66 K; Št. Jernej 140 K; Brdo 50 K; Slavina 95 K; Poljanica 32 K; Čemšenik 125 K; Koprivnik Gor. 40 K; Raka 105 K 10 vin.; Špitalič 92 K; Grahovo 50 K; Primskovo pri Litiji 50 K; Ježica 85 K 70 vin.; Homec 145 K 50 vin.; Breznica 100 K; Vranja peč 45 K; Sv. Jakob ob Savi 70 K 40 vin.; Črni vrh nad Idrijo 90 K; Ustje 20 K; Sora 130 K; Fara pri Kostelu 40 K 20 vin.; Žiri 70 K; Sv. Vid pri Zatičini 124 K; Štanga 24 K; Brezovica 124 K; Budanje 104 K 60 vin.; Golo 42 K; Nova štifta 260 K; Zgor. Tuhinj 50 K; Škocijan pri Turjaku 78 K; Boh. Bistrica 100 K; Ig 60 K; Stara Loka 102 K; Metlika 112 K; Ribnica 285 K; Zg. Logatec 32 K 50 vin.; Vače 37 K; Brusnice 26 K; Ljubno 47 K; Kamna gorica 50 K; Topla reber 13 K 20 vin.; Koprivnik Koč. 22 K; Brusnice 26 K 06 vin.; Blagovica 40 K 10 vin.; Rakitna 63 K 50 vin.; Dobovc 23 K 60 vin.; Stari Log 68 K; Višnja gora 55 K; Šmartin p. Šmarno goro 79 K 40 vin.; Šen-

čur pri Kranju 84 K 94 vin.; Voglje 46 K 62 vin.; Olševk 31 K 47 vin.; Hrastje 24 K 70 vin.; Adlešiči 34 K 60 vin.; Komenda 227 K 72 vin.; Dovje 56 K; Tunice 30 K; Spodnja Idrija 215 K; Gojzd 33 K 80 vin.; Trnovo v Ljubljani 37 K; Zasipl 20 K; Mozelj 33 K; želimlje 23 K; Dobropolje 100 K; Rova 32 K; Preska II. 20 K; Smednik 120 K; Vrhnika 304 K 12 vin.; Ledine 20 K; Žabnica 80 K; Mavčiče 112 K; Radovica 21 K; Mirnapoč 67 K 20 vin.; Kropa 25 K; št. Jošt pri Vrh. 54 K; Dob 235 K; Stopiče 71 K 40 vin.; Goriče 80 K; Poljane nad škofjo Loko 88 K 70 vin.; Godovič 34 K; Polica 70 K; Stara Cerkev (Koč.) 61 K 70 vin.; Hrenovice 54 K; Ráteče 30 K; Nevlje 115 K 19 vin.; Vrhpolje p. V. 28 K 50 vin.; Sv. Helena 50 K; Belapeč 15 K; Domžale 160 K; Sv. Jakob ob Savi II. 7 K 50 vin.; Dragatuš 46 K; Javor 28 K; Sela pri Kamniku 123 K 40 vin.; Krašnja 32 K 80 vin.; Mekinje 38 K; Črnuče 45 K; Logatec Spod., Sorica 100 K; Postojna 60 K; Tunice 20 K; Osilnica 80 K; Kandija 20 K; Studeno 55 K; Trnje 32 K 90 vin.; Podzemelj 20 K; Šmarije 51 K; Zatičina 150 K; Tržič 138 K; po č. uršulinkah 225 K; po č. g. dr. Merharju 62 K 20 vin.; č. g. Drnovšek 10 K 80 vin.; č. gg. ljubljanski bogoslovci 25 K; mil. g. prošt Sajovic 2 K; Mar. Kogovšek 2 K; č. g. Dolinar, župnik v pok. 40 K; č. g. Alojzij Kummer, župnik v pok. 45 K; Rebol Mar. 6 K; Minka Notar 10 K; Urška Berlogar 2 K; Sotler 2 K; Mar. Zemljan 3 K; Benkovič Fr. 2 K; M. R. 2 K; K. M. 2 K; Wurzer Ter. 2 K; Franja Pucihar 2 K; Franja Grčar 2 K; Jerica Blaznik 2 K; Ana Dimnik 2 K; delavke tobačne tovarne 16 K 80 vin.; gdč. Tennbaum 2 K; Ana Zalmanek 6 K; č. g. Langerholz 2 K; † č. g. Pavlič, župnik, 100 K; Neimenovani 16 K 70 vin.; Stanonik Mar. 60 vin.

Moj ženin.

Nevestam ne zavidam sreče, —
jaz tudi ženina imam,
ljubav njegova je brez mere,
za ves jo širni svet ne dam.

Brezmejna je ljubav njegova,
neskončna, kakor večnost je,
in vroča je kot solnčni žarek,
in čista bolj kot lilije.

Pa bogat je moj mili ženin,
zemlje, nebes je gospodar;
in lepši je kot zvezde krasne,
pred njim ugaša solnčni žar.

Če njemu verna bom nevesta,
ostanem deva; venec moj
deviško čist ostane vedno:
ker čist, devišk je ženin moj.

Pa mi povejte, sestre drage,
kje ženin boljši se dobi!
O drugega nikjer, nikoli
ljubezen moja ne želi. —

Helena.

MOJA STARA

izkušnja me uči, da moram za nego kože rabiti le **Steckenpferd** lilijino mle no milo Bergmanna & Co. Tešin ob Labi. Komad po 80 vin. se dobiva povsod. 443 10-1

SUKNA

in modno blago za gospe in gospe prip. izvozna hiša

PROKOP SKORKOVSKY in SIN
v Humpolcu na Češkem.

Zelo zmerne cene.
Vzorci na zahtevo franko.
Na željo hočem dati takoj
izgotoviti gosposke obleke.

CEFIR

Za dobo kašlja.

THYMOMEL SCILLAE

preizkušeno, zdravniško toplo priporočeno, točno učinkujoče in prijetno dišeče sredstvo za otroke in odrasle.

1 steklenica kron 2-20. Zaloga v lekarnah.

Po pošti franko proti predplačilu K 2 90, 3 steklenice za K 7- in 10 steklenic K 20- 3130 (10)

Izdeluje **B. FRAGNER**, c. kr. dvorni založnik, Lekarna Praga 203-III.

500 kron

Vam plačam, ako vaših kurjih očes, bradavic in trde kože tekem 3 dni brez bolečin ne odpravi moj uničevalec korenin **Ria-mazilo**. Cena lončku z jamstvenim pismom 1 krono. 2316

Kemeny, (Kaschau) I. Poštni predal 12/102, Ogrsko.

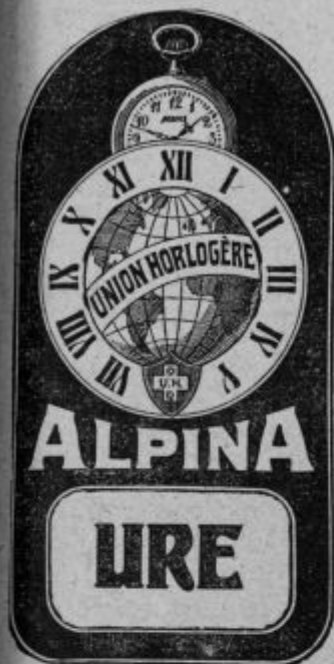
kocke za govejo juho

družbe **Liebig**

so kocke za izboljšanje kakovosti

Njih fini, ne vsiljivi okus, ki izvira od vporabe najboljšega **MESNEGA IZVLEČKA**, jih odlikuje pred vsemi drugimi izdelki.

Cena **5** v komad.

! POZOR!

Kdor želi imeti dobro uro, naj zahteva z znamko

„UNION“

ker te ure so najbolj trepžne in natančne, dobe se pri

Fr. Čudnu

urarju in trgovcu v Ljubljani delničar in zastopnik švicarskih tovarn „Union“ v Genovi in Blelu.

**Uhani, prstani
briljanti.**

Svetovno znano najfinišše blago po najnižjih cenah. 190(12)

Bogata zaloga 162 (12)

**šivalnih strojev,
koles, pisalnih strojev**

pri

Ivan Jax & sin

**Ljubljana,
Dunajska cesta 17.**

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9

priporočata svojo največjo zalogo zgotovljenih oblek za gospode, dečke in otroke in novosti v konfekciji za dame. :: ::

163 (12)

Revmatizem, protin, neuralgija in ozeblina.

Contrheuman

točno boli lajšajoče vibalno sredstvo.

Pušica 1 krona, Zaloga v lekarnah.

Po pošti proti predplačilu K 1:50 franko

5 pušic " " K 5:— "

Izdeluje B. FRAGNER, c. kr. dvorni založnik,

Lekarna Praga 203-III. 3130 (10)

Dobro računale !

in prav izvolile so one gospodinje, ki uporabljajo kot pridatek za kavo v svojem gospodinjstvu

„pravega Francka: s kavnim mlinčkom iz zagrebške tovarne. — Kakovost „pravega Francka:“ se je mnoga desetletja kot najbolj ugajajoča, njegova izdatnost kot najkrepkejša izkazala.

1585

Agitirajte za naše časopise!

Tajne znanosti

kako se hitro odebili živali, kako se jo obvaruje bolezni, kako se več in boljše mleko pridobiva, kako se ozdravi hrome konje, kako se doseže, da kokoši bolj pridno nesejo itd.,

se lahko nauče.

Piše se po knjigo **Mr. Paraskovich, Dunaj, Mariahilferstrasse 51, Postfach Kr. 5.**

Trgovec, ki se peča s trgovino konj na debelo in ki poskusi vsako sredstvo, naroči Paraskovich-izdelke.

„Od Vas za poskus kupljeni fluid za konje se je nenavadno dobro obnesel, posebno pri konjih za dirko, ki so izpostavljeni velikim naporom. Ker nameravamo Vaše sredstvo trajno uporabljati, prosimo, da nam pošljete večjo množino, 20—25 steklenic.“

Velespoštovanjem

Novi dunajski Tattersaal W. Schlesinger & Co.

Prav čudežno učinkuje pri kravah:

Gosp. T. Paraskovich!

Posljite mi pošto obratno 12 zavojev Vaccina. Srčno se Vam zahvaljujem za to. Nikdar ne bi verjel, da tako izvrstno učinkuje. Vsakemu rad priporočam, kateri ima slabo molzne krave, ali pa take, ki nerade žro. Jos. Kröll, Zillertal.

Mr. Paraskovich pošlje knjigo zastonj vsem onim, ki mu sporoče, kdo ima v njihovi občini največ živine.

Natančen naslov se glasi:

Mr. Paraskovich, G. m. b. H., Dunaj V., Mariahilferstrasse 51, Postfach Kr. 5. 1507

Za naše gospodinje, matere, žene in dekleta

Blagostanje družine je odvisno od gospodinje. Skrbna gospodinja, verna in razumna mati, je prva in prava vzgojiteljica ljudstva! Blagor narodu, ki ima skrbne dobre in varčne gospodinje! Le narodi, ki skrbe za vzgojo dobrih gospodinj in mater, imajo prihodnost. Tudi pri nas se v zadnjem času uvažuje skrb za umno gospodinjstvo, ustanavljajo se „Gospodinjske šole“ in snujejo gospodinjski tečaj; manjkala pa je strokovna knjiga, ki bi služila objednem tudi gospodinjam, ki ne morejo v solo. Vsaka slovenska gospodinja bodi torej vesela nove knjige:

Gospodinjstvo

Navodilo za vsa v domačem gospodinjstvu važna opravila

.. Solam in gospodinjam sestavila ..

S. M. Lidvina Purgaj

voditeljica „Gospodinjske šole“ v Ljubljani.

Za to knjigo je deželni odbor kranjski, svest si, da je blagostanje cele dežele odvisno od naših gospodinj, dovolil podporo, tako, da ima knjiga nizko ceno **K 2·20 za broširan in K 2·80 za vezan izvod, po pošti 30 vinarjev več**. Pisateljica sama je dolgoletna praktična gospodinja, kateri pa ne manjka kot voditeljici „Gospodinjske šole, tudi teoretične naobrazbe. Knjiga obravnava vse panoge gospodinjstva tako za preprosto, kakor tudi obširnejše gospodinjstvo. Le podrobnosti o kuhinji in kuhinjsko umetnost ni bilo mogoče obrazložiti v splošni knjigi o gospodinjstvu. To poglavje je preobširno; zanj je treba posebne knjige, v kateri gospodinja lahko hitro poišče, kako se pripravi vsaka jed okusno, na priprost način, ter z malimi izdatki. **Vsako ve, da zna izkušena in varčna kuharica s skromnimi sredstvi pripraviti boljša in tečnejša jedila, nego slaba gospodinja z bogato izabranimi pripomočki**. Kuhinja zahteva od gospodinje največ izdatkov, zato si tudi gospodinja, ki zna živila pravilno uporabiti pri kuhinji, največ prihrani. Vsa ta umetnost je z največjo natančnostjo obrazložena v naši novi knjigi:

Magdalene Pielweisove

Slovenskakuharica

Sesti natis priredila

.. **S. M. Felicita Kalinšek** ..

šolska sestra in učiteljica na „Gospodinjski šoli“ v Ljubljani.

Sesti natis te splošno razširjene knjige je izšel v najpopolnejšem, vsestransko ustrežajočem obsegu. Temeljita naobrazba in dolgoletna izkušnja je prirediteljico tako usposobila, da bi bilo težko najti sposobnejših moči za tako delo. Ta dragocena knjiga je izšla v dveh izdajah:

Velika izdaja z mnogimi slikami v besedilu in s 16 finimi barvnimi tabelami, v velikem tudi najmodernejšim zahtevam odgovarjajočem obsegu. Cena broširani knjigi **K 5·20**, fino vezani **K 6·—**, po pošti **30 vinarjev več**.

Okrajšana izdaja brez slik za navadno rabo in vsakdanje potrebe **K 3·—**, fino vezana **K 3·60**, po pošti **30 vinarjev več**.

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.